Ion Pribeagu
Poezii
(compilaţie web)

CUPRINS

Agent de asigurare
Alternativă
Am deja
Am fost sincer
Amicul Ion
Amintiri
Antecaricatura
Apreciere
Ăsta zic şi eu noroc
Autoportret
Baba
Boul şi măgarul
Calmare
Calul lui Guta
Când Claruţa-i indispusă
Căpriţa Sfântului Petru
Capşa
Casa cu două balcoane
Casa lui Ghidale
Ceaiul
Cel cu două
Cenzurat
Chitanţa
Cine e de vină oare
Ciripiri de cabaret
Clasic sau modern
Cocoşelul
Confuzie
Consultaţie medicală
Cu banii mei
Cu tibişirul
Curcanii lui Cadâr

Dacă poţi
De unde aţi cumpărat
De-aş avea eu ce are el
Deosebire
Dilemă grea
Diplomă
Dispută religioasă
Dorinţa lui Davidel
Drăgălaşa mea Rifcuţa
Efect neaşteptat
Examen de acar
Experienţă în cosmos
Fachirul
Fapt divers
Fasole
Filosofie
Gabe se împotriveşte
Garda împăratului
Iar virgină
În ţara mea
Îndrăzneşte
Îngrijorare
Inocenţa personificată
Înţelepciune rabinică
Învăţăcelul Hanani
Ion Pribeagu
Juridiceşte
Justificare
La fel
La fund
La masa falimentară
La şcoală
Leac pentru tuse
Lecţie de gramatică
Leibu zice
Lupte greco-romane
Mac-mac
Mare păcat

Metoda lui Şmil
Mici confidenţe
Mitică
Motiv serios
N-are somn
Naufragiul
Ne-om căuta
Nesiguranţă
Nici acum nu ştiu misterul
Noi doi
Nu mai sforăie de loc
O aventură galantă
O cravată "comme il faut"
Om cinstit
Pandele
Patriarhală
Poveste cu un cal
Poveste englezească
Poveste turcă
Probabil
Probleme de vedere
Putea să fie şi mai rău
Răzbunare
Regele şi bufonul
Regrete eterne
Remediu
Samy chiar acum fumează
Scandal în familie
Schimb de telegrame
Secretul lui Hector
Sfat practic
Şi luna a închis un ochi
Straşnic medicament
Sunt păcătos părinte
Tara făgăduinţei
Teatrul de amatori
Testament
Ţintaşul

Toate trec, toate se duc
Tot una e
Trei dorinţe
Trei nasturi
Tristeţe
Ultima dorinţă
Verişoara
Vesela familie
Vila Bombonica
Voiaj în lună

AGENT DE ASIGURARE

Mai jos descrisa întâmplare
Chiar dacă nu prea e în notă
Or să mă ierte cititorii
Dar merge ca o anecdotă.

Din Berlin, o telegramă
A sosit în graba mare.
Şi în Bucureşti produs-a
O vădită consternare:

„Concediaţi pe toţi evreii
De la noi din sucursală
ANCORA-ASIGURARE.
— Direcţiunea Generală”.

Domnul director Popescu.
Om subţire şi supus.
Când primi această veste.
A rămas pe gânduri dus.

Parcă soarta, c-o măciucă
L-a lovit în cap, sărmanul
Ce-o să facă el cu Moise.
Alias Mircea Negreanu?

Moise e un om de treabă.
A muncit la noi o viaţă.
Şi mai are – un merit, fiindcă-i
Cel mai bun agent de piaţă.

La chemat la dânsul: – Dragă,
Am să-ţi dau o tristă veste
…Şi i-a arătat depeşa.
Adăugându-i: – Asta este!

Nici nu ştii ce rău îmi pare
Te-aş opri, dar nu ştiu cum.
Trebuie, deşi mă doare.
Să te concediez acum.

Dar să vezi că ţiu la tine.
Am găsit, şi poţi să crezi.
Că soluţia cea mai bună.
Este ca să te botezi.

— Vai de mine! – exclamă Moise.
E-un păcat de neiertat
Dacă se-află-n târg că Moise.
Moise Schwartz s-a botezat?

Am să fiu hulit de lume.
Toţi de la Comunitate
O să dea cu pietre-n mine!
Nu se poate! Nu se poate!

— Moise! N-o să afle nimeni.
— Zice el-Totu-i secret
Eu trimit să vie popa.
La etaj e-un cabinet.

Nu durează nicio oră.
Poate chiar şi mai puţin.
Intri ydish înăuntru.

Şi vii înapoi creştin.

Nici eu nu sunt prea cucernic.
Nici ateu din cale-afară.
Şi religia, pentru mine.
E o chestie secundară.

Nu e timp de chibzuială.
Şi deosebit de asta.
Ce te faci, rămas pe drumuri
Cu copii şi cu nevastă?

Ce să facă, bietul Moise?
Lupta-n mreaja-i greu la prins…
S-a gândit, a plâns, şi-n urmă
Uluit, s-a dat învins…

Popa a venit degrabă.
Şi cu robul cel propus.
„Al Rahilei Moisa”, ambii
Au purces în culă, sus.

După trei sferturi de oră.
De pe scara ca o punte.
Coborât-au popa şi cu
Moise pocăitu-n frunte.

— Hai noroc, a spus Popescu.
Mircea! – n veci cu noi să fii!
Dar ia spune, „Tatăl nostru”.
Şi canoanele le ştii?

— „Tatăl nostru” încă nu-l ştiu.
Însă până la canoane.
L-am asigurat pe popă
Pentru două milioane!

ALTERNATIVĂ
În deşertul din Sahara
De nisip şi soare plin
Umbla-abia târându-şi paşii
Ars de soare, un beduin.
Umblă, umblă, fără preget
Cum Alah poruncă-i dete
Arşiţă, dogoarea-l arde
Dar mai mult e ars de sete.
Cade în genunchi, se roagă
— Doamne, setea să mi-o sting.
Dă-mi un bulgăre de gheaţă
Ca să-l ling doamne, să-l ling.
Sau de nu poţi da un bulgăr
Doamne, a toate-ndurător.
Un pistol să-mi dai părinte.
Ca să trag, să mă omor!
Nici nu-şi terminase ruga
Şi-i apare din senin
O fecioară ca din basme
Albă, albă ca un crin.
Trup superb, contur de spumă
Blondă şi cu pieptul gol
Cu un sloi de gheaţă-n mână
Şi-n cealaltă c-un pistol.
Stă Iosuf şi o contemplă
Mistuit de dor nespus
Şi-apoi în genunchi se roagă
Lui Alah din ceruri, sus:
— Ce să fac? Alah ajută
Unui beduin pribeag
Şi învaţă-mă prea sfinte
Să ling, Doamne, sau să trag!

AM DEJA
Nu ştiu dacă-această manşă
E sau nu adevărată.
Dar s-a întâmplat, probabil.

Într-o ţară îndepărtată.
c’un potop de oameni paşnici.
Rege şi boieri de neam.
Şi-unde se trăia întocmai
Ca în sânul lui Avram.
Aşadar, la Piatra Neamţ.
Printre vile ogivale
Unde, jos cum treci de Cozla.
Curge Bistriţa în vale
Locuia domnul Năstase.
Nalt şi zdravăn cât un munte.
Respectat de toată urbea.
Drept un gospodar de frunte.
Şi avea domnu’ Năstase.
Curte, vie pe araci.
Şi livadă, şi n cireadă
Miei şi oi şi boi şi vaci.
Şi se petrecea, că nu poţi
Nici cu vorba, nici cu slova.
Să descrii entuziasmul
Chefurilor din Moldova.
Că, de atâta băutură
Şi mâncare, negreşit.
Dă-i cu fleici, momiţe, muşchiuri.
Omul s-a îmbolnăvit.
Nu simţea dureri, nici greaţă
Când mânca şi nici când bea.
Dar se subţia la faţă.
Şi necontenit slăbea.
Că din ditai mai bărbatul.
Gras şi gros şi lat în spate.
Din ce-a fost odinioară
Rămăsese jumătate.
Singurul remediu, care
Boala i-ar putea înfrânge.
Este să găsească-un tânăr
Care-ar vrea să-i deie sânge.
După ce-au dat sfoară-n ţară.

A venit dintr-o comună.
Un ovrei cu chipul roşu.
Şi voinic, pe nume Hună.
Doctorul – pe vremea ceea.
Cu seringi voluminoase.
A luat sânge de la Huna.
Transfuzându-l lui Năstase.
Pentru această faptă bună.
Dovedită pe deplin.
Purătul i-a dat lui Huna.
Cinci sute de lei, peşin.
Dup un timp, domnul Năstase
Zdravenindu-se niţel.
L-a poftit din nou pe Hună.
Să ia sânge de la el.
Terminând operaţiunea.
A luat altă ţinută:
Nu i-a mai plătit cinci sute.
Ci i-a dat numai o sută.
Hună stă, priveşte banii.
Totuşi, observând în grabă.
Că ceva nu este cuşer.
Îndrăzneşte şi întreabă:
— Nu cumva, domnul Năstase.
— Mai din vorbă-n vorbă, iute.
— Mi-a dat, poate, din greşeală.
— Mai puţin cu patru sute?
— N-am greşit deloc! – răspunse.
— Dar am socotit mai bine.
— Fiindcă am deja, de-o lună.
— Sânge ovreiesc în mine!

AM FOST SINCER
Prin calmul razelor de soare
Într-o frumoasa zi de April
Mergeau vorbind pe Strada Mare
Aron Barbulevici cu Smil.
Şi discutând despre scumpete

De spor sau alt subiect banal
Sau întâlnit… cu cine credeţi?
Cu Saike Goldsprontz personal.
— Salom! Dar ce-i cu tine Saike
— Că nu te-ai mai văzut deloc?
— Cu treburi fiindcă mâine seară
— Mă-nsor!
— Să fie cu noroc!
Şi cine-ţi este viitoarea
Ce-ţi fura viaţa de burlac?
— O fată dulce, o bomboana!
Ce o bomboana? Cozonac!
— Şi cum o cheamă? Sura? Rifca?
— Asi! Are – un nume delicios!
Pe draga mea o cheamă Blima
Şi-i fata lui Naftule Gross!
— Cu Blima te însori? Cu Blima?
— Bruneta cu obraji de nea?
Noroc! Şi să trăieşti în pace
O sută zece ani cu ea!
— Merçi beaucoup! – răspunse Saike
— Şi-n calmul soarelui de April.
S-au despărţit. Şi-n drum deodată
Aron întreabă: – Asculta, Smil.
De ce când ai aflat ca Saike
O ia pe Blima-ai spus aşa:
„Ca să trăiasca-n fericire
O sută zece ani cu ea
Când după datina străbună
Şi la Evrei şi la Teimani
Se-obisnueste o urare
„De-o suta douăzeci de ani?”
— Eu ştiu c-aşa se-obisnueste
Dar cum o ştiu pe Blima bine
I-am spus o sută zece, sincer.
Ca zece i-a trăit cu mine.

AMICUL ION

La vestitul doctor Costea
Vine Ion de la Copou
— Bună ziua, dom’le doctor
Mi-a intrat o ţeapă-n… ou.

Pacientul se dezbracă.
Doctorul îl urcă-n pat
Şi cu mare-atenţiune
Cercetează-n lung şi-n lat.

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate ţeapa
Pensulează.
Pune vată
Bandajează.
Pune feşe
Şi-l pansează.
Scoală omul
Şi-l aşază

Pacientu-achită taxa
Şi apoi satisfăcut
Îi dă doctorului mâna.
— Bună ziua, vă salut!

Peste-un timp, aproape-o lună
Vine-amicul Ion din nou.
— Uite, domnule doctor, iarăşi
Mi-a intrat o ţeapă-n… ou.

Pacientul se dezbracă.
Doctorul îl urcă-n pat
Şi cu mare atenţiune
Cercetează-n lung şi-n lat.

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate ţeapa
Pensulează.
Pune vată
Bandajează.
Pune feşe
Şi-l pansează.
Scoală omul
Şi-l aşază

Pacientul se îmbracă
Şi achită taxa-n grabă.
Când, deodată, domnul doctor
Foarte curios întreabă:

— Ia să-mi spui, domnule dragă.
Care vii de la Copou.
Cum se-ntâmplă că într-una
Îţi tot într-o ţeapă-n ou?

— Mă iertaţi, domnule doctor.
A răspuns omul solemn.
Dar nevastă-mea e şchioapă
Şi-are un picior de lemn!

AMINTIRI

Nu s-au mai văzut, aproape
De vreo cincisprezece ani.
De pe când umblau la şcoală.
Ambele la Botoşani.

Anii trec pe nesimţite
Şi trec visele şi ele
Şi s-au întâlnit pe stradă

Amândouă tinerele.

— Nici nu ştii ce bine-mi pare
Scumpo, că ne-am revăzut
Să ne povestim crâmpeie
Şi-amintiri despre trecut.

Au vorbit de film, de Beatles.
De artiştii consacraţi.
Despre modă, despre blănuri
Şi apoi despre bărbaţi.

— Ia să-mi spui iubită Cleo.
Însă cu sinceritate.
Cum petreceţi, tu cu soţul
Clipele de voluptate?

— Spune-mi-o cu de-amănuntul
Pentru că prin jocul firii.
Ştim deja ce-nseamnă aia
Care-i baza omenirii.

— Draga mea, Ionel m-adoră.
Mă dezmiardă ca pe-un miel
Şi în ce priveşte-amorul
Nu pot să mă plâng de el!

Mă sărută cu pasiune
Şi să nu spun mai departe.
Dar îşi face datoria
După cum scrie la carte.

— Dar tu, scumpa mea Ortansa
Ce te-ai măritat devreme.
Cum te-mpaci cu al tău, în visul
Îndrăgirilor supreme?

— Drept vorbinda spus Ortansa

N-am ce spune despre mine.
Nu o duc rău cu iubirea.
Însă n-o duc nici prea bine.

Şi Vasile al meu e tandru
Însă, are-o apatie
Parcă e, şi parcă nu e
Cum ar trebui să fie.

Dar cum nu-s de mămăligă
Ca să rabd şi nopţi şi zile
Eu m-am dus la doctor Staicu
Şi mi-a dat nişte pastile.

Şi pun una în mâncare
Fără nicio emoţiune
Şi de-atuncea treaba merge
Admirabil, o minune!

Da-ntr-o zi, Când stam la masă
Nu ştiu cum, dar lui Vasile
Ca să-i stimulez dorinţa
I-am pus două-trei pastile.

A mâncat, şi deodată
Fără urmă de ruşine
A sărit în sus sălbatic
Şi s-a năpustit spre mine.

A smuls toată-mbrăcămintea;
Ce să-ţi spun, m-a făcut praf.
Nudă ca pe Sofia Loren
De la cinematograf.

Mă strângea la piept cu sete.
De spărgeam că-mi sparge coasta
Şi mă-mbrăţişa năprasnic…
— Ei, şi ce vezi rău în asta?

— Nu e rău! Din contra! Îmi place.
A căspuns Ortansa senină.
Însă… noi funcţionarii
Luăm masa la cantină!

ANTECARICATURĂ

Prea distinse cititoare
Şi coniţe apetisante.
Duduiţe din Basoca
Botoşani şi Alicante

Curtezani Petah-Tikua
Şi din strada Labirint
Daţi-mi voie, domni şi doamne
Mai întâi să mă prezint:

Numele: Ion Pribeagu
Ocupaţia-scriitor
Peste un metru înălţime
De la cap pân-la picior.

Data naşterii: octombrie
Locul naşterii: în pat
Semnele particulare:
Mărunţel şi înspicat

Ochi deştepţi ascunşi sub lupe
Nas de copoi şi barba rade.
După stil şi comportare
Par a fi om cumsecade.

Sunt îndrăgostit de artă
Şi frumos: poate de-aceea
Iubesc cântecul şi vinul
Şi îndeosebi femeia.

Sunt milionar de rime

Şi ador şampania
Şi bogat nevoie mare
Am castele-n Spania.

Locuinţa cuib de visuri
Precum vrut-a Cel de-a Pururi
Plină vârf cu anecdote
Vin şi flori şi calambururi.

Pânze şi picturi celebre
De valori nebănuite
Nu cunosc autorii, însă
Tote au rame aurite.

Nu mai spun că frigideru-l
Plin cu vinuri excelente
Pescării şi-aperitive
Şi păstrămuri suculente.

Telefon am pân-şi-n baie
Şi de sună vreo iubită
Îi trimit liftul din casă
Şi se urcă-ntr-o clipită.

Toate glastrele sunt pline
Cu-albăstrele şi cu nalbe
Dale şi hortensii roşii
Maci şi garoafe albe.

Sunt un om cu socoteală
Şi adevărat vă spun
Împărţesc şi scad într-una
Însă nu ştiu să adun.

Am şi haine şi cravate
Şi cămăşi cu monograme
Am şi bani, dar niciodată
Nu-mi ajunge-atât cât am.

Am o specialitate
Din Iordan şi până-n Nistru
Şi o semnătură-parcă-i
Semnătură de ministru.

Drept e, nu pot cu ministrul
Pe acelaşi plan să stau
El ia fără să semneze.
Eu semnez fără să iau 1

Deşi mic de stat şi-adesea
Mulţi cu spirite mă-mpung.
Niciodată n-am pus scara
Unde trebuia s-ajung.

Şi acum când mă cunoaşteţi
Şi sunteţi edificaţi.
Încă două sau trei puncte
Vă mai rog să-mi acordaţi.

Dacă n-am celebritatea
Lui Picasso sau Chagal
Am însă o calitate:
Totdeauna-s punctual.

N-am râvnit să fiu vreodată
Nici ministru, nici adjunct
Şi pe adversari, cu o poantă
Rând pe rând i-am pus la punct.

Dacă n-am fost punct de reazem.
Cum e foarte greu să fii.
Reuşeam câteodată
Ca să pun punctul pe I.

Uneori am râs cu hohot.
Alteori am fost integru.

N-am lăsat să se-ntrevadă
Niciodată punctul negru.

Foarte multe Messaline
Mi-au pus laurii pe frunte
Şi ca omul, câteodată.
Mă gândeam la… puncte-puncte!

Dar mi-am încrustat cu aur
Numele pe-un piedestal
Plin de cronici şi de snoave
Şi-ăsta-i punctul principal!

Chiar de-ntâmpin spini în cale
Cu răbdare îi suport
Şi-i înlătur fulger, fiindcă
N-am ajuns la punctul mort.

Nu mă laud că-s maestru
Sau c-aş fi atotputinţe.
Dar am dat la alţi, mai tineri.
Multe puncte înainte!

Astfel sunt şi voi rămâne
Până când voi fi defunct
Şi fiindcă vorbim pe puncte.
Daţi-mi voie să pun punct.

APRECIERE

George-i negustor cu firmă
Ş-are o prăvălie” Unic”.
Cumpără şi vinde mărfuri
Blănuri, stofe, mozaic.

Porţelanuri şi covoare
Chihlimbar şi abanos
Şi-orice marf-o preţuieşte
După ochi, după miros.

Cum e logodit cu Lily.
O fetiţă fină-n mână.
fără nunta-i hotărâtă.
Musai peste-o săptămână.

George-a devenit vulcanic
Şi e plin de nerăbdare
Fiindcă Lily e-o păpuşă
Blândă şi fermecătoare.

Că gândindu-se la glasu-i
Ca un zvon divin de harfă
Îşi şopteşte-ncins de doruri:
— Fainã marfă, bună marfă!

Sâni frumoşi şi braţe durde
Pulpe dulci, piciorul mic.
Cum să nu te-apuce dracii
Lângă ea când stai un pic?

D-aia poate astăzi, George
Când a prinso-n odăiţă
A pupat-o plin de pofte
Şi pe ochi şi pe guriţă

Şi strângându-i trupu-n braţe
Plin de voluptăţi nebune
A alunecat cu mâna…
Unde… nu se poate spune!

— Vai, Georgică, spune Lily.
Ştiu ce lungă orice clipă-i
Stăpâneşte-te, mă tulburi.
Prea mă strângi şi prea mă pipăi.

Fii cuminte! Ai răbdare
Mai ales, şi nu uita

Că peste o săptămână
Toată, toată e a ta!

George îşi miroase palma
Şi apoi distrat îngână.
— Asta-i marfă care poate
Să mai stea o săptămână?
ASTA ZIC ŞI EU NOROC!
Intra-atât ne-nbata viaţa
Cu iluzii şi străduanii
Că nici nu băgăm de seama
Cât de repede trec anii
Cred că nu importa urbea
Dacă-i Râmnic sau Focşani
Totul e ca eu pe-atuncea
Aveam optsprezece ani
Şi-n oraşul plin de crâşme
Şi cu centru plin de praf
Nu era măcar nici teatru
Şi nici cinematograf
Numai prăvălii cu stămburi.
Haine, plăpumi şi ulcele.
Pompieri, oborul, gara
Şi vreo două cafenele.
Singurul loc mai vesel
Al oraşului stindard
Era „Varieteul Filip”.
Un şantan pe bulevard.
Fiindcă aducea patronul
Numere de-atracţie noi
Balerine apetisante
Chiar şi cântăreţi de soi.
Cum sosea vreo vampă „bine”.
Năvălea protipendada
Conu Bubi, conu Nicu
Şi lua cu asalt naiada.
Şi după programu-artistic
Chefuiau cu curtezana

La conac sau la moşia
Monteoru sau Grăjdana.
Pe când noi făuritorii
De poeme şi himere
O priveam cu jind, sorbind-o
C-o cafea sau cu o bere.
Într-o seară, tot la Filip
Debutase o actoriţa
Cu trup zvelt şi ochi şăgalnici
Şi c-o fragă de guriţa.
Fermeca-n potop de-aplauze
Pe bărbaţii toţi, în grupe
Şi ne-am eţea cu-n cântec:
„Vin la Tanti să te pupe!”
Avea părul, spic de aur
Braţe albe, subţirele
Picioruşe, crizanteme
Care te chemau spre ele.
Noi, ştrengari voioşi şi tineri
Nicio taină nu ne scapă
O doream şi tuturor a
Ne lăsase gura apă.
Şi se cam zvonise-n şoaptă
Pe la Krauss, la cafenea
Că de-i dai o sută-n mână
Poţi ca să petreci cu ea.
Însă cine dintre-ai noştri
Din pleiada cunoscută
Îşi putea permite luxul
Ca să-i dea divei o sută?
Şi atunci Aurel propuse
O idee salvatoare:
— Să putem strânge o sută
Punem 5 lei fiecare.
Şi jucăm la loterie
Înnodăm frumos batista
Şi cine câştigă suta
ăla merge cu artista.

Zis-făcut. Nici astăzi nu ştiu
Nici când a trecut minuta
Nici cum m-a bătut norocul
Ca să-mi iasă mie suta.
Ştiu atât că înălţat-am
Mulţumiri lui Dumnezeu
Pentru marea fericire
Ce-a căzut pe capul meu.
C-un buchet de violete
Şi-n ţinută elegantă
I-am palmat în mână suta
Şi ea, a depus-o în geantă.
Restul: cuib de poezie
Vis şi voluptăţi divine
Care le-au descris şi alţii
Mult mai bine decât mine.
Pot s-adaug amănuntul
Că înrâurit de stele
I-am compus în versuri tandre
Un sonet şi trei rondele.
Într-atât a înduioşat-o
Versul meu înaripat
Că frumoasa Mesalină
Cu glas dulce m-a întrebat:
— Spune-mi, dragul meu, prieten
Cum pentru o desfătare
Că ai petrecut cu mine
Dai o sumă atât de mare?
Eşti agricultor? Ai rente?
Sau bancher cu sucursale?
Fiindcă ştiu din auzite
Că poeţii n-au parale.
Îmbătat de accentu-i sincer
Ca să nu stric feeria
I-am destăinuit da capo
Cum a fost cu loteria.
— Vai, a spus ea drăgăstoasă
Nu se poate, nu se poate!

Şi strângându-mă în braţe
Mi-a şoptit cu voluptate:
Tu, că eşti cel mai simpatic
Dintre ceilalţi curtezani
Mai ales că scrii şi versuri
De la tine nu i-au bani.
Când văzui că umblă-n geantă
Am simţit în vine foc
Şi mi-am zis: – Slăvit fii Doamne!
Asta zic şi eu noroc!
Şi cu gratie felina
Şi-un surâs descris de zei
Iar m-a îmbrăţişat cu patos
Şi mi-a înapoiat 5 lei…!

AUTOPORTRET

Ca un savant din vremuri vechi
Îmi plimb prin cafenele mutra
Am păr în nas şi în urechi
Şi-aduc puţin cu Brahmaputra

Mi-e capul bleg şi lătăreţ.
Picioarele: două prăjine.
Şi-un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Deşi sunt tont şi fonf şi slut
Şi am o mască incoloră
De cimpanzeu sau de mamut.
Tote femeile m-adoră.

De sunt urât şi nătăfleţ
De n-am nici muşchi, nici intestine
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Sunt mare cât un năpârstoc

Şi poţi să mă măsori cu cotul
Din loje, nu mă văd deloc
Şi în tramvai mă pierd cu totul.

Şi-aşa cum sunt de fleculeţ
Încât în palmă mă poţi ţine.
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Sunt ştirb şi tâmp şi am pistrui
Şi o alură imbecilă.
În loc de nas am un cucui
Şi-s cocârjat ca o gorilă.

N-am simpatii şi n-am dispreţ
Şi n-am nici maniere fine;
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Am trupul plin de vânătăi
Şi pe chelie, fire creţe
Şi am luat chiar premiu-ntâi
La un concurs de frumuseţe.

Şi dacă n-am profil semeţ.
Nici umeri laţi, nici şolduri pline.
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Când intru-n baie, voluptuos.
Urmat de membrele-mi confuze.
Mă simt atâta de frumos
De parc-aş fi ales de muze.

Mă oglindesc şi-n mod glumeţ
Mă felicit şi-mi zic în mine:
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

În fine, sunt un specimen
Cum nu-i al doilea sub soare.
De n-am la Academie jeţ
Şi n-am smaralde sau rubine.

Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!
BABA
Nu ştiu în ce parte a ţării
Mi se pare ca-n Gheorgheni
Locuia o bătrânică
De vreo şaptezeci de ani.
O ştia tot târgul, deşi
Foarte rar ieşea din casă
Şi trăia în oraş departe
Singurică şi retrasă.
Se spunea că ar fi odrasla
Unui mare bogătaş
Care avusese întinderi
Şi în Vlaşca şi în Iaşi
Şi frumoasă, o minune
Un tablou, o închipuire
Că veneau din alte oraşe
Grup de tineri să o vadă.
Că a iubit în tinereţe
Un nepot a lui Ştirbei
Şi cum neamul lui fu contra
S-a-mpuşcat din cauza ei.
Ea atunci – chiar la mormântu-i
A jurat că-n viaţa toată
N-o să se mărite pururi
Cât trăi-vă, niciodată.
I-a rămas ceva avere
Acareturi de moşeancă
Şi din moşioară banii
Care îi ţinea la bancă.
Nu avea vecini, nici neamuri

Şi cu taina ei în gând
La biserică în duminici
Se ducea din când în când.
fără anii trec ca vântul
Goana vremii n-are leac
Şi încet, încet, trecură
Peste jumătate de veac.
Ca o umbră selenară
Îşi târăşte paşii grei
N-a rămas nimic din nurii
Şi din frumuseţea ei.
Într-o zi pe popa Neacşa
L-a poftit la ea acasă
Să-i destăinuiască chinul
Care sufletu-i apasă.
— Prea sfinţia ta, mă iartă
Că grăi-voi cu păcat
Dar în viaţa mea pustie
N-am ştiut ce e bărbat.
Nu vreau să ajung în slavă
Din cereasca Lui grădină
Fără nicio îmbrăţişare
Şi în vârstă şi virgină
Caută – mi un om din gloată
Şi trimite-mi-l încoace
Cu fiinţa mea să facă
Tot ce vrea şi tot ce-i place.
Să mă strângă lung în braţe
Tot aşa ca pe-o ţărancă
Şi am să-i dau o recompensă
Că am bani destui la bancă
Popa milostiv să scape
Bietu-i suflet păcătos
I-a trimis un om din piaţă
Un hamal foarte vânjos.
Cărui i-a vorbit cu milă
Şi îndurarea celui sfânt
Despre buna învoire

Între oameni şi pământ.
Mai cuseam despre pilda
Cuvioasei Paraschiva
„Cine pe semeni ajută
Răsplătit pe dată fi-va”!
S-a rugat de acela care
Stă cu îngerul la masă
Să gonească necuratul
Dintr-o fiinţă păcătoasă
Şi s-a dus să izbăvească
A ispitelor furtună
Foarte mulţumit că astăzi
A făcut o faptă bună
Chiar a doua zi dimineaţă
Popa Neacşa s-a îndreptat
Înspre casa bătrânească
S-o dezlege de p acaţ.
A intrat popa în sală
S-a uitat prin încăperi
Bărbatul era acolo
Dar femeia nicăieri.
— Nu ştii unde-i baba care
— Stă aici de-atâţia ani?
— Păi s-a dus din nou la bancă
— Să mai scoată nişte bani.

BOUL ŞI MĂGARUL
Pe pajiştea scăldată-n bronz şi soare
Pe drumul dintre Zlata şi Cahul.
Venea un bou, voinic şi gras şi mare
Ce gâfâia ferice şi sătul
Dinspre hârtop, pe hăul de lumină.
Umbrind cu trupu-i schilav tot platoul.
Un biet măgar, venind înspre colină
Se întâlneşte nas în nas cu boul.
— Ce e cu tine, mutră pirpirie, –
Întreabă boul. Ce mai este nou?
Şi i-a răspuns măgarul: – Ce să fie?

Deocamdată-i rău stimate Bou.
De când mă ştiu, mă lupt cu disperarea
Într-una stors de vlagă, fără rost.
Stăpânii mă tot bat de-mi rup spinarea
Şi în urmă, mai descoperă că-s prost.
Şi uite aşa îmi târâi biata humă.
Şi-mi deapăn visul, trudnic şi plăpând
De jalea mea toţi oamenii îşi fac glumă
Şi rabd şi tac şi-s pururea flămând.
— Sărman măgar, ce soartă imbecilă…
— Hai vino-ncoa', căci am porumb şi mei
— Şi grâu… îngână boul plin de milă
— Hai vino şi mănâncă tot ce vrei!
Te va servi, pe întinsul de verdeaţă
Cu fân mirositor crescut pe creasta
Cu apa de izvor, cu iarba creaţă.
Chiar Vaca, drăgălaşa mea nevastă.
Într-adevăr, în liniştea opacă
Măgarul s-a-ndopat cu frenezie.
Apoi privind cu ochi tâmpiţi la vacă
Îşi spuse n gând: – Ce vacă durdulie!
Ce languroşi sunt ochii ei… Cum zburdă
Cu coapsele şi sufletu-mi adapă
Ce fină e, ce nostimă şi dură
Încât parol că-mi lasă gura apă!
Şi întocmai ca un fante din Granada
I-a sărutat copita să-i complacă.
Ea îi zâmbi, făcându-şi vânt cu coada
Şi el ca un măgar, s-a dat la vacă.
Când se întoarse boul pe coline.
Văzu şi el ce coarne mari purta.
MORALA:
Când eşti Bou, ia seama bine
Şi nu chema măgari la masa ta!

BUNICA ŞI NEPOŢII

În expresul de Florica

Lăzi, colete, un amalgam
Şi-n compartiment, bunica
Şi nepoţii stau la geam.

Hohotind „copii zburdă
Şi fac zgomot infernal.
Iar bătrâna, ştirbă, surdă.
Tot priveşte cerul pal.

Dintr-un coş, le dă bunica
Câte-un tort cu zahăr, copt.
Şapte ani are Lucica.
fără Nicu are opt.

Înfoiată cum e varza
Baba zice mai apoi:
— Uite barza! Uite barza!
Care v-a adus pe voi!

Nicuşor şi cu Lucica
Fără să mai zică pâs.
Tot privesc înspre bunica
Şi se prăpădesc de râs.

Nicu-apoi, întins pe-o coastă
Zice, răsfirându-şi părul:
— S-o lăsăm să moară proastă.
Sau să-i spunem adevărul?

CALMARE

A venit la doctor Smilik
Doamna Sprinţa Rosenstoc
— Doctore, de două zile.
Nu mă simt bine deloc.

Simt în corp o-nfrigurare
Ce mă trece tam-nisam
De la cap până la picioare

Ia vezi, doctore, ce am?

Doctorul îşi ia o lupă
Şi se uită în ochi drept
O palpează pe spinare
Apoi, delicat, pe piept.

O ascultă cum respiră.
O mai ciocăneşte-un pic
Şi satisfăcut îi spune:
— Doamna mea, nu ai nimic!

Tensiunea e normală.
Pulsu-i iarăşi regulat…
— Da, dar nu dorm toată noaptea
Şi mă zvârcolesc în pat!

— Eh, la vârsta dumitale
Şi zglobie şi frumoasă.
Se strecoară câteodată
O afecţiune curioasă.

De aceea, scumpă doamnă.
Nu e caz de-ngrijorare.
Dumitale-ţi trebuie
Un remediu de calmare!

— Asta este! De cal mare!
Sare doamna radioasă.
Un remediu de cal mare
Că de cal mic am şi-acasă!
CALUL LUI GUTA
Într-o crâşmă-n Tătăraşi.
Doi geambaşi.
Ion şi Guţă.
Stau de vorbă cum vă spun.
Şi pe masa-i o sticluţă.
Cu vin bun.

Mai, a zis Ion din greu.
Dacă vrei
Îţi vând ţie calul meu.
Şi căruţa poţi s-o iei
Are roti din lemn de tei
Şi-mi dai zece mii de lei.
Vrei?
Uite banii! S-a făcut!
Zise foarte vesel Guta
Iar Ion satisfăcut
Îi iabraş.
A mai dat înc-o sticluţă
Aldămaş.
A trecut ce-a mai trecut.
— Ma Ioane întreabă Guta.
Calul ce mi l-ai vândut.
Cela sur.
Spune-mi, n-are vreun cusur?
„— Ce cusur să aibă frate?
E un cal şi jumătate!
Sânge pur
— Dar când e să urce dealul
A-ntrebat Guta banal
Urca dealul domnul cal?
Urca! Însă dealu-i deal
Nalt şi drept.
De-aia-i bine, dragă Guta.
Să te dai jos din căruţă.
Şi ţinându-l de dârloaga
Uşurel
Tragi de el
Şi urca dealul ziua-ntreagă!
Da’ la vale, merge?
Zboară!
Zice Ion privind afara
Nici nu-l vezi în zbor când vine
Şi se-aţine
Pe coline

Însă vezi tot e mai bine
Dragă Guta.
Să te dai jos din căruţă
Să-i apuci tu sfoarele.
Tii şi roata o lecuţă
Ca să nu vie căruţă
Să-i rupă picioarele!
— Dar la şes?
— E o grozăvie!
Fuge parca e stafie!
Parcă e o arătare
Uite-o mica, uite-o mare
Ce se pierde-n depărtare
Dar mai bine-i, cum să-ţi spui
Dragă Guta.
Să te dai jos din căruţă
Să mergi tu-naintea lui
Cu grăuntele-n desaga
Ca atuncea utza-utza.
Vin şi calul şi căruţa.
După tine
Fără saga
Vad că nu ne-am înţeles.
Zise melancolic Guta
Dacă e cum zici matale
Ca ma dau jos din căruţă.
Şi la deal şi la vale.
Dar şi mai ales
La şes?
Atunci pentru Dumnezeu
În căruţa când stau eu?
Eşti o mare gagautza!
A răspuns Ion cu graba.
Păi, când sta calu-n grajd mai Guta.
Te aşezi tu în căruţă.
Şi cum nu ai alta treaba.
Stai acolo ziua-ntreagă.
Guta draga, fără saga!

CÂND CLARUTA-I INDISPUSA

Când – de la spitalul „Colţea”.
Cu tramvaiul de porneşti
Maximum în cinci minute
Eşti la pompa din Dudeşti.
Traversezi „Crucea de Piatra”.
Care-i lângă farmacie
Ceainăria Grun şi gata
Intri-n hanul lui Oisie.
Hanu-i plin cu case joase
Şi cu rufe pe uluci.
Care-n Cantemir-începe
Şi se termina-n Campoduci.
Dacă treci spre fundătură.
Trebuie neapărat.
Ca să guşti la „Madam Betty”.
Knises cu ficat tocat.
Iar de-apuci spre Sany Bibke
Pe la Porţile de Fier
Nu se poate să nu iei
Câte-un pateu cu piper.
Şi-n aceasta ambianta
Cum au hotărât edilii
Stau cu anii, laolaltă
Cam vreo sută de familii.
Chelneri, boccegii, vădane
Covrigări, văcsuitori.
Foşti atleţi de circ, vandeuze
Ambulanţi şi cerşetori.
Madam Braun cu panorama
Ce se plimba cu maimuţa
Şi mai sta şi Sami Piske
Cu nevastă-sa, Claruta.
Sami-i gospodar de treaba
Nu-i samsar, nici peţitor
N-are nicio meserie
Dar o duce binişor.

Cu Claruta-o duce bine…
Bine, însă, nu prea-prea
Dintr-o singură pricina:
Când vrea Sami, nu vrea ea!
Chestia asta se întâmpla
Şi în clasa mai sus-pusa.
El să vrea şi ea să nu vrea
Pe motiv că-i indispusa…
Dar Claruta, înţeleaptă
I-a spus: – Ce să mai discut?
Du-te-n centru şi găseşte-ţi
Vreo iubita din trecut.
Ba main vort, ca nu mă supăr
Şi petrece cât îţi place
Cu oricine, numai, draga.
Să mă laşi pe mine-n pace!
Bietul Sami, cum să scape
Din încurcătura asta?
A făcut tot ce-i posibil
Să nu-şi supere nevasta.
A lipsit vreo patru ore
Şi apoi bine dispus
A venit frumos acasă
Ca un mieluşel supus.
După ce-au vorbit de fleacuri
Care nu au niciun rost
Scumpa lui Claruta-ntreabă:
— Ei, şi spune-mi unde-ai fost?
— Unde vrei să fiu? – exclama
Sami Piske şugubăţ.
Când să ies din han, m-opreşte
Aia blonda: Lisa Bat!
M-a poftit la ea în casa
Mi-a vorbit de sotu-i Smil
Că-i incult, ş-acum cu stămburi
E la bâlciul din Mizil.
Discutând apoi de criza
M-a tratat c-o cafeluţa.

A pus ivărul la uşa
Şi a fost foarte drăguţă
— Nu te superi dragă Sami
Fiindea-ai petrecut cu ea
A-ntrebat Claruta dulce
Spune-mi drept i-ai dat ceva?
— Sigur că i-am dat! Ştii bine
Că-s galant, ca de obicei!
— Şi cam cât? – Nimica toată
Două piese de cinci lei.
— Dar-ar dracii-n ea de hoaţă!
A ţipat Claruta-n van
Dar când Smil ma vizitează
Parca eu îi iau vreun ban?

CĂPRIŢA SFÂNTULUI PETRU

Sfântul Petru, mare paznic
Peste-a raiului fântână
Plictisit de-atâtea veacuri
Să tot stea cu cheia-n mână.

Într-o zi s-a dus la Domnul
Prea supus şi prea smerit
Şi îngenunchind în faţă-i
Petre astfel i-a grăit:

— Doamne, din străfund de vremuri
Te slujesc fără prihană
Am şi eu o rugăminte
Fie-ţi milă şi pomană

Dă-mi concediu de odihnă
Doamne, pururi lăudat
Doar o lună-nalt prea sfinte.
Căci sunt om şi sunt bărbat!

— Bine, Petre! Se aprobă!

Ce nu fac eu pentru tine
Treci la Cadre, ia-ţi cartelă
Şi te du! Te du cu bine!…

Ajungând în Capitală
Fercheş, tânăr şi cu bani
Că puteai să-i dai ca vârstă
Douăzeci şi opt de ani.

S-a-ncurcat c-o femeiuşcă
Nostimă şi dolofană
Şi la „Compescaria” într-una
La „Segarcea” şi „Crăcană”.

Toată luna a ţinut-o
Numa-n chefuri şi antren
Vizitând seară de seară
„Pescăruş” şi „Mon Jardin”.

Că-mbătat de-atâta farmec
Şi de patimi juvenile
Şi-a întârziat concediul
Cu vreo trei sau patru zile.

— Bine Petre, nu ştii oare
Că după regulament
Orice-ntârziere-nseamnă
Cum că n-ai fost vigilent?

— Ba am fost, înalt prea sfinte.
Zise Petru fericit.
Însă-n timpii morţi, părinte
Uite, m-am ambolnăvit.

Două nopţi şi patru zile
Am zăcut în odăiţă
Şi mă tot hrăneam cu lapte.

Doar cu lapte de căpriţă

Dacă n-ar fi fost căpriţa
Să mă vindece de toate
Zău muream, muream de tuse.
Doamne sfinte şi-ndurate!

A treut o vreme lungă
Petre Sfântul cum vă spui
Se topea de dor săracul
După dulcinea lui

O vedea frumoasă, durdă
Gură roşie, ochii adânci
Trup de nimfă care zburdă
S-o tot sorbi, s-o tot mănânci…

Drept la Dumnezeu se duse
Şi îi zise rugător:
— Doamne, nu mai pot de tuse.
Dă-mi concediu, c-am să mor!

Şi dacă mă sting, cu mine
Piere ultima mlădiţă…
Să mă vindec, leacul este
Numai lapte de căpriţă!

— Bine-ţi dau o lună, zice
Domnul zărilor senine
Dar când vii, aduci şi capra
O aduci aici cu tine.

— O aduc, înalt prea sfinte.
O aduc numaidecât
Cum o ştii, în patru labe
Şi cu o funie de gât.

Şi mâhnit, gata să-i spargă

Inimioara-i pătimaşă
Se-ntreba: – Ş-acum, Petrache
Spune, p-unde scoţi cămaşa?

A pornit cu ascensorul
Din eter, azur şi nea
Într-o clipă nea Petrică
Sprinten, fercheş, fu la ea.

Nopţi şi zile delirante
De iubire nesfârşită
Petrecut-a Sfântul Petre
Cu „căpriţa” lui iubită.

Când să se termine luna
Petre îşi aduse aminte
De făgăduiala dată
Prea eternului Părinte.

Şi îi spuse: – Fată dragă
Eu socot că-i foarte bine
Ca să nu-mi pierd slujba-n ceruri.
Trebuie să mergi cu mine.

Dumnezeu nici nu prea vede
Te strecori încet şi-atât
Goală şi în patru labe
Şi cu funia de gât.

Ascensorul te aşteaptă
Te îmbarci în el frumos
Şi în două-tri minute
Scumpo, vei ajunge jos.

Ce să facă biata fată?
A primit cu mult curaj
Şi de ce să nu profite
De-un asemenea voiaj?

Dezbrăcată, e-o minune
Trup de nimfă, ca-n poveşti
Nea Petrică, nea Petrică
Ce pramatie îmi eşti!…

S-a urcat în cer cu dânsa
Şi o îndemna mereu:
— Hai căpriţo, hai cu nenea
Să te vadă Dumnezeu!

Cum ajunseră-n zenituri
Şi-au deschis spre Tron portiţa.
Dumnezeu luă ocheanul
Şi-ndelung privi căpriţa.

A privit-o înc-o dată
Dinapoi şi dinainte
Şi a izbucnit năvalnic:
— Ia ascultă, Petre sfinte!

Eu când zămislit-am capra
Printre vite consacrate
Avea-n faţă ţăcălia
Ş-avea ţâţele în spate.

Dar cu capra ta, Petrache
O brodişi ca Ieremia.
C-are ţâţele la faţă
Ş-are-n spate ţăcălia!
„CAPSA”.
În vitrinele lui Capsa
Sunt expuse prăjituri.
Lei şi ursi de şocolata
Şi tot felul de figuri.
Îngeri şi purcei de lapte.
Oua roşii, cerbi şi pui.
Toate fabricate-n zahăr

În laboratorul lui.
Şi-a intrat domnul Costică.
Un geambaş, cu ceafa lata:
— Bună ziua! zise dansul
— Vreau un cal de şocolata!
— Da! Avem! – Şi vânzătoarea
— Îi arata vreo câţiva
— P-asta roibu-l iau, că-mi place.
— Dar am să vă rog ceva!
Hamurile-aş vrea să fie
Albe şi cu zdrăngănele.
Iar pe jos pajişte verde
Şi cu nişte floricele!
— Imediat! Şi-n trei minute.
L-a adus mult mai focos.
Ducipal cu haturi albe.
Şi cu stânjenei pe jos.
Nu te superi domnişoara
Dar mai am o rugăminte:
Vreau să-mi scriţi cu slove roşii
Numai două trei cuvinte.
Mâine-i ziua mea şi fiindcă
Plec acuma la Focşani.
Scrieţi: „Să trăieşti Costică!”
„Souvenir „şi „La mulţi ani!”
— S-a făcut! Şi-n trei minute
— Iute ca o rândunică.
I-a adus calul şi scrisul
Cum a vrut nenea Costică
— Mulţumesc! – A spus geambaşul
— Cu un gest cavaleresc
Şi-acum spune-mi turturico.
Cât ma costa, să plătesc!
— Păi, cu hamurile albe
— Pajiştea cu stânjenei
— Suvenirul şi urarea
În total: şaizeci de lei!
— Minunat! Şi-a spus în gându-i.

— Radios şi fericit.
Şi admirându-l inca-odată.
A scos banii şi-a plătit.
Vi-l împachetez? – întreabă.
Vânzătoarea cu lipici.
— Nu, Nu, Nu! – a spus Costică.
Fiindcă îl mănânc aici!

CASA CU DOUĂ BALCOANE
Pe stradela Toamnei, unde
Pomii… şi scutura povara.
Locuia o cuconiţa.
Blonda şi frumoasa: Clara.
Avea trup de crin şi gura
Roşie ca o muşcata.
Sânii, două crizanteme
Şi era şi măritată.
Soţul ei, Avram Barbulea
Voiajor prin toată tara.
Pleca luni de dimineta
Şi venea sâmbăta seara.
Astfel ca, în alte zile.
Clara, dulce, drăgăstoasa.
Marţi şi joi, ca să se distreze
Ma primea pe mine-n casa.
Îi citeam poeme-n versuri
Mă-mbatam de glasul ei.
Ne spuneam povesti şi-n urma.
Petreceam, de-obicei.
Casa-n-care, dragei mele.
Îi fusese scris să sada
Avea două apartamente
Cu balcoanele la strada.
Jos, în gang, urcai pe-o scara
Care-aşa, din construire.
Nu avea alta intrare
Nu avea alta ieşire.
Iar alături, şedea Sprinta.

Cu bărbatu-su, Haim Cohn
Care-aveau tot astfel casa
Şi tot astfel de balcon.
Nimeni, nimeni, numai scara
Luminata cu un bec.
Ea ştia când vin la Clara
Mai ales, ştia când plec.
Vremea-şi împletea cununa
Şi destinul priveghea.
Să gustam din fericirea
Dragostei, şi eu, şi ea.
Da-ntr-o noapte violeta.
Când cu draga ma distram
Se aude paşi pe scara
Şi ea – mi spune: – Vine – Avram!
Ma îmbrac în fuga, fulger
Vinovat, ca un borfaş
Ea deschide-n graba uşa
Şi-mi da drumu-n balconaş.
— Doamne, Tu care scăpat-ai
De la jertfa pe Isac.
Fa şi-acuma o minune
Şi mă-nvaţă ce să fac?
Şi precaut, fără voie.
Instinctiv, eu fac un salt.
Şi-ntr-o clipă sunt alături.
În balconul celălalt.
Situaţia e grava
Simt în creier un ciclon.
Ce să fac dacă vecinul
Ma găseşte în balcon?
Să sar jos, cu neputinţă
Trotuarul e departe.
Simt în cerebel o luptă
Şi pe viaţă, şi pe moarte.
Şi, deodată, se deschide
Usa-ntr-un moment fatal.
Şi-n chenarul ei apare

Soţul Clarei, personal.
Eu înghit şi gura-mi muta
Nicio şoaptă nu îndruga.
Şi ridic în semn de spaimă.
Braţele, în semn de ruga…
Pe când el, văzându-mi halul.
Ca să-mi crute umilinţa.
A dedus, fara-mdoiala.
Că am fost surprins la Sprinta.
Şi înţelegând din semne
Că-i cerşesc un adăpost.
Mi-a dat mana, să sar iarăşi
În balconu-n care-am fost!
A deschis cu grija uşa.
Niciun zvon să n-o alarme.
Şi cu patos i-a spus Clarei.
Care se făcea ca doarme:
— Nu ţi-am spus eu, Clara scumpa
Cum ca Sprinta-i o stricata?
Uite de unde are blana
Skong, cu care-i îmbrăcată!
— Vino-coa, poete draga.
Şi îţi jur pe Dumnezeu
Că n-o să ştie nimeni.
Nici sotia, nici chiar eu!
M-a condus de mana, vesel.
Iara eu priveam cuminte.
Chipul Clarei, strâns în braţe
Cu o oră înainte
Şi când m-am văzut în stradă.
M-am rugat – c-aşa mi-e firea
Să trăiască inginerul
Care-a construit clădirea.
Fiindcă, ce făceam eu, dacă
Ma păştea un ghinion
Şi aceasta casa-a Clarei
Avea numai un balcon?

CASA LUI GHIDALE
Natan Brull – depou de brânză
Şi agent de marfa în rate
Lui Ghidale vrea să-i vânză
O căsuţă, o cetate…
Şi-i vorbeşte astfel: – Draga
Dacă iei căsuţa asta.
Zici merçi, o viaţă-ntreagă
Tu, copiii şi nevasta.
Are – un şir de opt ferestre
Şi-un etajo fericire!
Nici nu ştii ce casa este
Şi apoi ce chilipir e!
Când o vezi de jos din vale.
Cu ciubucuri şi arcade
Zici în sinea ta Ghidale:
„— Vai, ce casa cumsecade!”
E-un castel! O fortăreaţă!
Ce să-ţi spun? E o splendoare!
Are – un parc şi drept în faţa
Curge o apă curgătoare.
Vrei să faci o baie, vara?
Intri-n apa ca mireasa
Şi te zbengui până seara.
Uite apa, uite casa!
Poţi să speli şi rufe-n voie
Cum cobori puţin terasa
N-ai de albie nevoie.
Uite apa, uite casa!
Îmbrăcată-n jupa strâmta
Roza proprietăreasa
Cât de bine-o să se simtă.
Uite apa, uite casa!
Ce să mergi la bai la mare.
La Slănic sau la Pucioasa?
Când ai apa la picioare.
Uite apa, uite casa!
Vrei un peşte viu ca hrana?

Pleci cu undita sau plasa
Şi te-ntorci cu crap şi mreana
Uite apa, uite casa!
Vrei ca să stropeşti grădina?
Trage-o ţeava jupâneasa
Sau chiar tanti Carolina.
Uite apa, uite casa!
S-a aprins-Doamne fereşte!
Coşul, soba, patul, masa.
Cine focu-l potoleşte?
Uite apa, uite casa!
„— Dragă Natan, toate-s bune:
Dar un punct ma canoneşte!”
„— Care-i punctul, haide spune
Unde nu te mulţumeşte?”
„— Dacă vine apa mare
Şi-mi ineaca-n plin terasa?”
„— E-he-hei! Ce depărtare!
Unde-i apa şi unde-i casa”.

CEAIUL
S-a îmbolnăvit Niculce
De pe strada înflorită
La laringo-faringită
S-au venit vreo zece doctori
Mari, profesori cu protecţii
I-au făcut trei operaţii
Şi vreo şapte spee injecţii.
L-au cusut cu fir de aur
La gâtlej şi la laringe
Îl aşază în pat cu o soră
Care abia, abia-l atinge.
Că slăbit bietul Niculce
De atâtea răni adânce
Nu poate să mai vorbească
Nici să bea, nici să mănânce.
Stă întins de două zile
Chinuit şi bandajat

Slab şi galben ca lămâia
Nebăut şi nemâncat.
Doctorii văzând că bietul
E într-un hal fără de hal
Hotărâră de îndată
Să-l hrănească artificial.
Adică să-i introducă
Nu pe gura, ceai de izma.
Ci pe dincolo, adică
Să-i administreze-o clizma
I se potriveşte ceaiul.
Menta, muşeţel şi mac
Şi cu multă prevedere
I-l transporta în stomac.
Dar bolnavul tipa groaznic
Urla-ntr-una şi se zbate.
Da din mâini şi din picioare
Face semne disperate
Că ar vrea ceva să spună.
Că ar vrea ceva să scrie.
Pan ce doctoru-i întinse
Un creion şi o hârtie.
Şi ce credeţi dragi prieteni
Ca a scris gemând Niculce:
— …Dar-ar boală-n voi de doctori
Ceaiul nu-i destul de dulce

CEL CU DOUĂ

Se zvonise-n orăşelul
De pe deal, Chilia Nouă.
Cum că Hună Hoşcolovici
Zice-se că are două.

Nimeni nu ştia ce-s alea
Dacă-s albe sau gălbui
Doar atât, că el le are
Ş-amândouă-s ale lui.

Poate are două case?
Două vaci, două oiţe?
Două găinuşi moţate?
Poate, două porumbiţe?

Nu, niciuna dintre-acestea.
Dar fiind sigur că le ştiţi
Vă comunic că sunt alea
Chiar la care vă gândiţi.

Însă fetele-ntre ele.
Ruşinoase, cum sunt toate.
Îşi spuneau cu preciziune:
— Nu se poate! Nu se poate!

Cum ne intră-n creier nouă
Toată lumea s-aibă una
Numai Hună s-aibă două?

Numai Hana Iosub, prinsă
De-al amorului jăratec
Şi la gândul c-are două
Şi e şi băiat simpatic.

S-a îndrăgostit de dânsul
De la prima scăpărare.
Şi mai mult, să se convingă
Dacă-ntr-adevăr le are

Îl pândea la ştrand să-l vadă
Dezbrăcându-se pe chei.
Ce nu face-o fată cultă
Pentru viitorul ei?

Azi aşa şi mâine iarăşi
A jucat în aşa fel
Până când, la urma urmei.

Ea s-a măritat cu el.

Însă, vai, în noaptea nunţii
După ce-a trecut furtuna
Hana-a observat că Hună
A lucrat numai cu una.

Foarte indignată fata.
De metodele acestea
L-a-ntrebat: – Ascultă, Hună.
Dar cealaltă unde este?

— Unde vrei să fie, scumpo?
E la rabin, dragă fată!
La noi nimeni nu lucrează
Cu-amândouă deodată!

Doar când una oboseşte
Şi tu eşti încă în vervă
Este bine totdeauna
Să ai piesa de rezervă.

— Poate-aşa e ritualul?
S-a gândit Hana Iosub.
Şi-n familia lui Hună
Cele sfinte-s cu şurub?

Şi plângea sărmana Hana
Vărsând lacrimi mari cât roua
Fiindcă Hună niciodată
N-a întrebuinţat-o pe a doua!

A trecut o lună, două.
Şi-ntr-o seară fără lună
În alcovu-ndrăgostitei
Giugiulindu-se-mpreună

Ea i-a spus: – Ascultă, Hună

Ce-i în mână nu-i minciună!
Aia de la rabin, dragă.
E cu mult, cu mult mai bună!

CENZURAT

Prea onorabila Cenzură
Dintr-un exces de zel fatal
Mi-a cenzurat o „aventură”.
Fiindcă subiectu-i imoral.

Sunt intrigat peste măsură
Şi trist de procedura aceasta
Şi vreau alături de Cenzură
S. – o judecaţi şi dumneavoastră.

În actu-ntâi, sub luminiţe
Şi flori, şi-un pat, un pat banal.
Spuneţi-mi domni şi cuconiţe
Dacă un pat e imoral?

Ba pot susţine cu căldură
Că e moral cum sunt şi sfinţii
Fiindcă în paturi se născură
Strămoşii noştri şi părinţii.

Nu vreau să fac o glumă proastă
Nici dizertaţie de clovn
Însă, cunoaşteţi dumneavoastră
Pe cineva născut în pom?

În pat întins şi-n pielea goală
C-o plapomă acoperit
E un tânăr, Nicu Mototoală
Ce meditează liniştit.

Dacă-i acoperit înseamnă
Că nu-s motive de scandal
Ş-apoi nici gândul nu te-ndeamnă

Să crezi că-i lucru imoral.

La recrutare-n clipe grele.
La baie sau la doctor Droc
Nu te dezbraci până la piele?
Şi nu e imoral de loc!

Alăturea, de pat, sfioasă
Şi îmbrăcată-n şorţ închis
Stă o femeie, şi-i frumoasă
Ca un heruv din paradis.

Când o femeie şic, gingaşe.
Stă lângă un bărbat ideal
Şi-i spune vorbe drăgălaşe
Găsiţi că este imoral?

Deodată puica-ncântătoare
În glas cu-argint de clopoţei
Exclamă plină de mirare:
— Vai, Nicule, tu eşti ovrei?

Ş-acuma, spuneţi-mi, scumpă doamnă.
Şi domnilor, în general.
Dacă a fi ovrei înseamnă
Un fapt atât de imoral?

CHITANŢA

Tanţa, domnişoara Tanţa
E-o duduie foarte şic.
Zveltă, cu ochi mari şi negri
Cap superb, năsucul mic.

Picioruşe dulci şi durde
Şi, când trece ea prin Tei
Toţi bărbaţii o admiră:
— Mă, halal de mama ei!

Ce profesie-are Tanţa?
Uite, n-aş putea să spun!
Nici nu mă interesează
Chiar dacă o presupun.

Dar cum tanţa-i delicioasă
Ş-are maniere fine
Nici nu vreau să ştiu ce face
Nici cu ce şi nici cu cine.

Ca vecini de bloc, se-ntâmplă
Ca să-i cer un ac sau aţă
Sau îmi cere ea o carte
Până mâine dimineaţă.

O vecinătate dragă
Ne prinde zilele-n cătuşe
Că ades intru la Tanţa
Fără să mai bat la uşă.

Tot aşa într-o seară, intru.
Era iarnă grea şi ger
Şi-o găsesc în pielea goală
Stând lângă calorifer.

Năucit de frumuseţea-i
Dau să mă retrag un pic
fără Tanţa-mi spune: – Intră.
Intră dragă, nu-i nimic!

Am intrat şi beat de farmec
O-ntrebai plin de mister:
— Pentru ce staţi goală, scumpo
Lângă calorifer?

— Fiindc-a fost proprietarul.
Mi-a răspuns şăgalnic Tanţa.
Mi-am plătit la el chiria

Ş-uite-acum usuc chitanţa!

CINE E DE VINĂ OARE?

Domnu-Avram, om în vârstă
Şi cu maniere fine.
Deşi e cărunt la tâmple
Dar se ţine încă bine.
Foarte-ades îl vezi c-o brună.
Sau c-o blondă ce-l zâmbeşte.
Într-o zi vine la doctor
Cam ţinându-se de şale:
— Doctore, se-ngroaşă gluma.
Am slăbit la balamale!
— Ia dezbracă-te! îi spune
Doctorul prieteneşte.
Şi-am să-ţi spun eu într-o clipă
Ce te doare, ce-ţi lipseşte!
Domnu' Avrami se dezbracă.
Doctoru-l consult-un pic
Şi îi spune: – Cumpătare.
Fii pe pace, n-ai nimic!
— Totuşi, doctore, adesea.
Iartă că-ndrăznesc a spune.
Simt aşa, ca o sfârşeală.
Nu ştiu cum, o slăbiciune;
Primul merge suportabil
Nici prea-prea, dar parcă-parcă.
La al doilea însă gâfâi.
La al treilea sunt ud leoarcă.
Doctorul îl întrerupe:
— Văd că nu respecţi regimul.
Dar la vârsta dumitale
De ce nu te opreşti la primul?
— M-aş opri cu drag la primul.
Zice-Avrami cu curaj.
Dar eu am garsonieră la al patrulea etaj!

CIRIPIRI DE CABARET

Oraşu-a fost cuprins de euforie

Din cauza unui fapt senzaţional:
În centru e-un afiş pe care scrie
Că astă seară-i striptis
La „Pigale”.
Ce înseamnă „Striptis”?
Un local de noapte
Cu becuri ţipător de colorate
Un bar, femei
Vreo şase sau vreo şapte
În toalete cât mai decoltate.
Program de cabaret, orchestră, cântec
Cha, cha, sirtaki, twist
Iar în sfârşit
O vampă goală, freamătă, din pântec
Şi fiindcă o vezi plăteşti ca un tâmpit.
În atmosfera supra excitantă
Cu jazz, cu trupuri zvelte şi feline
Clareta este cea mai fascinanta
Din câte s-au produs în curţi străine.
A fost la Curtea Şahului oleacă.
La radio a dansat pe unde scurte
La Curtea lui Kemal, la Curtea Greacă
Şi-aicea o să joace tot în curte.
A fost aplaudată la „Tanagra”.
La „Moulin Rouge”, la eschimoşi
La „Ferendino”.
Şi „La trei ochi în plapomă”.
La Moşi.
Dar iată.
Că în lumina orbitoare
Pe-un soclu
Ca pe vremurile lui Pluto
Clareta-apare
În toată a ei splendoare
Şi goală
Aşa, cum măsa a făcut-o.
Un trup superb
Şi braţe voluptuoase

Doi sâni
Înfipţi în piept ca două mere
Şi rotunjimi, şi pulpe delicioase
Şi celelalte, toate la vedere.
Din colţul lor
Bazil şi Aurel ciocnesc
Aşa cum cere eticheta
Şampanie, nectar, şi hidromel
Sorbindu-i cu ochi lacomi
Silueta.
Apoi Bazil
Cam ameţit niţel, şopteşte
Scuturându-şi ţigareta:
— De stau să judec, totul e la fel
Atât la Tanti, cât şi la Clareta.

CLASIC SAU MODERN?

Blauspitz, fabricant de nasturi
Şi cu sucursale-n ţară
Avea tender, şi-o soţie
De o frumuseţe rară.

Pe când Sulimson Naftule
Un om simplu, şi-n etate
Era lucrător cu ziua
Pe la Electricitate…

Nu-şi vorbiră niciodată
Nici în zori şi nici pe seară.
Ci-şi spuneau doar „bună ziua”.
Când se-ncrucişau pe scară.

Lunile-au trecut în goană
Mai cu soare, mai cu vânt
Şi în toată vremea asta
N-au schimbat niciun cuvânt.

Da-ntr-o zi, o zi măreaţă
Sub albastrul policrom
Se-ntâlniră jos, în piaţă.
Şi-amândoi şi-au spus: Shalom!

— N-ai idee, domnu' Blauspitz
Cât de mult îmi pare bine
Şi nici nu ştii cât mă bucur
Că te-am întâlnit, vecine!

Mi-ar fi drag să stăm de vorbă.
Să ne spunem câte-un dor
Că la urma urmei, suntem
Fiii-aceluiaşi popor!

Mai o glumă, o butadă.
Una caldă, una rece
Ce se-aude nou în lume
Să uităm că vremea trece.

— Nu te superi, domn Naftule
Dar vreau numai să-ţi explic
Că pe noi, socialmente
Nu ne-apropie nimic!

Eu am altfel de cultură
Dumneata, meşteşugar.
De-aia nu ştiu ce anume
Am putea vorbi măcar!

Am să-ţi dau numai o pildă.
Că deşi sunt fabricant.
Însă-l ştiu pe Schopenhauer.
Pe Sofocle şi pe Kant.

Dumneata îl ştii pe Dante?
Pe Gounod, pe Titzian?
Îl cunoşti pe Euripide.

Platon sau Aristofan?

— Drept e, cu savanţi şi genii
Nu pot cot la cot să merg
P-ăştia nu-i ştiu, dar matale
Ştii pe unul Goldenberg?

— Goldenberg? Modern sau clasic?
Nici n-am auzit de el!
— Nu ştiu de-i modern sau clasic.
Însă ştiu că-i tinerel

Care vine-n orice miercuri.
Când eşti dus la sucursale
Şi se giugiuleşte straşnic
Cu soţia dumitale!

COCOŞELUL

S-a-nsurat boierul Fiică
Moşier din Drăgăşani.
Cu o fată tinerică
De vreo douăzeci de ani.

După ce-au trecut prin vraja
Dulce-a lunilor de miere.
Petrecute-n seri de doruri.
Voluptate şi plăcere.

Fiică şi-a luat soţia
Să-i arate, cum vă spui
Moara, vitele, moşia
Tot ce are-n curtea lui.

Cum ajunseră la grajduri
Unde caii se adapă.
Tocma-atuncea armăsarul
Făcea dragoste c-o iapă.

Mai spre deal, un taur tânăr
Şi-a găsit şi el de joacă
Şi se înfigea prozaic
Într-o dolofană vacă.

Mai-n spre vale-n iarba verde
Având martoră-o căpiţă
Ţapul îşi vedea de treabă
Cu o gingaşă căpriţă.

Pân-şi câinii de la curte
Zambilica şi Grivei.
Cam întorşi unul spre altul
Făceau dragoste şi ei.

Ca-ngrozită de ce vede
Ea îi spuse ruşinoasă:
— E dezgustător aicea.
Tot mai bine e acasă!

Când să urce pe verandă
Au văzut, ca-ntr-un pastel
Cum o găinuşă tandră
Zbenguia c-un cocoşel.

Ciripeau voioşi şi sprinteni
Săltăreţi pe tot meleagul
Şi se tot pupau în ciocuri
Că-ţi era mai mare dragul.

— Uite, ăştia-mi plac – îi spuse
Ea cu glasul îngeresc
Uite ce frumos se joacă
Şi ce splendid se iubesc!

— Da? Îţi plac? Întreabă Fiică.
Bine puico, mă supui!
Şi-a chemat la el degrabă

Pe Bogdan, vătaful lui.

— Uite dragă vătăşele
De-azi încolo ce să faci:
Priponeşti toţi armăsarii.
Pui oprelişte la vaci

Îngrădeşti căpriţa, iapa.
Şi-orice fel de mamifere
Ca să n-aibe cu masculii
Niciun fel de-apropiere.

Nu vreau, scumpa-mi nevestică
Cum e inocentă, ea
Şi timidă, şi subtilă.
Să mai vadă – aşa ceva!

Nimeni nu mai are voie
Să îşi facă aicea felul
Fiindcă-n curte-aici iubeşte
Numai eu şi cocoşelul!

Ordinul e sfânt. Şi nimeni
Nu crâcneşte un cuvânt
Dac-a poruncit boierul
Gata! Ordinul e sfânt!

Într-o noapte violetă
Când nici nu s-a aşteptat.
A intrat Bogdan, vătaful
Foarte emoţionat.

E cam galben şi ciudate-s
Ale lui căutături.
— Coane Fiică, coane Fiică.
A intrat scroafa-n călduri!

Ce ne facem? mai întreabă

Plin de spaimă vătăşelul
Cine potoleşte scroafa.
Dumneata sau cocoşelul?
CONFUZIE
Soarele discret săruta
Ale florilor petale.
Când la Corso-n hall discuta
I. Segall şi Klotz Ghidale.
Ştii, c-azi noapte, pe la zece.
(Lui Segall îi spune Klotz)
— C-un curaj, cu sânge rece
— Lotty-a mea a prins un hoţ?
— Lotty? Hot? Ia lasă gluma
— (A răspuns zâmbind Segall)
— Şi-unde este hotu-acuma?
— Un să fie? La spital!
— La spital? – Desigur! Lotty
— Simţind hoţul în antreu
L-a primit cu pumni, drăguţă.
Fiindcă a crezut micuţa
C-am venit acasă eu.

CONSULTAŢIE MEDICALĂ

La spitalul vechi din strada
Ioachim cel înţelept
Vine un om care se plânge
Că e suferind de piept.

Doctoru-l examinează
Ş-apoi îl întreabă trist:
— Cu ce te ocupi matale?
— Muzicant instrumentist!

Doctorul, trezit din gânduri.
Pe-asistenţii lui i-invită:
— V-am vorbit în dese rânduri
De astmă şi de laringită…

Cum vedeţi, instrumentiştii
Muzicanţi, pe categorii.
Suferă mai mult de boala
Căilor respiratorii.

Iată-un caz care confirmă
Tot ce ne-a-nvăţat patronul.
— Cu ce cânţi mata, amice?
— Să trăiţi! Cu acordeonul!
CU BANII MEI?
De la domnul Katz bancherul
Cerşetorul Moise Floi
Capătă – ca o ofranda
Zece lire în orice joi.
Cum intra numai pe use
Casieru-in mod intim
Îi da zece lire în mâna
Şi-i spunea discret: – Poftim!
Da-ntr-o joi, venind la banca
Casierul supărat
Nu i-a spus nimic, şi-n graba
Numai cinci lire i-a dat.
Floi îi numără şi rece
A întrebat ca un milog:
— Totdeauna mi-a dat zece
De ce astăzi cinci mă rog?
— Pentru că-şi mărita fata.
Domnul Katz cu socoteala.
A dat ordin, să reducem
Orice fel de cheltuiala.
— Îşi mărita fata?
Domnul verse-şi haru-asupra ei!
Înţeleg să şi-o mărite.
Dar de ce cu banii mei?

CU TIBIŞIRUL
Domnul Sandu Gurnisteanu.

Cunoscut pe bulevard
Tip distins, era şi-un straşnic
Jucător de biliard.
Frecventa cu precădere
Cazinoul din oraş
Şi se amuza c-un prieten
La câte-un carambolas.
Când întârzia adesea
Soaţa lui plină de gratii.
Se burzuluia făcându-i
Foarte aspre observaţii.
Însă el ca om de lume
Cu relaţii şi cultura
Nu se prea dădea în laturi
Când e vorba de-o aventura.
Astfel ca în ziua aceea
Ca să trec direct la fapte
I-a dat randez-vous sotiei
La „Royal” s-aştepţi să mergem
La un cinematograf.
Pân-la şapte, două ceasuri.
Să-i mai treaca-al zilei of.
A pornit în „vâjâiala”.
Puţintel prin Dizangroff.
Tot plimbându-se, zăreşte.
Şi cu ochii lacomi gusta.
Două picioruşe albe
Şi-un trupşor în mini-fusta.
Silueta, vis şi farmec
Umerii de fildeş mat
Braţele rafaeline
Şi-un căpşor cu par buclat.
Ce-a vorbit el cu starleta
Nu se afla, nu se ştie
C-au intrat într-un imobil
Făurit din fantezie.
Buclucar, divan, perniţe
Şi tablouri de naiade

Nuduri de femei celebre
Ca-ntr-o casă cumsecade.
Cocktail, whisky şi cartreuza
Cu îmbrăţişări divine
Cu desou-ri parfumate
Şi-alte articole străine.
Când s-a deşteptat din transa
Ostenit şi greu ca tunul.
Sandu a băgat de seama
Că e ceasu-aproape unu!
Au şi Nelly îl aşteaptă
Pentru cinematograf.
Ce să facă Doamne, Doamne
Ca să scape de perdaf?
Şi-i veni un gând năstruşnic
— Scumpo-ii zice în delir
Cauta-n sertar, poate
Ca găseşti un tibişir!
Cu o-nenteleasa taina
El l-a sfărmat în palma
S-a umplut de praf pe haina.
Peste pantaloni, pe mâneci
Şi cu o mina radioasa
Cu-n taxi în trei minute
A ajuns la el acasă.
— Nelly draga-ţi cer iertare
Şi oricât vreau să te crut.
Trebuie să-ţi spun acuma
Adevărul gol-goluţ!
M-am luat după o blondina
Nostima, cu braţe roze
Şi m-a dus la ea acasă
Să-mi arate nişte poze.
Nu ştiu ce-am băut cu dânsa
Courvoisier sau Mazagran
Însă după-un sfert de ora
Jur c-am adormit buştean.
— Mizerabile! – a spus Nelly

Iar vrei să mă legi de gard
Când se vede cât de colo
C-ai fost la biliard?
Eu te-aştept de patru ceasuri
Şi plesnesc de supărare
Şi tu-mi juri c-ai fost cu o vampa
Asta e neruşinare!
Doamne, vezi cum e femeia
Ce din har ai zămislit-o?
Chiar când spui tot adevărul
Ea – i convinsa c-ai minţit-o!

CURCANII LUI CĂDAR
La Stambul unde Galata
Şi cu Pera se bifurc
Locuia Cădar Efendi
Cel mai cumsecade turc.
Avea fes, salvari şi barba
Narghilea, ciupici şi bani
Şi avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.
Specii rare şi moţate
Cloncanari cu creste scurte
Şapte sute în coteţe
Şi vreo patru sute-n curte
Trimitea şi-n tari străine
La francezi şi africani
Căci avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.
Chiar Iussuf de-avea vreodată
Vreun zaiafet ghiuzel
Trimitea peskes să-i vie
Mustafa Cădar la el.
Şi-i spunea: – Cadar Efendi
Azi fac chef cu gogomani
Ca să-i fac pilaf, trimite-mi
O duzină de curcani!
Şi îţi dau ghelir şi lire

Ca să-ţi fac alişveriş
Şi-ţi mai dau turban de Pasa
Şi un meremet bacşiş!
Şi el trimitea săracul
Geanabeţilor pe rând
Ca Vizirii şi Califii
Se lingeau pe bot mâncând.
Dar o groaznica năpasta
Îi fusese scrisa-n sorti
Ca-ntr-o noapte vreo trei sute
De curcani căzură morţi.
Disperat musca pământul
Se lovea în piept răpus
Şi apoi s-a dus la Hogea
Plin de lacrimi şi i-a spus:
— Viu să-mi dai un sfat, prea sfinte
Ce vorbeşti cu sori şi aştri.
— Dam la tine bre, dar asta
Costa o sută de piaştri!
— Uite banii, zise turcul.
Ben Cădar sacas iaşmac.
Mi-au murit curcani trei sute
Spune-mi Hoge ce să fac?
Dă-mi un leac să nu-mi mai moara
Din curcani Ali Mehmet
Şi-o să te slăvească-n ceruri
Şi Allah şi Mahomet!
— Ai să faci după tipic
Zice Hogea cam peltic
Iei trei fire de-arpagic
Le-nveleşti într-un fisic
Iei fistic şi mezelic
Le stropeşti cu tzipirig
Tragi trei aşi şi un birlic
Scoţi din foc un irmilic
Par din coada de pisic
Un belciug de la caic
Teşitura de popic

Pui praf galben dintr-un plic
O felie de soric
Măduvă de mort calic
Coama de viţel pitic
Două copci de la ilic
Le pui toate-ntr-un ibric
Le strecori prin alambic
Spui de trei ori „Ciocu’ Mic”.
Te-nvârteşti într-un ciupic
Şi cu degetul cel mic
Ungi curcanul pe buric
Şi-i legi creasta cu aspic
Asta şi altceva nimic.
…Dacă faci precum îţi zic
Să n-ai grija niciun pic
Ca de-acum până-ntr-un an
N-ai să pierzi niciun curcan.
Au trecut trei luni sau patru
Vremea trece aşa curând.
Şi-ntr-o Sâmbătă la Hoge
Intra iar Cădar plângând:
— Hoge sfinte, sunt nevrednic
Şi sunt greu năpăstuit
Fiindcă iarăşi şase sute
De curcani, ieri mi-au murit!
— Dă-mi un sfat ce-i scris cu sânge-n
Viaţa sfinţilor sihaştri
— Dam bre sfat, dar asta costa
Două sute de piaştrii!
— Două sute! Na! Prea Sfinte
Spune-mi-l aman – aman!
Ca să nu-mi mai moara iarăşi
Din grămada vreun curcan.
— Mergi acasă Mustafa
Şi apoi să faci aşa:
Iei cinci boabe de cafea
Le pisezi într-o giubea
Pui deasupra scordolea

Scrum, uitat într-o lulea
Braga trasa pe curea
Par ciupit, din bidinea
Chihlimbar dintr-o ulcea
Noua paie din saltea
Faci din toate o peltea
O amesteci cu halva
O strecori prin catifea
O întinzi pe duşumea
Mai dansezi o giambara
O răstorni în tinichea
Şi-o dai la curcani să bea.
Ori că vrea ori că nu vrea
Dacă faci taman aşa
Ai scăpat de angara!
Şapte zile mai trecură
Şi când soarele a apus
În iatac la Hoge intra
Mustafa Cădar distrus:
— Vai, nenorocire mie
Se jeleşte el smerit
Dă-mi un sfat, fiindcă aseară
Toţi curcanii mi-au murit.
— Eu îţi dau răspunse Hogea
Sfaturi am pe zeci de ani.
Însă ce-ţi mai trebuie sfaturi
Dacă nu mai ai curcani?

DACĂ POŢI!
Se despart la bursă Iancu
De amicul Smil Ceacâr.
Amândoi împuşca francu.
(Smil e gras şi gros ca tancu
Pe când Iancu-i ca un ţâr.)
Pot să spun că Smil Ceacâru.
N-are fabrici nici moşii
Dar se ţine doar de şotii.
De drăcii şi ghiduşii.

— Iancule, i-a spus Ceacâru.
Ştii că vă iubesc pe toţi
Dacă poţi şi-ţi este bine.
Sâmbătă să-mi faci hatârul
Şi să iei masa cu mine!
Numai dacă ai să poţi
Să mai stăm puţin de vorbă
De frumoasa văduvă
Şi să mai mâncăm o ciorbă
Sau un borş cu măduvă.
Ţuici şi ficăţei de raţă
Sau sardele cu ridichi.
Vin Bordeaux şi miel la tavă
Antricot de la rinichi!
— Viu! Mersi! Trăiască-ţi neamul
Cu mătuşi şi cu nepoţi!
O să-mi facă chiar plăcere!
(A zis Iancu fără vrere.
Iar Ceacâru adaose:) Vere
Vino dragă, numai dacă ai să poţi!
Sâmbătă, la ora două
Iancu, ca un pui de lele
Îmbrăcat în haină nouă
Intră în strada Turturele.
Casa lui Ceacâr, din treacăt.
Ferecată-i ca în poveşti.
Uşile au câte-un lacăt
Şi obloanele-s la fereşti.
Iancu-i galben ca pucioasa
Ş-o sudoare rece-l trece
N-a greşit! Aici e casa
Turturele 15.
Bate încetişor la uşă.
Poate doarme şi e în pat?
Cum o să se culce ziua
Când aşteaptă un invitat?
Bate încă o dată, tare
Tot cu gândul la bairam

Şi ca prin minune-apare
Şmil, nedumerit la geam.
— Ce baţi mă? Ce baţi în uşă?
— Eşti nebun sau imbecil?
— Parca-i fi la tat-tu-acasă.
— Eu sunt, Iancu, dragă Smil!
— Ei şi ce-i dacă eşti Iancu?
— Vai de mine? Ai uitat
— Că m-ai invitat la masă
— Şi să viu neapărat?
— Eu te-am invitat? Pe tine?
Ce eşti chior, lovit de glonţ?
Ce, la mine e cantină
Pentru orice holodronţ?
— N-ai spus tu, să viu la masă?
— Sâmbătă? Îmi pare rău!
Că m-aştepţi la tine-acasă
Şi sunt musafirul tău?
— Dragă, eu ţiu minte bine
Şi ţi-am spus s-audă toţi:
„— Vino să mănânci la mine
Numai Dacă ai să poţi!”
Ei, încearcă! Parcă poţi?

DE UNDE AŢI CUMPĂRAT?

Din naltul plin de boare rece.
Curg serpentine de carmin
Şi-un domn, să-i zicem Toma, trece
Pe bulevardul Bolentin.

În urma lui cu doi-trei metri.
Cu pasul rar şi săltăreţ
Venea Manole, zis al Petrel
Cu nasu-n vânt, cu părul creţ.

Şi cum trecea prin filieră
Şi parc, şi oameni, şi decor

Lui Toma-i scapă-n atmosferă
Un pârţ urât mirositor.

Un aer greu, de naft, de varză.
Ce-ţi intră-n nări, în gât, în oase
Se-mprăştie pânsă se piarză.
Suspecte gaze puturoase.

Manole adulmecând aroma
Ce-ntreagă fiinţa-i ispiteşte.
Aleargă iute după Toma
Şi-l opreşte:

— Scuzaţi, vă rog – a spus Manole
Vibrând cu vocea-i ca o strună
Dar, unde-aţi cumpărat fasole
De-o calitate atât de bună?

DE-AŞ AVEA EU CE ARE EL

De când m-am născut pe lume
Eu am un păcat şi-anume
Vai, ce lucru curios.
Sunt foarte curios!

Jinduiesc la orişicare.
Orice lucru care-l are
Şi-mi şoptesc încetinel
— De-aş avea eu ce-are el!

Într-o zi de vâlvătaie
Eu m-am dus să fac o baie
Şi sub duşuri, iată, poc!
Eu zăresc pe Rozenstock.

El se zbenguie cu apa
Şi eu stau prostit ca ţoapa
Şi-mi spuneam în gând, rebel:
— De-aş avea eu ce-are el!

Într-o mică grădiniţă
Am văzut o cuconiţă.
Ce şedea în mod gingaş
Şi-alăpta un copilaş.

Admirându-i sânul tare
Plin de lapte, cu ardoare
Eu mi-am spus în gând aşa:
— De-aş avea eu ce-are ea!

Ieri, când traversam Lipscaniu
L-am văzut pe Buzileanu
Vicele guvernator
Peste banii tuturor.

Şi cum se urca cu fală
Sus, la Banca Naţională.
Mi-am şoptit blând ca un miel:
— De-aş avea eu ce-are el!

Pe strada Luterană
Urmăream o domnişoară
Cu profil imaculat
Şi cu părul blondbrăzdat.

Picioruşele ei fine
Ascundeau comori şi taine
Că mi-am zis în gând aşa:
— De-aş avea eu ce-are ea!

Sâmbătă fiind sărbătoare.
Eu m-am dus la alergare
Cu nevastă-mea Mimy
Să-l vedem pe „Zori de zi”.

Şi cum ne-arăta grăjdarul
Ce solid e armăsarul.

Ea mi-a zis încetinel:
— De-ai avea tu ce-are el!

DEOSEBIRE

Moritz, elev cuminte
La liceul din Buzău
Într-o zi, pe negândite
L-a-ntrebat pe tatăl său.

— Papalicule, ia spune-mi
Dar să nu fii supărat
Ce deosebire-i între
O femeie şi-un bărbat?

— Vai de mine şi de mine
Moritz, nu mă enerva
Cum se poate tu, mein libchen
Să mă-ntrebi aşa ceva?

Un băiat ca tine-nvaţă
Şi nu întreabă aşa, hai-hui
Chestiuni neruşinate
Care nu-s de vârsta lui!

Moritz însă nu se lasă
Şi aşa cum şi-a propus
Plin de nevinovăţie
La mămica lui s-a dus.

— Muterlein, să nu te superi.
Dar aş vrea să am idee
Ce deosebire-i între
Un bărbat şi o femeie?

— Asta e obrăznicie
Vai de mine şi de mine
Stau şi mă întreb într-una
Cum de nu-ţi este ruşine?

Tu, model în toată clasa
Şi în tot liceul chiar
Să vorbeşti aşa cu mama?
Piei din ochii mei! Măgar!

Moritz-dezolat de-atâtea
Observaţiuni amare
Profesorului îi pune
Tot aceiaşi întrebare.

Dascălul, Albert, pe Moritz
Îl întreabă rugător:
— Ia să-mi spui, te rog, ce număr
Poartă mama la picior?

— Mama? 37 poartă!
fără dascălul Albert
Mai întreabă: – Dar tăticul?
— Tata? 41. Cert!

— Deci mămica 37.
Tata 41 are
Precum vezi, deosebirea
Este numai între picioare.

DILEMĂ GREA

Trecând prin centru, nenea Nae.
Bătrânul curtean de viţă
Văzu, privind într-o vitrină.
O foarte nostimă coniţă.

Apropiindu-se de dânsa.
Cu chibzuinţa sa acerbă
O auzi cum îşi şopteşte:
— Frumoasă rochie! Superbă!

— Vă place mult? Întreabă Nae.

— Superbă! Spune ea din nou.
— Dacă atât de mult vă place
Permiteţi să v-o fac cadou!

Şi au intrat în prăvălie.
I-a-mpachetat-o, a plătit-o
Şi foarte-amabil, nenea Nae
Politicos i-a oferit-o.

Coniţa tânără şi tandră
Voind să-i compenseze gestul
L-a invitat la ea acasă
Şi-acasă… înţelegeţi restul.

Un studio de pluş cu perne
Lumină roşie, domoală
Şi dezbrăcându-se, frumoasa
Rămase goală, toată goală.

Frecându-şi palmele amândouă
De doru-i, Nae se sfârşea
Şi-o savura din ochi şoptindu-şi
— Aşa, aşa, aşa!

Hai vino, îl imploră dânsa
Nerăbdătoare şi lascivă
Hai vino, vino mai degrabă
Că nu-ţi stă nimeni împotrivă…

Bătrânul crai şopti ca prostul
Plimbându-şi ochii pe femeie:
— De broască mi-am făcut eu rostul
De unde îmi fac rost de cheie?
DIPLOMA
Se spune – şi eu cred că nu-s povesti
C-ar fi trăit odată-n Bucureşti.
Prin nouă sute douăzeci şi şapte.
Un oarecare – Acsinte Papalapte.

Care.
Nu ştiu prin ce împrejurare
Ajunsese mare.
Şi, băiat drăguţ
Având mănuşi, cravaşa şi-un căluţ
Era primit în cercuri literare.
La Capsa era-ntr-una nelipsit.
A scris şi nişte versuri, mi se pare.
Mă rog, era un om căpătuit.
Aşa ca într-o zi, o zi cu soare
Şi-a pus băiatu-n gând să se însoare.
Găsise-o fata nostima cu zestre.
I-a închinat rondele sub ferestre
Şi-a fost primit în casa fetei chiar…
Dar, – Dar să vedeţi că s-a ivit şi-un dar –
Căci Rudy, tatăl fetei şi cu mama
Îi tot cereau mereu patalama.
Voiau să se convingă la minut
Cam câtă scoala înaltă a făcut.
Ca… nu vreau să-mi dau fata – Spuse Rudy – După un terchea-berchea, fără studii!
De unde să-şi ia el patalamale
Cu două clase, şi alea comerciale
Trecute cam pieziş – fără pretenţii
Cu multe şi cu grele intervenţii? – Dar nu s-a dat deloc bătut Acsinte
Şi ce şi-a zis:
— Curaj, şi înainte!
Aflase
De la un amic Vicenţiu.
De-un plastograf cu titluri grandioase
Un tip Ionescu zis Magnificenţiu
Imperator al artelor frumoase
Ce profesa făţiş plastografia
Cum nu era altu-n România.
Şi, călărind semeţ pe calul sur
La plastograf s-a dus:
— Bonjour!

— Bonjour!
— Maestre, viu la tine precum vezi.
— Să-mi spui de vrei să-mi confecţionezi
O diploma prin care dovedesc
Că sunt
Doctor în litere
Precis.
Cu titlu diplomat de la Paris
Şi cât îmi ceri, imediat plătesc!
— Trei mii de lei! – a spus maestrul iute – E-n regulă!
Şi momentan fac plata!
Şi – într-adevăr, în treizeci de minute
Cu trei ştampile, diploma fu gata.
— Maestre, eşti magnific!
Eşti sublim! Poftim!
Şi-i dete banii.
— Mulţumim!
— Ilustre – adăugă el – Dar uite ce e!
M-a fulgerat o straşnica idee!
Adică cum? Caligula, venal.
Putu să-şi facă consul dintr-un cal?
De ce n-aş face eu.
Din calul meu.
Un doctor, tot în litere
Trimis
Tot diplomat şi tot de la Paris?
De ce să nu avem şi noi în fine
Şi-un cal poet, şi prozator ca mine?
Plătesc şi pentru el trei mii de lei. Vrei?
— Vai, cât regret – a spus maestrul – Vai!
Dar să rămâie vorba între noi…
Eu nu fac acte false pentru cai.
Ci numai pentru boi!

DISPUTĂ RELIGIOASĂ

Deşi port o mare stimă
Şi am respectat mereu

Şi pe popă şi pe pastor
Şi pe rabinul evreu.

Totuşi, eu am o remarcă.
Deşi nu-i paradox.
Însă cel mai vesel popă
Este popa ortodox.

Fie praznic, nunţi, botezuri.
Sau la orice slujbă sfântă.
Chiar şi la înmormântare
Popa cântă, popa cântă.

Dar cel mai deştept dintr-înşii
Mai dibaci, mai diabolic
Este fără îndoială
Bruder, pastorul catolic.

Auziţi, iubiţi prieteni
Ce abil, ce diplomat
Pe toţi tinerii-i însoară;
El rămâne ne-nsurat.

Cel mai crud însă-i rabinul.
Ăsta merge-n contra Firii.
Vrea morţiş ca să distrugă
Fericirea omenirii.

Auziţi, ce barbarie.
Zău că merită bătaie.
Unde trebuie s-adauge.
Rabinul, de-acolo taie!

DORINŢA LUI DĂVIDEL

Mămiţica-i indispusă
Vocea parcă i-se-ngroaşă
Nu ştiu pentru ce, dar tanti
A trimis să vie-o moaşe.

Davidel, copil cuminte
Cu mămica se-ntreţine
Şi când cearcă s-o aline
Ea se simte mult mai bine.

Şi-l întreabă: – Motk dulce.
Ce-ai dori tu bunăoară
Să-ţi aducă mama dragă
Frăţior sau surioară?

Davidel zâmbind, răspunde
Fără nicio etichetă.
— Dac-aş şti că nu te doare
Aş dori o bicicletă!
DRĂGĂLAŞA MEA RIFCUTA
Parca un zugrav gigantic
Din al cerului alcov
Peste Jaffo cel romantic
A stropit cu gris şi mov.
Şi-n a sere-i dulce taina
Jos în vale lângă să
Stau de vorbă într-o ceaina
Rubin Katz şi Natan Brill.
— Draga m-a lovit năpasta
Zice Katz cuprins de jale
Nu ştiu ce să fac? Nevasta
Tot mereu cere parale!
Cum mă uit de dimineaţă
Drept în ochii ei albaştrii
Ea în loc să-mi de dulceaţa
Cere lire plus piaştri.
Vin şi eu la prânz acasă
Pentr-o clipă de plăcere
Nici n-apuc să stau la masa
Rifca iar parale-mi cere!
Fie că îmi place ciorba
Sau friptura-i de bocanca

Ea mereu aduce vorba
Să scot banii de la banca.
Ani întregi îmi port povara
Şi o duc destul de greu
Fie ziua, fie seara
Rifca-mi cere bani mereu!
— Sigur, chestia displace
Când durează luni şi ani
Dar ce face – întreabă Natan
Rifca cu atâţia bani?
— Nu ştiu – zice fără vrere
Bietul Rubin afectat
Deocamdată Rifca-mi cere
Dar eu încă nu i-am dat!

EFECT NEAŞTEPTAT
Sami Katschke cu Lefteros
În voiaj s-au întâlnit.
Şi în tren, din vorbă-n vorbă.
Sau şi împrietenit.
Ca să le mai treacă vremea.
Şi-au spus snoave, şi-au spus glume.
Voiajoru-i totdeauna.
Cel mai vesel om din lume.
— Domnu' Samy, – a spus Lefteros – Noi, deşi lui Christ adepţi.
Totuşi, v-admirăm poporul.
Că sunteţi oameni deştepţi!
Biblică să fie taina?
Că mă-ntreb adeseori:
Cum se face, că în multe
Ne sunteţi superiori?
— Dragul meu, – răspunse Samy –
Este un secret, fireşte!
Noi, să fim la minte ageri.
Ne hrănim numai cu peşte!
În alimentarea noastră.
Nu numai la restaurant.

Peştele prăjit deţine
Locul cel mai important.
— Peşte? Asta-i culmea! Peşte?
Am umblat din ţară-n ţară
Şi-am văzut minuni, dar asta
O aud întâia oară!
— Totuşi, m-am convins! De pildă
— Să am gândul limpezit.
În voiaj îmi iau provizii
Şi puţin peşte prăjit!
Nu c'aş fi un ipohondric.
Dar, pe cât îmi amintesc.
Când mănânc peşte, e sigur
Că-n afaceri reuşesc!
Ca să-ţi dovedesc că nu mint.
Şi să nu ai vreo surpriză.
Vezi şi dumneata, cât peşte
Am cu mine în valiză.
— Dacă e, cum zici matale.
c'are o astfel de tărie.
Fii amabil, domnu' Samy
Şi oferă-mi o felie!
— Cu plăcere! Îţi dau şi două.
— Şi de vrei, îţi dau şi trei.
Dar, te fac atent, că una
Costă douăzeci de lei.
Las să coste, că şi face!
Zise el, cu veselie – Şi, cum am proces cu Iani.
Taie-mi încă o felie!
Şi, în trenul care zboară.
Şi mai stă, şi mai porneşte.
Samy povesteşte snoave.
Iar Lefteros, gustă peşte.
După ce-a mâncat vreo patru.
Şi-a plătit şi una n plus.
Nu ştiu cum, însă Lefteros
A rămas pe gânduri dus.
— Ia ascultă, domnu' Samy.

Îţi vorbesc prieteneşte:
Ce afacere făcut-am?
Dar, cât costă un kil de peşte?
Mi-ai luat o sută-n grabă
Pentru nişte felioare…
Ce? E peşte cu briliante?
Are solzi, mărgăritare?
— Ai văzut? – exclamă Samy
Eu ţi-o spun cu tot respectul.
C-a şi început să-şi facă
Peştele prăjit, efectul!

EXAMEN DE ACAR
Sala de mişcare-i plină
Că nici n-ai loc să te mişti.
Revizori de la uzină.
Şefi de tren şi maşinişti
Şi mecanici şi fochişti
Şi casieri vreo duzină
În comisie-i un inspector
Şi un înalt funcţionar
Şi-alte grade ceferiste.
Din PIoieşti şi din Satmar.
Ce-au venit ca să asiste
La examenul de-acar.
Domnu’ Şef, cu voie bună.
Trece, sobru, la tribună.
Apoi, p, nă să înceapă.
Bea dintr-un pahar cu apă.
Mai tuşeşte
Şi degrabă
Pe Marin Păun I-ntreabă
Părinteşte:
— Ia să-mi spui ce faci, Marine
C, nd în halta din Satmar.
Pe aceeaşi Iinie vine
Pufăind grozav pe şine.
Şi expresul

Şi-un marfar?
Ce faci, fără-a-ţi pierde firea.
Să zădărniceşti ciocnirea?
— Apăi, domnule inspector.
Dacă acul se smuceşte
Şi m-anunţă că soseşte.
Sar ca un turbat peronul.
Ce mai vorbă, tura-vura.
Fac semnal cu fanionul
Şi mecanicu-l zăreşte
Şi deodată, brusc, opreşte
Garnitura.
— Pân-aici e foarte bine!
Zice şeful monoton
Însă, ce te faci, Marine.
Că se-nt, mp Lă un ghinion.
Şi în timp ce trenul vine.
Ca un fulger pe coline.
N-ai la tine fanion?
— Domn inspector, bune-s toate.
Dar aiasta nu se poate!
Fără fanion, apoi.
Sunt ca mortu-n păpuşoi.
Păi, mai stau eu la canton.
Dar să nu am fanion?
Pentru asta iau simbrie?
…Mama ei de meserie!
— Măi Marine, unde eşti.
Nu mai ai timp să fii, ndeşti
Ce unelte să-ţi ajute.
Că vin două trenuri, iute.
Pe aceiaşi linie puse.
Dar din direcţiuni opuse.
Vine-ncet marfarul, unul.
Dar expresu-i ca nebunul.
Varsă foc şi fum, colaci.
Tu atunci, Marin, ce faci?
— Iau gazolniţa, grăbit.

Îi dau foc cu un chibrit
Sau aprind c-o lum, n-are
Nişte paie, nişte ziare.
Scot ţignalu, fluier, sun.
Trag de clopot, ca nebun.
Fiindcă-aicea în cătun.
Unul e Marin Păun.
— Măi, tu nu-nţelegi ce-ţi zic.
N-ai nici clopot, n-ai nimic.
Nici chibrit, nici lum, n-are.
Nici ziare.
Nici gazolniţă cu foc
Şi nici fluier n-ai deloc.
Ce te faci ne spune nouă.
Cu aceste trenuri – două??
— Ce să fac, domnu' inspector?
Mă reped, nitam-nisam.
Fără niciun fel de vină.
Şi nevesti-i strig prin geam:
— Fă, Gherghină!
Dulce floare de sulfină.
Scoala fă, că-mi ies din fire.
Dă-te jos din aşternut.
Şi-ai să vezi, fă, o ciocnire.
E-le-lei, cum n-ai văzut
De e, nd mă-ta te-a făcut!

EXPERIENŢĂ ÎN COSMOS
După uriaşe zboruri
Şi întreceri – timp de ani
În sfârşit, cosmonauţii
Ruşii şi americani
Ne-au convins cu documente
Cu fotografii şi scheme
Că putem urca în Luna
Ori şi când, pe orice vreme
Vom avea avionete
Dus şi întors de la „EL-AL".

Care o să ne ducă fulger
În domeniul spaţial.
Preţul? N-are importanta
Suma e-o nimica toată
Ş-apoi noi vom fi aceia
Ce-o vedem intaias data.
Ne-om convinge dacă este
Cum în gând am conceput-o
Şi-i vom admira şi partea
Care nimeni n-a văzut-o.
Poate c-o vedem pe Venus
Noaptea coborând din turn
Zbenguindu-se în tandreţa
Cu Mercur sau cu Saturn.
Poate Jupiter se muta
Cu Minerva într-un bloc
Sau venind Sfântu Ilie
În căruţa lui de foc.
Astfel se făcu ca Sproncik
De la noi, de peste vale
S-a urcat să vadă Luna
Din vazduhurile-astrale
Şi cum se plimba pe-o zare
Nici prea lata, nici îngustă
Vede cum venea spre dansul
O coniţă în mini-fusta
Sproncik sta şi o măsoară
Şi rămâne în extaz
Frumuseţe o comoara
Cu gropiţe în obraz.
Ochii de jăratec, negri.
Braţe albe puf de nea
Şi o siluetă care
Doar în vis o poţi vedea.
Se aşază pe-o bancheta
De beteala aurita
Şi îşi scoate din poşeta
Un borcan şi îl agita.

Sproncik face o reverenţă
S-o întreabă juvenil:
— Ce faci scump-o cu borcanul?
— Ce să fac? Fac un copil!
— Da? – se mira pământeanul
— Asta-i extraordinar!
Însă noi avem sisteme
De care nici n-ai habar
Dacă te interesează
Şi-ai dori numaidecât
Te invit sub scut de stele
Şi cu dragoste îţi arat.
— Cu plăcere! ea răspunse
— Cu un zâmbet ce-l ghiciţi
— Tot ma plictisesc aicea
— Singura între sateliţi.
S-au retras printre Luceferi
Unde totul e permis
Pe când la fereastră, Luna
Surâdea cu-n ochi închis.
Cât au zăbovit acolo
Ştie numai bolta-albastra
Şi cam ce-a fost între dânşii
Asta nu e treaba noastră.
Ştim atât: când terminară
Cu plăcutul şi utilul
Ea l-a întrebat duioasa:
— Şi acum unde-i copilul?
— Stai fetiţo, ai răbdare
Eu nu pot să-ţi spun minciuni.
Un copil vine pe lume
Tocmai peste noua luni.
— Noua luni? exclama dansa
Înecată în suspine
Şi să stau în aşteptare
Până la vara care vine?
Dacă trebuie să treacă
Vreme atât de îndelungată

Ca să nu uit, fii amabil
Şi arată-mi ine-odată.

FACHIRUL

Un fachir, un fel de Bosco.
Hipnotizator de casă.
Voiaja-n expres c-o doamnă
Tare dulce şi frumoasă.

Profitând că-n ora-ceea
Nimeni n-o să-l deranjeze.
Hipnotizatoru-ncearcă
Doamna s-o hipnotizeze.

O fixează-adânc cu ochii.
Gata gândul să i-l sfarme.
Iar frumoasa-nchide ochii.
Fără voie… şi adoarme.

— Eşti sub magica-mi putere
Zise el cu glas drăcesc.
Şi-ai să execuţi cu vrere
Tot ce am să-ţi poruncesc!

— Da! răspunde adormita.
fără el cu gesturi iuţi
A-ntrebat: – Ce fac acuma?
— Ah… pe gură mă săruţi!

— Şi acum, ce fac, scumpo?
A-ntrebat-o el sedus
— Ah!… răspunde ea – n delieu-i
Îmi ridici rochiţa-n sus!

— Şi acum, ce fac, păpuşo?
Iar frumoasa-n letargie
A şoptit: – Acum te umpli

Straşnic de blenoragie!

FAPT DIVERS

Când a sunat alarma, ieri pe seara.
Costică impiegat la Tribunal.
S-a refugiat – cum scrie-n circulara
În pivniţa hotelului Royal.
A stat pân-la semnalul de-ncetare
Dar cum era un camuflaj rebel.
(Ce să mai meargă acasă-n Popa Soare)
Şi-a luat o cameră-n hotel.
Acum, cu ochii grei şi plini de noapte
Costică somnoros şi afectat.
Văzând ca ceasul e aproape şapte
Se scoală şi coboară-ncet din pat.
Prin minte-i se-mpleteste-o aventura
Cu camuflaj şi c-o tipesa, şic
Dar s-a trăsnit cu atâta băutură
Că nu-şi mai aminteşte de nimic!
La cingatoare şi strânge catarama
Îşi pune pardesiul, că-i e rece.
Şi suna-apoi să vie şi madama
Cu nota, să-i plătească şi să plece.
Dup-un minut apare o femeie
Ii-ntinde o nota. îl priveşte. casca.
Se uita la dulapul fără cheie
Iar el începe-ncet sa socotească:
Da, da! Trei mii de lei!
Fu chef nu gluma!
O camera, trei sticle, trei sticle şi alte trei!
Dar ce poate să-nsemne aceasta suma:
„O lumânare cinci sute de lei!”
— Se vede c-aţi uitat – a spus femeia
Un amănunt de-o importanta mare
Dar eu am fost „puicuţa dulce „aceea
Care a suflat azi noapte-n lumânare!

FASOLE

La un Market din Holon

A intrat domnul Manole
Şi pe vânzător l-ntreabă
— Boker Tov! Aveţi fasole?
— Da avem şi-i foarte bună.
Avem mazăre şi bame.
— Eu doresc numai fasole
Pune-mi patru kilograme!
I-a pus marfa într-o pungă
Şi Manole luminat
După ce-a plătit la casa
A luat marfa şi-a plecat.
Chiar a doua dimineaţa
Iarăşi a venit Manole:
— Bună ziua! Daţi-mi patru
— Kilograme de fasole.
Iar i s-a făcut pachetul
Iar Manole l-a plătit
Şi-a plecat acasă foarte
Incantat şi mulţumit.
Peste două zile iarăşi
A venit domnul Manole
— Bună ziua! Daţi-mi patru
— Kilograme de fasole.
Vânzătorul cunoscându-l
După chip şi banderole
Ca acesta-i domnul care
Cumpără mereu fasole.
— Nu va supăraţi, – îi spuse
— Că-mi permit două parole
— Dar ce faceţi cu atâtea
— Kilograme de fasole?
— O usuc – a spus Manole
— Două ceasuri în ograda
— O strecor apoi prin sita
— Şi din ea fac marmelada
— Marmelada din fasole?
— Şi-un suras îşi reţinu:
— Din fasole!

— Şi e bună?
Şi-a răspuns Manole: – Nu!

FILOSOFIE
Stau de vorbă „La Bunicu'".
În cafe-ul plin de fum.
Rapaport, Ion Fifoc şi cu
Mendelica Rosenblum.
Au vorbit de sărăcie.
De transfer, de lei, de Marte
S-acu fac filosofie
Despre viaţa, despre moarte.
„— De-ar fi moartea sa ma strângă.
Zice Fifoc, bându-şi doza.
Vreau să mă îngroape lângă
Marele Baruch Spinoza".
„— Eu de-ar fi să mor acuma.
Zice Rapaport duios.
Vreau să-mi morminteze huma
Lângă Friederick cel Frumos".
„— Poate oricine să se-opuie
A spus Mendel cu antren
Însă eu vreau să mă puie
Lângă Dietrich Marilen".
„— Vai de capul meu! – răcneşte
Plin de spaima Rapaport.
Dar Marlen Dietrich trăieşte!"
„— Ei şi? Parca eu sunt mort?"

GABE SE ÎMPOTRIVEŞTE!
Nu ştiu dacă scrie-n Biblii.
Ca Rabinii – chiar să vreie
Nu au voie să privească
Prea de-aproape, o femeie.
Ritual să fie? Taina
Pentru învăţaţi evrei?
Fiindcă nimeni nu explica
Dacă-i mit sau obicei.

D-aia, când un Rav c-o doamna
Stau schimbând vorbiri deşarte.
Ea la el se uita, însă.
El se uita-n altă parte.
La vestitul Rabi Mendel
Cunoscut în ţara toată.
A venit să ceară sfatul.
O femeie-ndurerata.
Gabe-care sta-n vestibul
Secretarul lui intim.
A deschis uşa, femeii
Şi i-a spus frumos: – Poftim!
„— Rabi, aibi mila de Sarah.
Roagă-te lui Dumnezeu.
Ca să se întoarcă acasă
Sloime Blum, bărbatul meu.
Îl aştept cu masa pusă.
Ca de trei luni şi mai bine.
Nici nu ştiu unde se afla.
Nici nu scrie, nici nu vine!”
Rabi s-a uitat în carte.
Şi-a spus: „— Dumnezeu e mare.
Iar puterea Lui divina
Este fara-asemanare!
Du-te, Sarah, cu nădejdea
Ca-a ta ruga e-nţeleasa.
Şi să ştii ca-n scurta vreme.
Sloime va veni acasă!”
„— Ce ţi-a spus Prea înţeleptul?”
A-ntrebat-o, Gabe, blând
„— Ah, mi-a spus, răspunde Sarah.
Ca-o să vie în curând!”
„— Poate! Sunt minuni pe lume!
Zise el, cu lenevie
Dac-a zis Prea Sfântul, crede-l.
Dar eu cred că n-o să vie!”
Sarah a plecat cu gândul
Şi cu sufletu-mpacat

Şi-au trecut trei luni, dar Sloime
Încă nu s-a înapoiat.
Trista iar s-a dus la Rabin.
Plânsu-abia şi-l reţinu.
Rabi iar i-a spus ca „vine!”
Gabe iar i-a spus ca „nu!”
S-a mai dus şi-a treia oară.
Şi consultu-a fost penibil.
Rabi a spus ca Sloime vine.
Gabe a spus că-i imposibil!
Şi atunci, sărmana Sarah.
Rabinului povesteşte.
Ca la tot ce-i spune dansul.
Gabe se împotriveşte.
„— Cum de îndrăznit-ai, Gabe.
Să-njoseşti cuvântul meu?
Pentru aceasta fapta, nu ştii
Că te bate Dumnezeu?”
„— Ştiu, Prea Sfinte, ca ma bate.
Pentru cele ce spusei!
Însă, tu te uiţi în carte.
Nu te uiţi la fata ei!
De-ai vedea cât de urata-i.
Şi ce cârna şi boccie.
I-ai fi spus şi tu, ca mine.
Ca bărbat-su n-o să vie!”

GARDA ÎMPĂRATULUI
În palatul
Cu trei steme de granit
Neclintit sta împăratul
Şi cu ochiu-i neclintit.
Taie-n două depărtarea
Şi pustiul de oţel.
Lângă el, împărătească.
Veşmântata-n foi de laur.
Şi un paj cu straie albe.
Cu ochi mari şi par de aur.

Bland privesc, tăcuţi la el.
Sprijinindu-şi dreaptă-n sceptru
Şi cu ghioagă-n mana stânga.
Şi-aminteşte ca duşmanul.
Cearcă fără să-i înfrângă
Şi îi sapa împărăţia.
Moştenită din bătrâni.
Şi, cum sta privind întinsul
Plin de flori şi de rubine.
Vede garda lângă dansul
Şi măreţ întreabă: – Cine
O să-mi apere hotarul.
De ghiauri şi de păgâni?
Şi-atunci garda credincioasa.
Doi străjeri, feciori de sclave.
Şase lăncieri cu scuturi.
Opt arcaşi cu latiglave.
Zece ieniceri scutelnici.
Trei gonaci şi-un vistavoi.
Au răspuns cu toţii: – Noi!

PARTEA DOUĂ

Diademe
Strălucesc pe sub portaluri.
Iar prostimea se strecoară
Prin cerdacuri, valuri-valuri
Toţi beau vin, căci împăratul.
A scăpat de-o boala grea.
Muzicanţii canta-n prispe.
Şi se-ntinde horă-n graba.
Când, deodată, împăratul
Ia o cupă şi întreabă:
Cine-i răsplătit cu aur.
Şi bea vin din cupa mea?
Şi-atunci garda credincioasa.
Doi străjeri, feciori de sclave.
Şase lăncieri cu scuturi.
Opt arcaşi cu latiglave.
Zece ieniceri scutelnici.

Trei gonaci şi-un vistavoi.
Au răspuns deodată: – Noi
PARTEA A TREIA
Jale mare
E la curte şi furtuna.
Plânge Doamna Împărătească
Şi curtenii toţi se-aduna.
Când, deodată, împăratul.
Intră-n sala tremurând
Şi întreabă plin de ura.
Case-ncinge toată casa:
— Care câine a fost azi-noapte.
În alcov la împărăteasa?
Cine e? Să-l trag în teapa!
Haideţi, spuneţi mai curând!
Şi-atunci garda credincioasa.
Doi străjeri, feciori de sclave.
Şase lăncieri cu scuturi.
Opt arcaşi cu latiglave.
Zece ieniceri scutelnici.
Trei gonaci şi-un vistavoi.
Au răspuns cu toţi deodată: – Noi

IAR VIRGINA
Tot high-life-ul Capitalei
Şi Grand-mond-ul din palate
Toţi ştiam că doctor Bimbo
Are o specialitate:
Vreo duduie din elita
De-a greşit în fapt de seară
Doctor Bimbo o „tratează”.
Şi o face iar fecioară.
Multe fete de familie
Ce-şi pierdură-n joaca floarea
Au venit la el şi gata
El le-a refăcut „onoarea”.
Şi-a venit la el şi Tanţa
Blondă, dulce şi suavă

— Ce mă fac? De află mama
— E dezastru! Iau otravă!
— N-o să afle nimeni, nimeni
Vii aicea – pe la trei
Eu te „fac” la loc, cu grijă.
Şi dai zece mii de lei
Şi-a plătit frumoasa Tanţa
A plătit cu înfiorare
Ce nu face o fată bună
Să mai fie „fată mare”?
După trei luni, iarăşi Tanţa
Tot aşa, plină de graţii:
— Doctore, sunt disperată
— Ticăloşi mai sunt bărbaţii!
Dar acuma chestiunea
Este foarte serioasă:
Mă cunun cu-n om de lume
Şi vreau iar să fiu mireasă!
— Da, dar locui mai sensibil.
— Zice doctorul, să ştii
Ca să fii din nou virgină
Costă douăzeci de mii!
Şi-a plătit de două ori.
Zece mii de leuşcani
Fiindcă viaţa-i tare dulce
Când ai douăzeci de ani.
După patru luni sau şase
Tanta cea fermecătoare
Iar greşeşte, iar şi plânge
Şi la doctor iar apare.
— Cred că-i cea din urmă oară
— Zice foarte fermă Tanta
Fiindcă-ndată după nuntă
Plec cu soţul meu în Franţa
— Foarte greu, răspunse Bimbo
— Drept – privind în ochii ei
— Foarte dificil, şi costă
— Patruzeci de mii de lei.

— Patruzeci? Dar ce-i faci oare?
— O! Îţi fac un lucru rar
Fiindcă acuma duduită
Am să-ţi fixez un fermoar.

ÎN ŢARA MEA
În ţara mea sunt văi şi munţi şi flori.
Şi diamante.
Şi sunt sticleţi atât de mulţi în capete savante!…
Poeţii ritmului sărac slăvesc albastrul zării.
Şi creşte-atât de mult spanac pe lanurile ţării.
În ţara mea sunt tei şi plopi.
Şi zarea-i diafană.
Şi-n ţara mea jandarmi şi popi iau lefuri de pomană;
Şi-n ţara mea sunt flori de myrt.
Principiu sau idee.
Sunt vorbe de păstrat în spirt, expuse prin muzee.
Din larg de crânguri vin zefiri şi tuturor dau veste
Că-n ţara mea sunt trandafiri şi fete
Că-n poveste.
Idile nasc şi se desfac subt luminiş de lună.
În ţara mea onoarea-i fleac şi dragostea
Minciună.
Şi-n ţara mea sunt mulţi părinţi ce plâng morminte
Multe.
Şi pribegesc scrâşniri din dinţi.
Dar cine să le-asculte.
Când e minciuna pe amvon şi nedreptatea-i lege.
Când guvernanţii-s de carton
Şi nepăsarea Rege?

ÎNDRĂZNEŞTE!…
Sami, funcţionar de bancă
Şi cu creştere aleasă
A fost invitat la Natan
Şi nevastă-sa, la masă
Tânăr, c-o înfăţişare
Ce te bagă în răcori.

N-a venit cu mâna goală.
Ci cu un buchet de flori.
Doamna, foarte încântată.
Dup un an de măritiş.
A servit coniac, salată
Şi apoi gheţilte fie.
Sami a mâncat cu poftă.
Şi c-un sentiment firesc.
A-ntrebat-o pe Şoşana:
— Doamnă, pot să îndrăznesc?
— Vai de mine, Domnu' Sami –
— Zise ea, înviorată –
Ca la dumneata acasă.
Şi i-a dat înc-o bucată.
A urmat fripturi, kighel.
Vin de la Ierusalaim.
Şi-ntr-o caldă atmosferă.
Au ciocnit cu toţi „lehaim!"
Cum petrecerea se-ntinse.
Natan l-a rugat, apoi:
— Ce să te mai duci acasă.
E departe, dormi la noi!
Tocmai când erau mai veseli.
A venit un amploiat.
Şi pe Natan, de urgenţă.
La direcţie, l-a chemat.
— Nu-i nimic, mă-ntorc îndată
Maximum o oră-două.
Voi, mai staţi, fiindcă în casă
Nici nu ninge, nici nu plouă.
Şi-a plecat, şi vremea trece.
Când nici n-ai băgat de seamă.
Îmbrăcând întreg oraşul
Într-o magică năframă.
După ce-au vorbit de toate.
Într-o ambianţă dulce.
I s-a năzărit Şoşanei
C-ar fi timpul să se culce.

I-a făcut, în grabă, patul
Pe sapaua de atlas.
A făcut „lampa mai mică”.
Şi sub glass-wand s-a retras.
Prin lumina roz, discretă.
Care dincolo apare.
Sami vede-o siluetă
Scumpă şi tulburătoare.
A-nceput să se dezbrace.
A pus rochia de-o parte.
Ce frumoasă-i în desso-uri.
Numai glass-wându-i desparte.
Când alături c-o femeie
Şi bărbat-su e plecat.
Fără vrere-ţi trec prin minte.
Numai gânduri de păcat.
Ş-a mai scos şi cămăşuţa.
Rămânând ca o statuie
Capodoperă celebră.
Cum în lume alta nu e.
Părul, despletit pe umeri.
Sânii că ai Sulamitei.
Chiar de-ai fi mai sfânt ca Papa.
Nu poţi rezista ispitei.
Sami, năucit de farmec.
Şi c-un sentiment firesc.
A-ntrebat, discret, prin glass-wand:
— Doamnă, pot să îndrăznesc?
— Vai de mine, Domnu’ Sami –
— A răspuns ea, ştrengăreşte –
— Ca la dumneata acasă!
Îndrăzneşte!
Şi, deodată, Domnul Sami.
Din sapa s-a smuls, furiş
Şi şi-a luat înc-o bucată
Din bufet, gheţilte fie.

ÎNGRIJORARE

E bolnav bătrânul Sale.
De trei zile zace-n pat.
Doctorul i-a dat să-nghita
Nişte hapuri şi-a plecat.
Toţi ai lui, sotia, Blima.
Natan, Smil şi Filipel
Stau îngrijoraţi şi jalnici
Şi suspina lângă el.
De pe fruntea-i transpirata
Smil îi mângâie-o şuviţa
Şi-i mai da dintr-o sticluţă
La un ceas o linguriţă.
De sub cuverturi, bolnavul
Se-nconvoaie cum e arcul
Şi cu glas slăbit întreabă:
— Marcu e aicea, Marcu?
— Da! E-aicea lângă tine!…
— Saie-ncet deschide ochii
Şi abia-abia şopteşte:
— E şi Mochi-aicea? Mochi?
— Sunt aici! Şi iute Mochi
— I-a-ndreptat sub cap pernuţa
— Şi Anuţa este-aicea?
— Da! Aici e şi Anuţa!
— Este şi Ilie aicea.
— Liebelungul lui Gross-Papa?
— Da, tăticule, e-aicea!
Uite-l şade pe sofa!
Saie-ncepe să răcnească
Parcă e călcat de hoţi:
— Staţi pe capul meu cu droaia
Dracul să vă ia pe toţi!
Dacă toţi sunteţi aicea
Marcu, Mochi şi Ilie
Şi Anuţa – atuncea cine
A rămas în prăvălie?

INOCENTA PERSONIFICATĂ

În oraşul – nu importă
Dacă-n Haifa sau în Ciuc –
Trebuia să se mărite.
Fata lui Ifrim Bursuc.
Naltă, nostimă, zglobie.
Ochi albaştri şi un năsuc
Cam impertinent, şi toată
S-o mănânci ca p un coltuc.
Tatăl ei, sărac cu duhul.
Caracter de cauciuc.
Cunoscând bine proverbul
„Cum vin banii, – aşa se duc”.
I-a găsit un ginerică.
Junele Avram Flaimuc.
Căruia i-a promis ca zestre.
Lire, zece mii buluc.
— Însă cu o condiţiune.
Ca să n-avem balamuc.
Banii-a doua zi de nuntă.
În persoană ţi-i aduc.
S-a făcut o nuntă mare.
Cu şampanie şi frustuk.
Şi pe miri i-a dus sub hipă.
Rabi Meiri Goldensmuk.
Chiar a doua zi la zece.
Tata socru, tăvăluc.
I-a adus în dinţi toţi banii.
c’a rămas Avram năuc.
Fata, foarte fericită.
I-a spus: – Scumpul meu tătuc.
N-aş vrea nicio supărare.
C-o-ntrebare, să-ţi produc:
Cum ai reuşit matale –
Eu te ştiu sărac din fire –
Chiar a doua zi de nuntă.
Să-i dai zece mii de lire?
— Păi să vezi, fetiţa tatii.
Cum sunt om cu socoteală.

Am făcut la uşa voastră.
Din odaia nupţială.
Zece găuri potrivite.
Ş-am chemat ca un oracol.
Zece – amici dornici să vadă.
Un asemenea spectacol.
Fiecare dintre dânşii.
Au plătit o mie vamă.
Să se uite înăuntru.
Tocmai ca la panoramă.
— Vai, cum te-ai pretat tăticu'
La asemenea desfrâuri?
Dar de ce – adaugă fata –
N-ai făcut mai multe găuri?

ÎNŢELEPCIUNE RABINICA
În lăcaşurile sfinte.
Unde vin drept-credincioşi.
Totdeauna e-o cutie.
Moştenită din strămoşi.
Ca o pilda, ca în viaţă
Nu uitam pe cei sărmani.
S-un îndemn, ca toţi să punem
Trei sau patru gologani.
Fie că e sinagoga.
Kirche sau Episcopie.
La o slujbă religioasă.
Sau botez sau cununie.
Unde oficiaza-un rabin.
Sau un pastor sau Vlădica.
Din ofrande se aduna.
Câte-o suma frumuşică.
Într-o zi, din întâmplare.
La o masă – nu demult
Trei evlavioase fete.
Fiecare-a altui cult:
Unul popa, altul pastor.
Celălalt rabin la evrei.

Discutau cu vehementa.
Şi cu-aprindere, toţi trei.
După ce-au vorbit de-anume
Triburi din străvechiul neam.
De profeţi, Iisus şi Moise.
De Iosif, de Abraham.
De Moab, de Sulamita.
De Canon, de anatema.
Au ajuns să comenteze
Cea mai importantă tema:
Cum să se-mparta-ofranda
De comun cu înaltul Cler.
Ca să-mpace şi norodul
Şi pe Dumnezeu din Cer.
„— Eu – a spus cu glas cucernic
Popa Stancu din Ghergani
Mai întâi, răstorn pe masa
Cea grămadă cu cei bani.
Şi cu ochii-închişi spre Ceruri.
Adevărul grăiesc vouă:
Îmi fac cruce şi cu dreapta
O despart direct în două!
Jumătatea, cea din stânga.
Dăruiesc lui Dumnezeu
Iar cea din dreapta, ca să aibă
Şi norodul, o iau eu!”
„— Dar cum o să ştie Domnul
Fie-n veci slăvit, Amin!
Dacă nu-i mai mult în dreapta.
Şi în stânga mai puţin?”
„O să ştie! – spuse popa
Cu un aer maiestuos
Fiindcă Domnul nuse-ncrede.
Într-un preot mincinos!”
„— Eu am alt sistem, mai sigur
Spuse pastorul, agale
După ce îmi număr banii
Şi fac două părţi egale.

Nalt spre Himmel „Pater Noster”.
Către Iezus cel Divin
Să nu fie-n nicio parte.
Niciun gulden mai puţin”.
„— Dar, matale, domnul rabin.
Spune, cum faci, dragul meu.
Ca să-mpaci şi credincioşii
Şi pe bunul Dumnezeu?”
„— Eu – răspunse Rabi Ioilis
Predicând ca la amvon
Îmi îndrept, umil, simţirea
Spre inteleptul Solomon
Mai repet, în gând, din Psalmii
De înţelepciune pline.
Ca să nu supăr pe Domnul
Şi nici obştea, nici pe mine.
Zvârl, apoi, în sus ca jertfa.
Între lumi să fie pace.
Toată suma:
Să-şi ia Domnul
Cât vrea EL
Şi cât îi place!
Tot ce cade jos, din Ceruri.
Din a Lui filotimie.
Este semn ca-aşa vrea Dansul
Şi mi-o dăruieşte mie”.

ÎNVĂŢĂCELUL HANANI
Într-un cartier din Lemberg
Cu grădini scăldate-n soare
Pripăşitu – s-a într-o vreme
O femeie încântătoare
Nimeni nu ştia de unde-i
Din ce ţări îndepărtate
Însă şopteau că-n casa-i
Se întâmplau lucruri ciudate
Stăruia un zvon: că chipu-i
Plin de patimi şi dorinţi

A înnebunit bărbaţii
Şi i-a scos pe toţi din minţi.
Că adeseori în noapte
Uşi ascunse se deschid
Şi câte un bărbat de seamă
Lunecă discret prin zid.
Încât grupul de neveste
Caste dar înspăimântate
Adunatu – sau în grabă
Şi s-au dus la rabin, toate:
— Înţeleptule prea vrednic
Tu al Celui Veşnic sol
Peste cartierul nostru
A căzut foc şi pârjol!
C-a venit o vrăjitoare
Chip de drac, ispită în gene
Şi ne ademeneşte soţii
Cu privirile-i viclene
Scapă-ne de ea, goneşte-o
Că-i primejdie tuturor a
Şi ne ameninţă pedeapsa
Din Sodoma şi Gomora
Rabinul şi-a pus caftanul
S-a încins peste veşminte
Şi şi-a luat învăţăcelul
— Mergi Hanani?
— Merg, Prea Sfinte.
Cum ajunseră la stratul
Care împodobea grădina
I-a întâmpinat din uşă
Chiar femeia cu pricina.
Au intrat la ea în casa
Cu miresme în toate cele
— Bucuroasă sunt de cinstea
— Care-o faceţi casei mele.
— Află, doamnă, – a spus Rabi
Şi îndoială nu încape
Că în oraş circulă zvonuri

Care te privesc de-aproape
Şi supus Celui din ceruri
Fie-i prea slăvit cuvântul
Am venit să stăm de vorbă
Şi de schisma să te mântui
— Cu smerenie ascultă-voi
— A răspuns ea drăgălaş
Şi vă rog poftiţi alături
Să luaţi loc în salonaş.
— Tu Hanani – zice Rabi
— Către învăţăcelul său
— Ai să stai la uşă strajă
— Să nu intre duhul rău!
Şi a stat, a stat Hanani
Dus pe gânduri neînţelese
De aşteptare îi ies ochii
Însă Rabi nu mai iese.
Şi a mai stat un ceas Hanani
Ba mai mult, a stat cu drag
În sfârşit se crapă uşa
Şi apare Rabi-n prag.
Emoţionat e sfântul
Şi zburlit, şi-aprins la faţă:
— Dumnezeu să ne păzească
— Pururi de năpastă-n viaţă!
— Ei, ce-ai hotărât cu dânsa?
A întrebat învăţăcelul
O gonim de-aici cu pietre?
Sau să o judece orăşelul?
— Vai de mine! – exclamă Rabi
— După al legii legământ
E o femeie minunată
Cu credinţă în Domnul Sfânt.
Are o inimă de aur
Care pe învăţaţi încântă
Darnica şi cuvioasasă
Ca o sfântă, ca o sfântă!
— Rabi, dacă zici că-i sfântă

— Tu cunoşti mai bine slova
— Şi lumina ta e harul
Din scriptura lui Iehova
— Doamne iartă, spuse Rabi
— Fiind cinstită şi virtuoasă
— S-o lăsăm cu Domnul-n pace
— Şi să mergem către casă.
— Mergem, a răspuns Hanani
Da, înainte dacă vrei
Să te închei la veşminte
C-ai uitat să ţi le închei!

La 27 octombrie 1887 s-a născut în târguşorul Suliţa, Isac Lazarovici, acel ce mai târziu avea să devină poetul umorist Ion Pribeagul.

Din fragedă tinereţe, fascinat de meşteşugul poeziei, posedând talent din belşug, înzestrat cu o extraordinară putere de muncă, reuşea întotdeauna să înveselească pentru câteva clipe pe acei care îl citeau.

A scris foarte mult în viaţa lui: piese, reviste, cronici şi în proză, dar mai ales în versuri. Ca poet şi umorist a fost deseori tentat să scrie mai liber, mai fără perdea, aşa cum au făcut la vremea lor Creangă, Eminescu, Alecsandri şi alţii.

Ion Pribeagul a scris şi el „pentru sertar”, dar aceste realizări le ţinea numai pentru el, strânse într-un dosar şi ferite de priviri indiscrete.

Rareori citea ceva „conspirativ” şi poznaş vreunui prieten bun. În decursul a peste 60 de ani de activitate fecundă, a publicat aproape tot ce a realizat în afară de aceste creaţii intitulate chiar de el „impertinente”.

În ultimii ani a intenţionat să le publice, dar i-a lipsit curajul. Conştiinciozitatea şi etica lui profesională nu l-au lăsat să depăşească o anumită limită în relaţiile lui cu cititorul.

Vremea a trecut, multe s-au schimbat şi ceea ce se considera în urmă cu 30 – 40 de ani ca material picant, impertinent, astăzi nu mai impresionează pe nimeni.

Din aceste considerente ne-am gândit să prezentăm în lucrarea de faţă în primă apariţie o parte din aceste creaţii inedite, spirite uşoare, unele cunoscute altele originale, frumos îmbrăcate şi dichisite de pana lui inegalabilă.

Sperăm ca publicul cititor să aprecieze şi aceste lucrări mai deosebite ale marelui poet şi umorist care a fost ION PRIBEAGUL.

Mai 1975

Louis Gallian

JURIDICEŞTE

Şi veniră din Craiova
Şi din Iaşi, din Roşiori
Toţi juriştii, toţi maeştrii
Şi-ai dreptăţii slujitori

Unii slabi, cu favorite.
Alţii sluţi ca Tutankamen
Toţi cu tomuri şi cu scripte
Să asiste la examen.

Sala-i plină de discipoli
Şi celebrităţi savante
Numai capete ilustre
Şi figuri interesante.

Când, deodată Domn Profesor
Chel şi cu priviri absente
S-adresează cu prestanţă
Unei nostime studente:

— Cum e termenul juridic
Zice el zâmbind agale
Dacă eu aş pune mâna
Sub rochiţa dumitale?

Fata, roşie ca macul
Dup-o scurtă meditare
Îi răspunse:
— Este maestre
Atentatul la pudoare!

— Foarte bine-a spus maestrul.
Însă fii bună şi spune
Dacă dumneata, mi-ai face mie.
Această chestiune.

Cum ar fi juridiceşte
Domnişoară-n trei cuvinte?
Şi răspunse domnişoara:
— Profanare de morminte!
JUSTIFICARE
Mihai e-un clubman rutinat
Să joace nimeni nu-l obliga.
Însă la pocher, regulat
Câştigă.
La curse însă nu-i prieşte
Căci nu-i norocul să-l dezmierde.
Un ghinion îl urmăreşte
Şi pururea la curse pierde.
— De ce, – l-a întrebat Păuna
— (Sotia lui cu ochii verzi)
La cărţi câştigi întotdeauna
Şi când pontezi la curse, pierzi?
— Dar ce crezi, – a răspuns Mihai.
— Că-s domn în toate părţile
Şi pot amesteca şi caii
Aşa cum mestec cărţile?
La Bodegă
Nae a intrat în grabă în bodega „La trei poame”.
Şi pe chelner îl întreabă
— Ce-ai pe listă, că mi-e foame.
Chelnerul cu reverenţă

Spre client privirea-şi plimbă
Şi răspunde cu prudenţă:
— Am o limbă! Dar ce limbă…!
Limbă nu man, ne răspunde
Nae acru la figură.
Nu pot să mân, ne un lucru
Ce-i la animale On gură!
— Bine, a răspuns garsonul.
Vesel cu o idee nouă:
— Nu m, ne-aţi ce au On gură?
Să vă fac vreo două ouă?

LA FEL

Sus, pe Văcăreşti pe dreapta
Lângă cârciuma lui State
Avea Şmil o prăvălie
Şi vindea păsări tăiate.

Găinuşe şi răţuşte.
Câte-un puişor de-un kil
De voieşti găină grasă
N-o găseşti decât la Şmil.

Cum stătea el într-o seară
Printre raţe şi gânsaci
Într-Avram în prăvălie
Şi-l întreabă: – Ce mai faci?

— Ce să fac? E criză mare
Şi vânzare nu-i de loc.
Chiar de-mi vine unul.
După vreo găină.

O întoarce
O apropie de nas
O suceşte, o miroase
Şi mi-o pipăie un ceas.

Pleacă apoi, şi-i pare scumpă
Şi eu stau ca un tembel.
— Dragă, tocmai ca la tine
Şi la mine e la fel…

— Cum, la fel e şi la tine
Zice Şmil cu răutate
Ai şi tu o prăvălie
Unde vinzi păsări tăiate?

— Eu, eu n-am păsări tăiate
Spuse Avram îngândurat
Însă, vezi, eu am acasă
Trei fete de măritat!

LA FUND

Marea spumegă în valuri
Dăruind privirii noastre
Stropi de-argint ce vin spre maluri
Când roz-albe, când albastre.

Plin de farmec e peisajul
Cât cuprinzi cu ochii zarea
Parcă-ntinsul cer albastru
S-a îmbrăţişat cu marea.

Cum se leagănă-ntr-o barcă
Prin talazuri ce se sparg
Samy şi cu nevestica
De vreun ceas se plimbă-n larg.

Dar deodată-un val năprasnic
Smulge barca, o hurducă.
O smuceşte-ncoace-ncolo
Şi o saltă ca pe-o nucă

Vâslele s-au rupt, iar Samy

A-ngheţat, parcă-i un sloi.
Dacă se răstoarnă barca
Se îneacă amândoi!

Vai de mine! – urlă dânsul
Cu figura-ngălbenită.
Dac-ajung la fund, Raşela.
Peştii or să mă înghită!

— N-avea grijă, dragă Samy
Pentru ce să ţi-o ascund
Cu ce ai tu, niciodată
Nu poţi să ajungi la fund!

LA MASA FALIMENTARĂ

Din senin.
O nenorocire mare
A căzut vijelios
Peste vechiul magazin
„Chic Berbin”.
Herrman Weise David Gross.
Au venit toţi creditorii.
Procurorii.
Mărfurile-au răscolit.
Catifele şi dantele
Şi diverse cifre grele.
În registre au găsit.
Weisse se plimbă agitat
Şi din cap îşi smulge părul
Când constată adevărul
Că-n curând, imediat.
Fi-vor amândoi la fel
Gross şi el.
Declaraţi într-un moment
În stare de faliment.
— Nu-nţelegi de loc momentul
Bate-n uşă falimentul.
Ne ndoios

(Zice Herrman Weiss lui Gross)
Eu mă zbucium ca să scap
Şi îmi smulg părul din cap.
Şi tu stai ca un baron
Şi cu mâinile băgate-n buzunar
În pantalon.
— Îţi smulgi părul? zice el.
Dar de unde ştii matale
În acest moment de jale
Că nu fac şi eu la fel?

LA ŞCOALĂ

Zvon şi ciripiri de glasuri
Joc de mingi şi de săgeţi
Tote astea se întâmplă
La o şcoală de băieţi.

Într-o pauză, profesoara
Pune câte o întrebare:
— Ce-ai vrea tu să ai Năftule
Când ai să te faci mai mare?

— Eu aş vrea o bicicletă.
— Dar tu Şmil? – Un avion
— Dar tu ăla mic de-acolo
Ia răspunde, Natansohn?

— Eu, răspunde ăla micu’
Cu privirile hai-hui
Mă iertaţi, ghevrot, însă
Mi-e ruşine să vă spui…

— Ce înseamnă „mi-e ruşine”?
Spune-mi dragă, că te pup.
— Eu, când o să fiu mai mare
Vreau să-mi crească păr pe trup!

— Păr pe trup? Cum vine asta?

Mie spune-mi momentan!
Vrei ca să trăieşti în peşteri.
Sau în junglă ca Tarzan?

— Nu vreau să trăiesc în peşteri
Sau în codru în Guyana
Ci aşa cum trăieşte
Verişoara mea Şoşana.

Da! Frumoasă şi isteaţă
Ce mai? Straşnică muiere
Are – un smoc de păr în faţă
Şi câştigă o avere!
LEAC PENTRU TUSE
Când boarea mişcă frunzele pe ram
Şi colb de bronz pe pajişti risipeşte
La domnul doctor Blatt, intră Avram
Şi i se plânge bietul că tuşeşte.
— Îmi sparge pieptul doctore şi sudui
— Mă încovoi din mijloc şi m-aprind
— Mă ţine câte-un ceas şi atât mă zgudui
— Când m-apuc de-un pom, îl mişc tuşind.
Mi-am pus bazalecoane şi comprese
Pahare şi grăsimi şi iod şi mac
Însă am spasme, tot mereu mai dese
Şi nu ştiu singur ce să mă mai fac.
— Uite, îţi prescriu, – îi spuse doctor Blatt
— O singură reţină (ricin) dimineaţa
Una la prânz şi alta pe-nserat
Şi n-ai să mai tuşeşti în toată viaţa!
— Iertaţi, domnule doctor, eu ştiam
— De la bunicul meu, ce-a stat la ţară.
Cum că reţina-i bună – a spus Avram – Pardon, scuzaţi, pentru ieşit afară!
— Da! dar Congresul marei Societăţi
Laringologice care-n Dresda fuse
A decretat reţinei calităţi
Cu efecte minune pentru tuse!

Aşa că faci precum ţi-am spus! Şi lasă
Că orice leac e greu la început
Şi poimâine vii la mine, după masă.
Să te consult să văd de ţi-a trecut!
A treia zi la opt de dimineaţă
Când nimeni nu gândea netam-ncasam
La doctor, pământiu şi tras la faţă
Ţinându-se de pântec intră Avram.
— Ei cum o duci cu tusea? Ţi-e mai bine?
— (Încearcă domnul doctor, să glumească)
— Vai, doctore – răspunse Avram –, dar cine
Mai îndrăzneşte acum să mai tuşească?

LECŢIE DE GRAMATICA
La o şcoală
Specială:
— Spuneţi o propoziţiune-Zice profesorul amabil-
Care să cuprindă musai
Şi acest cuvânt: probabil.
Nicu emoţionat
A răspuns imediat:
— Ieri văzând noroasă vremea
Şi fiind cu haina nouă
Mi-am luat cu mine umbrela
Că probabil o să plouă
— Foarte bine!
Tu, Marine?
— Transpirat de-alergătură
Deşi încă-n luna mai.
Mi-am pus puloverul-probabil
Să nu capăt guturai.
— Hm, şi asta merge, zise.
Domnul profesor agale-şi acum să spui una…
Tu, Abramovici Ghidale.
Stă Ghidale, se pătrunde
Şi apoi voios răspunde:
— La vecinul nostru, care-i
Pianist, vine de-o lună

O elevă frumuşică
Şi fac muzică-mpreună.
Curios cum sunt din fire
Ieri, discret ca un strigoi
Am privit prin broasca uşii
Şi-am văzut cum amândoi.
El îşi lasă pantalonii
Fata fustă-n sus spontan
Şi mi-am spus că vor, probabil
Să se „cace”-n pian.

LEIBU ZICE
La un doctor vine Natan
Cu o mină foarte rea:
— Doctore, chestiunea-ceea
— Nu mai merge cum mergea.
Am luat şi cantaridă.
Şi pilule de muştar.
Icre negre, Perla, Titus.
Însă totul e-n zadar!
— Câţi ani ai? – Şaptezeci şi-unu.
— Apoi gata, ce mai vrei?
Gata, ai iubit atâta.
Zeci şi sute de femei.
Cuconiţe-apetisante.
Văduve încântătoare.
Dame de chantan, studente.
Picoliţe, servitoare.
Şi-n hambare, şi pe iarbă.
Şi la Cluj, şi la Sovata.
Şi-n cabine la Mamaia.
Ce mai vrei? De-acum e gata!
— Da, dar am eu un prieten.
— Leibu, Leibu din Lipscani.
— Care-a împlinit acuma
— Şaptezeci şi opt de ani.
Şi el zice că mai face
(Şi-adaugă surâzând)

Leibu zice că mai poate
Chiar de două ori la rând!
— Zice? – ntreabă domnul doctor.
— Şi un gând îl străbătu:
Dacă zici că Leibu zice.
N-ai decât să zici şi tu!

LUPTE GRECO-ROMANE

Se plimbau Avram şi Leibu
Într-un bâlci cu panorame
Cu menagerii, şi-n faţă
C-o mulţime de reclame.

Şarpele boa-constrictor
Armăsarul Ducipal
Tot ce-i zugrăvit afară
Înăuntru-i natural.

Leoparzi, cămile, zebre
Din Uruguay şi Niş
Şi în faţa unui circus
Au citit pe un afiş:

„500 de lire premiu
Va primi acela care
Dacă într-un sfert de oră
Va putea să mă doboare”.

Iar pe podium un Hercule
Sta cu pieptu-i să mă-nfrunte
Muşchiulos şi-nalt şi mare
Ca un taur, ca un munte.

Eu mă duc, a zis Avrami
Tot sunt eu băiat sărac.
Ş-apoi 500 de lire
E o sumă, nu e-un fleac!

Eşti nebun? – Exclamă Leibu
Tu plăpând şi subţirel
Cum poţi să te iei la trântă
Cu o namilă ca el?

— Nu se ştie! Dacă-am şansă
Într-o clipă eşti salvat
Parcă mititelul David
Nu l-a-nvins pe Goliat?

Şi s-a dus. Iată-i pe-arenă
În chiloţi pe amândoi
Ca un tanc este atletul
Iar Avram ca un brânzoi.

După două-trei minute
Se încolăcesc vârtos
Se trântesc, se-mping de-a tumba
Şi se tăvălesc pe jos.

Nici Avrami nu se lasă
Deşi spart, ghiontit şi rupt
Ba că iese iar deasupra
Ba că-i iarăşi dedesubt.

Cam după un sfert de oră
Ca un trăsnet uriaş
Avrămel e scos afară
Ca gunoiul pe făraş.

— Ce ţi-a trebuit Avrami?
Leibu trist l-a întrebat
— Ştiu şi eu? Credeam că prinde.
Ei, şi cum s-a întâmplat?

— Cum stăteam covrig sub dânsul
Mototol, strivit, năuc

Mă gândeam: ca să mă apăr
De unde dracu’ să-l apuc?

Şi deodată o minune!
Îi văd alea… alea două
Pe la noi le spune altfel.
Dar aici, le zice ouă;

Şi ştiind de la tăticu’
Că de-l strângi de ouă-odată
Cade jos şi se întinde
Ca o cârpă leşinată.

Într-o clipă, ca un fulger
Mă înfig cu mâna-n ele…
— Ale mele sunteţi! – urlu
Şi erau chiar ale mele!

MAC-MAC

În tramvaiul care duce
Din Lipscani în Ghica Tei
Plin de lume anonimă
De bărbaţi şi de femei.

La o staţie din centru.
Sau de prin împrejurimi.
S-a urcat o cuconiţă
Cu superbe rotunjimi.

Trup felin, plin de ispite.
Dar rotund şi voinicel
Parcă-ar fi sculptat de dalta
Lui Rodin sau Praxitel.

După ea se urc-un tânăr
Tip de Don Juan sadea.
Care nu ştiu din ce pricini

Se cam îndesa în ea.

Doamna foarte intrigată
L-a privit cu mult temei.
Însă tot mai mult măgarul
Se-ndesa în… viaţa ei.

Că deodată cuconiţa
Nu s-a mai putut abţine
Şi i-a spus: – Ascultă, june.
Nu te simţi sau nu ţi-e bine?

Ce te-ndeşi ca la pomană?
Când nici nu ştiu cine eşti!
Cu metode de-astea brute
Crezi c-ai să mă cucereşti?

Află că sunt doctoriţă.
Chiar de nu m-arată faţa.
Şi-ţi fac una s-o ţii minte
Toată viaţa, toată viaţa!

Că de mai mă atingi o dată
Peste trup sau peste braţe
Ţi-o tai jos în bucăţele
Imediat! Şi-o dau la raţe!

Iar femeile-vreo zece
Din tramvaiul cel sărac.
Începură toate odată:
Mac, mac mac, mac, mac, mac mac!

MARE PĂCAT

De la Adjud, o văduvioară.
Frumoasă şi pe nume Henţa.
Să plece trebuia-ntr-o seară.
Înspre Focşani cu diligenţa.

Şi s-a-ntâmplat ca-n seara-aceea
Că n-au plecat nici marchidanii.
Nici boccegii, ci doar femeia
Cu diligenţa la Focşani.

Porniră căişorii în goană.
Vreo zece poşti, după ceas
Şi tocma-n valea lui Sardoană
Făcură-n silă un popas.

— Mănăm aici, bade Avrame?
Întreabă Henţa cu sfială.
— Aici, răspunse vizitiul
Că-s caii rupţi de oboseală.

Însă să nu ai nicio teamă.
Din noapte vin miresme dulci.
Ce te-nvelesc ca o năframă.
Că poţi, în tihnă, să te culci.

Ea n-ar fi vrut, dară departe
Ţâşneau văpăi şi reverie.
Şi vizitiul zdravăn foarte.
Fir-ar al naibii el să fie!

Iar luna în manta de paradă
Şi plină de indiferenţă.
S-ascunse-n nori, ca să nu vadă
Ce se întâmplă-n diligenţă…

Ajunsă a doua zi-n cetate
S-a dus la târg cu trebuinţă.
Şi după ce-şi luă de toate
Are mustrări de conştiinţă…

Nici nu mai vru să-şi amintească
De faptu-n taina nopţii stins
Şi-apoi, ca să se pocăiască

S-a dus la rabin şi s-a plâns:

— Păcătuit-am greu, prea sfinte
Fiindu-mi frică de strigoi.
Eu tânără şi fără minte.
Şi el simpatic şi vioi…

— Mare păcat! a spus rabinul.
Cu Dumnezeu ca să te împaci.
Vei implora tot Sanhedrinul.
Vei da ofrandă la săraci.

Din Elfimir ţi-oi citi misterul
Ce iartă oamenii-ntre ei
Şi ca să se îndure cerul.
Vei da şi cinci sute de lei!

— Primesc, răspunse ea cu sete
Şi cu emoţii neştiute.
Oiţa păcătoasă dete
Două bancnote a cinci sute.

Se uită rabinul la sumă
Şi-i zise plin de duioşie:
— Eu ţi-am pretins să dai cinci sute
Şi văd că tu ai dat o mie!

— Ţi-am dat o mie, rabi! Lasă…
Că nu-i nicio greşeală, ştiu 1
Dar vezi că eu mă-ntorc acasă
Tot cu acelaşi vizitiu!

METODA LUI ŞMIL

Doi prieteni, Şmil şi Leibu
Amândoi din Botoşani.
Nu s-au mai văzut, aproape.
De vreo opt sau nouă ani.

Vremea rupe prin vâltoare
Orice stavilă-i ridici;
— Leibule! Ce bine-mi pare
Că ne-am întâlnit aici!

— Slavă Domnului-c-ajuns-am
Azi ca să ne mai vedem!
— Ce mai faci şi cum îţi merge?
— Mulţumesc! Baruh Asem!

Uite, casa asta mare
Din plafon în duşumea.
Cu etaje, de-o splendoare
Este proprietatea mea.

— Eh, mă bucur! Să dea Domnul
Sănătos s-o stăpâneşti!
Dar ia spune-mi Şmil, iubite.
Ce mishuşim învârteşti?

— Vând terenuri! Marfă, aur 1
Niciodată n-am fost lump.
Sunt în ţară un balaur:
Cumpăr ieftin şi vând scump.

Am bizon şi clientelă
Şi lansez afaceri mari.
Am maşină, câine, pudel
Şi vreo cinci funcţionari.

La etaj stau eu cu Rifca.
Cum cobori, în mijloc treapta
Dormitorul meu e-n stânga
Dormitorul ei în dreapta.

— Tu aici şi ea acolo?
Soţ şi soaţă separat?
Cum se poate? – ntreabă Leibu

Poate că sunteţi certaţi?

— Nu suntem certaţi! Din contra!
Dar cum eu sunt menahel…
Pentru ce să ştie Rifca
Câţi bani am în portofel?

Cât va fi terenul mâine?
Şi cât am pierdut la stos?
Cu cât ştie mai puţin
Este mult mai sănătos!

— Bine, bine, lasă asta.
Dar când vrei, ca om gentil.
Să-ţi îmbrăţişezi nevasta.
Spune-mi cum faci, dragă Şmil?

— Foarte simplu! Când simt dorul
Şi stau şmecher pe divan.
Eu încep discret să fluier
Şi ea vine momentan!

— Dar când Rifca ta cea dulce
Vrea şi ea cu orice preţ.
Lângă pieptul ei să-ţi culce
Capul blond-platin şi creţ?

Cum ea e vlăstar de Rebe
Ar dori în mare grabă
Indirect să te întrebe
De ceva ce nu se-ntreabă?

De Adam şi doamna Eva
De profeţi şi de leviţi
Şi cum scrie în Scriptură:
„Creşteţi şi vă înmulţiţi”.

Când ea vrea e altă treabă

Zice Şmil-imediat
Vine şi zâmbind, mă-ntreabă:
— Dragă Şmil, ai fluierat?
MICI CONFIDENTE
Dizengoffu-i plin de farmec.
Trotuarele sunt pline.
Flori, bijuterii, mătăsuri
Se răsfăţa în vitrine.
Baruri, consumaţii, chelneri
Şi clienţi pretenţioşi.
Zâmbete şi ochi frumoşi.
Lângă masa noastră, plina
Cu Cointreau-uri şi cafele.
Stau de vorbă două doamne.
Tinere şi frumuşele.
Una, platinata, şade
Cu picior peste picior.
Iar celalta, bruna, are
Un surâs ispititor.
„— Pari cam, indispusa, Lola.
Şi sub ochi ai pronunţate
Două cearcăne închise”.
„— Nu se poate!”
„— Ba, se poate!”
Lola scoate oglinjoara
Şi c-un aer mulţumit.
Zice: – A! Nimic! Se-ntâmplă!
Poate fiindcă n-am dormit!
Precum ştii, alaltăseară.
Când plecam de la Elis.
Mă-ndreptam, încet spre casă.
Fără vreun program precis.
Când să intru-n Ben Yehuda.
Din instinct am presimţit.
Ca un domn străin se ţine
După mine-n pas grăbit.
Cum mă ştii că sunt cuminte
Şi persoana cu prestanţa.

L-am privit în treacăt, fără
Ca să-i dau vreo importanta.
Dar, când am ajuns la uşa
S-am deschis-o puţintel.
Nici acuma nu-mi dau seama
Cum de a intrat şi el.
„— Domnule! Ce-nseamnă asta?
E un gest neruşinat.
Te poftesc să ieşi afara
Imediat!”
„— Nici prin gând nu-mi trece, doamnă.
Şi ai să mă ierţi matale.
Însă, am urgent nevoie
De bărbatul dumitale!”
„— Nu-i aici e dus la Viena
Şi socot că e mai drept
Să veniţi poimâine, ziua”.
„— Nu-i nimica! îl aştept!”
„— Înţelege, scol vecinii.
Îmi faci casa de ruşine!”
„— Doamna mea, regret din suflet.
Faci cum crezi că e mai bine!”
Îmi venea să tip să urlu.
Pân-la urma, cum îţi spui.
Am văzut că e zadarnic
Şi nicio sperata nu-i.
Tulburata, şi de teama
Să nu iasă vreun scandal.
Am călcat fără de voie
Pe contractul conjugal.
Nimeni nu-mi ştie amarul.
Că-mi venea să mă omor.
Când a trebuit, eu Lola.
Să sting lampă-n dormitor.
Însă, ceea ce mă mira
Şi ma chinuie mereu.
E că n-a spus toată noaptea
Ce-a vrut de la soţul meu!

MITICĂ

Eu, la şcoală n-am fost leneş
Ba am fost chiar silitor.
Totuşi, m-a-ntrecut Mitică
Că a fost şi monitor!

El ne dirija în clasă
Că-mi spuneam, în gând, cuminte:
— Mă, al dracului Mitică.
Iar mi-a luat-o înainte!

M-am îndrăgostit de-o blondă
Cu ochi negri, de jăratec.
Inocenţa în persoană
Şi-o iubeam ca un zănatec.

Să mă-mbăt de gura-i dulce
I-aş fi dat toţi anii mei
Şi de n-o vedeam trei zile
Mă stingeam de dorul ei!

Da-ntr-o noapte, când intrat-am
Într-un fel de cabaret.
Am văzut-o cu Mitică
Chefuind într-un boschet.

Prăbuşit, cu visu-n ţăndări.
Mi-am şters lacrima fierbinte.
— Mă, al dracului Mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

După mult-alergătură
Cam de-un an şi jumătate
Am intrat, c-o leafă mică.
La o mare societate.

De la personal, un mahăr.
Mi-a vorbit de mă-ngrozi:
— Mă, aicea se munceşte.
Nu se scrie poezii!

Tot ce-ţi porunceşte şeful
Trebuie să te supui
Fie zi sau fie noapte
Eşti la ordinele lui!

Uite-l, chiar acum coboară
Dintr-o limuzină mică.
Şi… am îngheţat de spaimă:
Şeful meu era Mitică!

Am făcut o reverenţă
Şi am îngânat: – Prea Sfinte!
Uite cum şi-aici Mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

Când nevasta mea, Elena.
Mi-a născut pe Mauriciu
Eu m-am dus să mi-l înscrie
În registre, la oficiu.

Terminând formalitatea
Şi cu martori de asemeni
Cine a intrat? Mitică!
Şi a anunţat doi gemeni!

Am simţit că-mi piere graiul.
Că n-am scos nici trei cuvinte:
— Până şi aici, mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

Cu o bancă, sub sechestru
Pentru o muşama secretă.
Am intrat la puşcărie

Două luni, pentru anchetă.

Vis-à-vis, dintr-o celula.
Iese-un domn cu barbişon
Ce-a delapidat din banii
Statului, un milion.

L-am privit cu de-amănuntul
Şi am înlemnit de frică:
Vai de mine! Nu se poate!
Mă cutremur! E Mitică!

Nu cred că se simte bine
În vărgatele veşminte.
— Mă, al dracului Mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

Anii trec la repezeală
Că nici nu observi măcar
Şi-ntr-o zi, prin centru trece
Un cortegiu mortuar.

Lume, doliu. În maşină
Un ministru de resort.
Că mă-ntreb: – Cine să fie?
Acest personagiu mort?

Mă apropii şi de groază
Simt că sângele-mi furnică
— Dumnezeu să-l aibe-n pază!
E amicul meu, Mitică!!

Şi fără s-audă nimeni.
Îngăimai ca un părinte:
— Mă, al dracului Mitică.
Iar mi-a luat-o înainte!

MOTIV SERIOS

Nu s-au văzut de-aproape-o lună
Ea în concediu-n Făurei.
Iar el rămas în Capitală
Setos de farmecele ei.

C-avea Mimi ochi mari şi negri
Şi dinţii albi, mărgăritari.
Guriţa dulce, o comoară.
Şi sâni frumoşi şi braţe tari.

Cum nu aveau unde să meargă
Să-şi stingă focul ce-i ardea
Şi dornici unul de-altul, ambii
S-au îndreptat înspre şosea

Aici, într-un tufiş sălbatic
De orişice priviri ferit
În iarbă s-au întins cu sete
Şi s-au iubit, şi s-au iubit.

Sfârşind împreunarea dragă.
Sorbită lung, cu mult nesaţ.
S-au sărutat încă o dată
Şi au pornit voioşi la braţ.

— Tu ştii, că de trei ani, într-una
Ne îndrăgim, iubita mea.
Dar azi a fost un vis, un farmec.
Săltai în sus, nu altceva!

— Cum să nu sar în sus, iubite.
— Răspunse ea cu mult lipici
Dacă un ceas şi jumătate
Am stat cu fundul în urzici!

N-ARE SOMN

La un doctor vine Gică
Cu înfăţişarea gravă

Şi abia putu să zică.
— Mi-e nevasta greu bolnavă!

Spune-mi doctore pricina
Şi de mine nu te teme:
Cum s-o fac pe Iosefina
Să se culce mai devreme?

Cât i-ar fi viaţa de dulce
Şi de gingaş felul ei.
Nu e noapte să se culce
Mai devreme decât trei!

— E surprinzător! îngână
Doctorul cu nostalgie…
Dar ce face doamna până
La o oră aşa târzie?

— Ce să facă? Înţeleaptă
— Zice Gică-şi duioasă
Stă cuminte şi m-aşteaptă
Ca să vin şi eu acasă!

NAUFRAGIUL

După un naufragiu groaznic
Ce i-a scufundat în ceaţă
Şase marinari nevolnici
Care au mai scăpat cu viaţă

Înotând şi zi şi noapte
Peste apa plumburie
Fură azvârliţi de valuri
Pe o insulă pustie.

Trei luni s-au hrănit cu ierburi
Şi cu peşti găsiţi pe mal
Îşi făcură şi-o colibă
Şi trăiau original.

Nu le mai lipsea nimica
Ba ades le prisosea
Aveau hrană, ierburi, apă.
Doar femeia le lipsea.

Rabdă omu-o lună, patru
Mai te-agiţi, te consolezi.
Însă când te-ajunge jalea
Mai că-ţi vine să turbezi.

Da-ntr-o zi, pe-un rest de barcă
Ce-a rămas numai crâmpeie
Peste malu-abrupt deodată
Fu zvârlită o femeie.

Una singură şi goală
Şi frumoasă, o ispită.
Care se-ndrepta, în soare
Spre colibă, fericită.

Marinarii, toţi, văzând-o
Năvăliră-n goana mare
Cari de care mai degrabă
S-o apuce la strâmtoare.

Ea văzându-se-n pericol
Ridică un braţ în sus
Şi c-un gest de curtezană
Marinarilor le-a spus:

— Ho, nebunilor sălbatici!
Nu vă repeziţi pe-alee
Ţineţi seama de un lucru:
Nu sunt şvaiţer, sunt femeie!

NE-OM CĂUTA

De la Năsăud din vale

Şi ţinându-se de mână
Au venit Ion şi Leana
Căpăţână;

El cu coşul plin de ouă
Iar Leana lui cea dragă
Avea lână de ţigaie
În desagă.

Cum ajunseră-n piaţă
El s-a dus la poarta nouă
Unde stau ăia cu păsări
Şi cu ouă.

Iar Leana lui frumoasă
S-a oprit lângă fântână
Unde stau femei cu scoarţe
Şi cu lână.

— Stai Ioane, stai o ţâră.
Zise draga lui mireasă.
Cum ne întâlnim să merem
Către casă?

— No, că ghine, spuse dânsul.
Când va bate ceasuldouă.
Eu te voi căta la lână
Tu la ouă!

NESIGURANŢĂ

Pe blajinul Natan Berec.
Om cu cinste şi morală.
Îl cam chinuia ideea
Că nevastă-sa-l înşală.

Nu avea nicio dovadă.
Doar că prea era frumoasă.
Prea spontană, prea ştrengară.

Şi prea des lipsea de-acasă.

Ca să-şi liniştească mintea
Şi să aibă un motiv.
Hotărâtu – s-a să puie
După ea un detectiv.

A citit el în gazete
De un detectiv faimos.
„Zero-zero şaizeci şi şase”.
Şi discret şi conştiincios.

L-a chemat, i-a spus povestea.
Condiţionând aportul:
Discreţiune absolută
Şi amănunţit raportul.

Când, cu cine, cum şi unde.
Într-o vilă sau bordei.
Tot ce află-n legătură
Cu vreo aventura-a ei.

— Am primit şi anonime.
Numai vorbe de ocară.
Însă, vezi, nesiguranţa
Asta-i tot ce mă omoară!

— Nicio grijă! Am avut eu
Cazuri mai misterioase
Şi le-am dezlegat, că unu-i
„Zero-zero şaizeci şi şase”!

Şi exact la două zile.
După cum s-au aranjat.
„Zero-zero şaizeci şi şase”.
A venit şi-a raportat:

— Ieri, la trei şi cinci minute.

Stau în Fordul meu agale
Şi priveam cu ochii ţintă
Spre balconul dumitale.

Trece-un domn cu haina frescă.
Nalt, frumos, mustaţa brună.
Şi fredonând o melodie
Cu mult elan la uşă sună.

În balcon apare doamna
C-un ghiveci în mâna dreaptă.
Care-i face-un semn cu mâna
Ca şi când I-ar spune: „Aşteaptă!”

Şi coboară, elegantă.
Blondă, cu obraji de nea.
El o ia de braţ şi ambii
Urcă în maşina mea.

A urmat o-mbrăţişare
Sărutări, vreo cinci sau şapte;
El i-a spus: – Maimuţă dulce!
Şi ea lui: – Purcel de lapte!

M-am oprit la un Kolnok
După colţ, clădirea-a patra
Ca să vadă „Kuni Lemel”.
Sau James Bond, sau Cleopatra.

M-am fixat şi eu în spate.
Mai aproape de cabină.
Ca să pot vedea şi filmul
Şi ce face el cu mâna.

Când s-a luminat în sală.
Mă iertaţi dacă vă spui.
Rujul din guriţa doamnei
Era tot pe-obrajii lui!

— Şi pe urmă?
— Din viteză.
M-am oprit la un castel
Parcă-al unui prinţ din basme.
Însă cred c-a fost hotel…

Am intrat eu după dânşii
C-o sistemă studiată;
Am convins să-mi dea, madama.
Camera alăturată…

I-am văzut prin borta cheii
În budoarul plin de şic.
Ca doi porumbei pe-o cracă.
Dar nu s-a-ntâmplat nimic!

Ce s-a întâmplat pe urmă
Nu mai ştiu, domnule Berec.
Fiindcă brusc s-a stins lumina
Şi-am rămas în întuneric.

Şi pe simple presupuneri.
Ce nu văd pe ochii mei.
Nu afirm cu siguranţă.
Că a fost ceva – ntre ei.

— S-ar putea să ai dreptate!
Zise Berec într-o doară.
Vezi, nesiguranţa asta.
Mă distruge, mă omoară!
NICI ACUM NU ŞTIU MISTERUL!

Priveam pe Ben Iehuda-ntr-o vitrină
Şi eu eram c-un pas în urma ei…
Avea un trup superb, de Mesalină
Şi un picior sculptat parcă de zei.

Să-mi depărtez din gând melancolia
Setos de noutăţi ca orice om.
Mi-am scos cu politeţe, pălăria
Şi i-am spus şoptit, surâzător: Shalom!

M-a măsurat din cap până-n picioare
C-o nonşalanţă ce mă-ncătuşa
Şi parcă a zâmbit, sau mi se pare
Că mi-a şoptit candid: Bevakosa!

Cum flerul niciodată nu mă-nşală.
Ştiam precis că o să-mi cadă-n laţ
Şi am plecat cu ea la-nvălmăşeală
Ca Julieta şi Romeo, braţ la braţ.

Simţind că din priviri am înţeles-o
Şi fericit de-această aventură
Ne-am aşezat la masă-ntr-un lesspresi
Eu o cafea şi ea o prăjitură.

La tot ce-i îndrugam: Mamzel, duduie.
C-o frază mai de ici, mai de colo
Guriţa-i dulce nu ştia să spuie
Decât o vorbuliţă, una: Lo!

Şi cum sălta din umeri, strengăreşte
Şi îmi zâmbea, m-am lămurit;
Ea nu ştia o boabă româneşte
Eu nu ştiam niciun cuvânt ivrit.

Pe masă şerveţele-mpăturite
Şi ea, ca să nu stau ca un bleg
Îşi însoţea cuvintele rostite
Cu câte-un mic desen, s-o înţeleg…

Mi-a desenat cuţit, farfurioară
Şi cum m-ardeau privirile adânce.
Ar fi dorit să mergem să mănânce

În restaurant intrarăm şi îndată
Un chelner ne-a servit ca din senin.
Un forspaiz, o friptură şi-o salată
Şi am ciocnit şi un pahar de vin.

Mânca cu mlădieri de porumbiţă
Cu dinţişori de-un alb mărgăritar
A mai cerut ficat şi o costiţă.
Ş-am mai ciocnit cu ea înc-un pahar!

Apoi a început să deseneze
O tobă, saxofon şi-un clarinet.
Şi-am înţeles că vrea să se distreze
Şi-am intrat cu ea la cabaret.

Program, femei, orchestră mexicană.
Parfum de mosc, velour şi ametist
Şi drăgălaşa mea pe nume Brana
Mi-a acordat o porţie de twist.

După aceea, foarte-nfierbântată
De dans, de coca-cola şi cafea.
Iubita mea cuminte şi-adorată.
Mi-a desenat frumos o canapea.

De-atunci îmi chinui mintea să-mi plesnească
Şi nu pot dezlega acest mister:
De unde a putut ea să ghicească
Că sunt de meserie tapiţer?

NOI DOI

Şmil Popic şi cu Manase
Se iubesc de parcă-s fraţi.
Ambi-s voiajori de seamă.
Şi tot ambi-s însuraţi

Dar cum amândoi curtează

Chiar de-aici, de peste drum.
Pe drăcoasa văduvioară.
Raşelica lui Avrum.

Între ei, băgând de seamă
Cum că gluma se îngroaşă
Şmil, mai filosof, probabil
Îi propuse lui Manase:

— Măi, Raşela-i tare dulce.
Când o vezi cu umeri goi.
Are-atâta şarm, că poate
Să ne dea la amândoi.

Dar ca să putem să facem
Şi puţină-economie
Tu îi cumperi o poşetă
Eu îi iau o pălărie.

Tu îi iei pantofi, rochiţă.
Eu o masă, o plimbare.
Pentru noi, chestiunea asta
Nu-i un lucru atât de mare!

Şi-apoi e o zicătoare
Care se adevereşte:
Când e vorba de-o iubită
Unde-s doi, puterea creşte!

Şi aşa trecut-a anul.
Iar Raşela, drăgălaşe.
Petecea cu Şmil o lună
Şi o lună cu Manase.

Însă, cum ades se-ntâmplă.
Soarta e neîndurată.
Că deodată Raşelica
A rămas însărcinată.

Şi-ntr-o noapte, tocma-n luna
Când se petrecea cu Şmil
I-a venit să nască. gata!
Şi-a născut chiar un copil.

Ce să facă Şmil săracul!
Cum să se descurce acuşi?
Cum s-anunţe pe Manase
Care e plecat la Huşi?

Şi îi scrie o scrisoare
Plină de amor şi foc:
— Totdeauna tu, Manase.
Ai avut mai mult noroc!

Îţi trimit această veste.
De aicea, de la Iaşi.
Ca să ştii: Raşela noastră
A născut doi copilaşi!

Tu eşti norocos, Manase.
fără eu, nefericit.
Căci copilul tău trăieşte
Iar al meu, bietu-a murit!

NU MAI SFORĂIE DE LOC

Mary, draga nevestică
A lui Avrămel din Iaşi.
Are un copil şi-o vilă
Cea mai mândră din oraş.

Are fräulein şi maşină
Şi un pardes de gutui.
Însă e nefericită
Şi-asta din pricina lui.

El, chiar n-are niciun viciu.

Fără ea nu face-un pas
Însă are – un mic capriciu:
Sforăie şi-i tare gras.

Când îi vezi la ştrand, pe stradă.
Sau la teatru pe-amândoi.
Ea, e ca o floare-n voltă
Şi-Avrămel, ca un butoi!

D-aia, Mary cea frumoasă.
Cu trupul în farmec strâns.
La un specialist acasă
S-a dus iute şi s-a plâns.

— Doctore, mi-e viaţa-amară.
Dă-mi un leac, că Avrămel
Sforăie din cale-afară
Că nu pot să dorm de fel!

Am cercat buline, raze.
Însă totu-mi-e-mpotrivă.
N-am să dorm o viaţă-ntreagă
Lângă o locomotivă!

Scapă-l de această boală
Şi pe mine de calvar
Fiindcă, altfel, tinereţea
Mi se trece în zadar!

— Uite ce-ai să faci, ghevent.
(i-a vorbit doctorul Lehor)
Noaptea, când l-auzi că-ncepe
Te ridici încetişor.

Şi cum doarme-ntins pe spate.
Lat şi sforăie în draci.
Brusc, picioarel4 e-amândouă.
Delicat i le desfaci.

Prin mişcarea asta iute.
Inima-i produce-un şoc
Şi eliberat deodată.
Nu mai sforăie de loc.

A treut un an aproape
Vremea trece-ntr-o clipită
Nimeni, ca frumoasa Mary
Nu-i atât de fericită.

Cum începe el concertul
Mary, cu metoda-i nouă.
Trage-ncet şi îi desface
Brusc, picioarele-amândouă.

Ca magnetu-i se opreşte
„Muzica” fără habar.
Se mai mişcă, se suceşte
Şi apoi adoarme iar.

Da-ntr-o noapte, dulcea Mary.
S-a trezit şi-a constatat
C-Avrămel al ei, iubitul.
Nu e lângă ea în pat.

Unde-i? Că era aicea!
Nu-i nici în bucătărie.
Nici în hol, nu-i nici în baie;
Unde ar putea să fie?

Nu-i nici în toaletă.
Poate că s-a dus pe-afară…
Şi deodată îl zăreşte.
Răvăşit, venind pe scară.

— Unde-ai fost? întreabă Mary
Plină de îngrijorare.

— Sus, că biata fräulein Mitzy
Sforăie atât de tare!
O AVENTURĂ GALANTA
Într-o seară, pe la zece.
N-a fost cald, dar nici prea rece.
Am avut o aventură.
Nici cu Haike, nici cu Sură.
O coniţă delicioasă.
Nici urâtă, nici frumoasă.
Şi-am intrat cu ea în vorbă.
Nici de Cosmos, nici de ciorbă.
Avea ochii ca doi aştri.
Nici căprui, dar nici albaştri.
Gura dulce, zâmbitoare.
Nici prea mică, nici prea mare.
Sânii – două rândunele
Nici prea mari, nici mititele.
Şi vorbind cu ea în şoaptă.
Nici prostuţă, nici deşteaptă.
Ne-am plimbat vreo cinci minute.
Nici încet, dar nici prea iute.
Discutând ca la Geneva.
Nici de Adam şi nici de Eva.
Şi-am ajuns la ea acasă.
Nici prea naltă, nici prea joasă.
Locuinţă minunată.
Nici murdară, nici curată.
Mi-a dat o cafea uşoară.
Nici prea dulce, nici amară.
Ş-a-nceput să se dezbrace.
Nici încolo, nici încoace.
I-am sorbit formele toate.
Nici din faţă, nici din spate.
Pielea-i cu miros de nalbă.
Nici prea neagră, nici prea albă.
Avea talia subţirică.
Nici prea mare, nici prea mică.
Braţe albe, voluptuoase.

Nici subţiri, dar nici prea groase.
Nişte-îmbrăţişări divine.
Nici prea multe, nici puţine.
Ş-o sofa cu dungi banale.
Nici prea tare, nici prea moale.
Cum o sărutam prin beznă.
Nici pe nas şi nici pe gleznă.
Bate cineva la uşă:
Nu-i nici unchi, dar nici mătuşe.
Ci bărbat-su, Şmil din piaţă.
Nici cu cioc, nici cu mustaţă.
Dar cu un baston de mire.
Nici prea gros, dar nici subţire.
Inimioara mea pustie
Nu-i nici moartă, nu-i nici vie;
Simt un fior care mă trece.
Nici prea cald, dar nici prea rece.
Şi când mă rugam: – Prea Sfinte.
N-am fost prost, dar nici cuminte.
Doamne, scoate-mă din ladă.
Nici în curte, nici în stradă.
Deodată uşa scapă.
Nici se sparge, nici se crapă.
Şi stă Şmil ca un sihastru;
Văd nici verde, nici albastru.
— Ce cauţi aici? – mă-ntreabă.
Nici în pripă, nici în grabă.
I-am spus, fără să-mi dau seama:
— Nici pe tata, nici pe mama!
Ci aştept, în tot minutul.
Nici maşina, nici şerutul…
…Şi au curs bastoane-n mine
Nici prea multe, nici puţine!
Restul n-are importanţă.
Nici spital, nici ambulanţă.
Ştiu c-am stat trei luni jumate
Nici pe burtă, nici pe spate.
De atunci mi-e viaţa rozã.

Nici în versuri, nici în proză.
Şi aştept o aventură
Ori cu Haike, ori cu Sură.

O CRAVATĂ „COME IL FAUT”!
Pe amicul Bărbuleanu
Cam chefliu şi pehlivan
Din toţi anii mei, de visuri
Îl ţiu minte căpitan.
Eu m-am însurat, am casă.
Mi-am făcut un rost în viaţă
El tot regiment şi soldă
Şi tot căpitan de aţă.
Deşi cu calificarea
„Bun ostaş, bun camarad”.
La examen comisiunea
Îl găsea că-i „bun în grad”.
„Bun în grad” mai înseamnă
În limbaj cazon-amabil
Ca să nu jigneşti persoana
Cum ar fi „neavansabil”.
Din promoţia lui, din anul
Nouă sute treizeci-trei
Mulţi l-au întrecut ş-ajuns-au
Şi maiori şi colonei.
Pe când el burlac şi mândru
Cu odaie mobilată
Nici nu se gândea s-ajungă
Cel puţin maior vreodată.
Ziua, scoală cu răcanii.
Lua masa la popotă
Seara, cabaret sau cluburi
La un poker sau belotă.
Anii trec şi Bărbuleanu
Fiindcă n-a mai avansat
S-a trezit aşa deodată
Din armată deblocat.
Ş-a făcut haine civile

Elegante „Prince de Galeş”.
Şi cămaşă şi cravată
După ultimul jurnal.
Toate îi veneau pe cinste
Reuşind să-l satisfacă
Doar cravata de mătase
Nu se pricepea s-o facă.
A sucit-o, a învârtit-o
Şi a spus unui răcan:
— Mă, tu ştii să-mi faci cravata?
— Ştiu, trăiţi dom căpitan!
Însă ca să iasă bine
Trebuie neapărat
Numai două trei minute
Pe sofa să staţi culcat.
— Bine mă, o fac şi p-asta! – A zis el bine dispus – Şi s-a întins cât e sofaua
Dolofan cu faţa în sus.
Chiar după vreo trei minute
Bărbuleanu s-a pripit
Şi uitându-se în oglindă
A fost foarte mulţumit.
— Bravo! Na, să bei o ţuică
— Zise foarte încântat-Dar de ce, să-mi legi cravata
Mi-ai cerut să stau culcat?
— Să vedeţi – a spus răcanul.
— Stăpânindu-şi bucuria – Păi, într-asta îmi stă talentul
Şi-mi cunosc eu meseria!
— Cum adică, meseria?
Spune fără să eziţi
Ce eşti tu în civilitate?
— Spălător de morţi, trăiţi!
— Spălător de morţi? Răcneşte –
— Da, trăiţi, când mortu-i gata
Numai stând lungit pe masă
Izbutesc să-i fac cravata!

OM CINSTIT

În expres, un tânăr, Ianã
Mai acum o săptămână
Voiaja c-o cuconiţă
Mai frumoasă ca o zână.

Grecul, admirându-i chipul
Feciorelnic şi cosiţa
N-a răbdat ca să nu-i spuie:
— Ce frumoasă eşti coniţă!

Lei o mie-aş da acum
Dacă m-ai lăsa agale
Să pui mâna, doar o clipă
Pe pulpiţa dumitale.

Zâna, roşie ca focul
Şi cu buze-nsângerate
A răspuns: – Nu ţi-e ruşine?
Vai de mine, nu se poate!

— Nu e nimeni, cuconiţă
Să te vadă, să te ştie
Cum ai ridicat rochiţa.
Ş-am pus mâna, iei o mie!

Zâna strânsă-n faldul rochii
Se mlădie ştrengăreşte
Şi îi face semn cu ochii i
Că primeşte, că primeşte.

Grecul e robit de farmec
fără zâna foarte fin
A săltat în sus rochiţa
Puţintel, câte puţin…

Pulpe roze vede Iane

Cum în lume multe nu-s
Durde, dulci şi dolofane;
— Ah, puţin mai sus, mai sus!

Se ruga mereu şi lacom
Şi-o sorbea cu ochii duşi:
— Încă puţintel coniţă!
Puţintel mai sus, mai sus!

— Gata! îi vorbeşte zâna
Rochia-i peste sânii mei
Hai degrabă, pune mâna
Pune mâna unde vrei!

— Nu, nu! – răspunse Iane
C-a rămas perplexă zâna
Grecul om cinstit rămâne
N-are bani, nu pune mâna!

PANDELE

Bunicuţa lui Pandele
De pe strada Ghica Tei
A băgat discret de seamă
Cum că nepoţelul ei
Când nu-i observat de nimeni
Nici de Ţonc, nici de Rodica
Se cam joacă cu puţica.

Şi i-a spus: – Pandele dragă
Vai de mine, nu-i frumos!
Vezi pe domnul cel de colo.
ăla grasu şi burtos?
Tot aşa o burtă mare
I-a spus tainic bunicuţa
O să-ţi crească de vreodată
Ai să te mai joci cu puţa!

S-a speriat grozav Pandele

Şi ofta cu-nfrigurare
Când gândea că o să-i crească
Tot aşa o burtă mare.
Dar primind cadou o tobă
Şi un cerc şi-o muzicuţă
De atuncea niciodată
N-a mai pus mâna pe puţă.

Într-o zi, fiind la plimbare
Pe şoseaua-nrourată
A văzut şezând pe-o bancă
O femeie-nsărcinată
Drept la ea s-a dus şi-i spuse.
C-a roşit şi bunicuţa:
— Vezi ce ai păţit cucoană
Dacă te-ai jucat cu puţa?

PATRIARHALĂ

Fâlfâiri de boare rece
Se strecoară în infinit
Când pe drumul mare trece
Popa Neacşu obosit.

Înalt e popa. De departe
Cu un sfânt poţi să-l asemeni
Când cu dragoste împarte
Pilde bune între semeni.

Urcă popa spre colină
Răsfirându-şi barba în vânt
Vesel c-a împărţit lumină
Şi iubire pe pământ.

Când să intre-n curticică
Preoteasa-n trei cuvinte
Îl întâmpină smerită:
— Bine ai venit părinte!

— Să trăieşti! – îi spune dânsul
Luminat de-al lunii rază
Şi trudit de atâtea slujbe
Popa în jeţul lui se-aşază.

— Ce zici coană preotească
Hai părerea să ne dăm.
Vrei să stăm întâi la masă
Şi apoi să ne culcăm?

— Ce pot eu să spun părinte?
A răspuns în grabă ea
Facem cum vrei tu, prea sfinte
Şi pe urmă vom mânca!
POVESTE CU UN CAL
Să mă mai distrez, adesea.
Fără niciun interes.
Merg la judecătorie.
Să asist la vreun proces.
Mai ascult o pledoarie.
Vreo sentinţă cu efect.
Şi de multe ori se-ntâmplă
Să m-aleg şi c-un subiect.
Domnul Busuioc Bibiţă.
Gospodar de pe Mecet.
L-a chemat în judecată
Pe vecinul său, Mehmet.
Pricina: Domnul Bibiţa –
Scrie în proces-verbal – Pe domnul Mehmet l-acuză.
Că i-ar fi furat un cal.
Amândoi împricinaţii:
Turcul, în salvari şi fes.
Şi Bibiţă, reclamantul.
Se-nfiinţară la proces.
După ce-a citit dosarul.
De acord cu suspleantul.
Judele a spus: – Acuma
Să vorbească reclamantul.

— Să trăiţi! Acum o lună.
Când eram plecat pe deal.
Dumnealui, Mehmet, de-alături.
Mi-a furat din grajd un cal.
— Ce-ai de spus, în apărare.
— Dumneata, Mehmet Selim?
— Să trahim, asta Tom Jude.
Noi turc estem, turc vorbim.
— Turc? Să vie-atunci tâlmaciul.
— Să traducă aici, pe loc.
Ce-i c-un cal furat din grajdul
Lui Bibiţa Busuioc?
— Sabalairusum Efendi!
Giur Coran şi Mahomet.
Că voi spune adevărul.
Tot ce va dori Mehmet!
— Ghelburda! – tâlmaciu-ntreabă
— Pe Mehmet – Sacâz catâr?
— Ducipal peskeş grajd furam.
— Dandana aman târtâr?
— Halima! – Mehmet răspunse –
Geanabet, bre Busuioc.
— Banabac rahat, dar calul
— Suliman, la mine, ioc!
— Ce-a spus? – judele întreabă.
— Cu un aer magistral – Zice că nimic nu ştie.
Despre niciun fel de cal.
— Spune-i să mărturisească.
Că altă scăpare nu-i.
Cum se face că ş-acuma-i
Calu-ascuns în grajdul lui?
— Mascara! Tipă tâlmaciul – Caldarâm târtâr bâzdâc.
Ori catâr, ori buscariam.
Haimana caraghioslâc!
— Paşalâc bucluc salvarăm.
— Meremet coltuc fistic.
— Ce-a zis – judele întreabă –
Nu ştie nimic, nimic!

— Dacă nu ştie nimica –
Zice judele-n impas –
Pentru ce vorbiţi întruna
Şi vă tot certaţi de-un ceas?
— A! Nimic, Efendi jude.
— Tălmăcit proces verbal.
— Turcul cumsecade estem:
— Mi-a vândut mie un cal!

POVESTE ENGLEZEASCĂ

Englezii, e-o poveste veche
Sunt un popor foarte bizar.
…Stăteau de vorbă Jim şi Jackie
În Londra pe New-Castle Square.

— De ce-i Deed supărat pe tine?
Întreabă Jackie printre cetini.
Când tot Fleet-Streetul ştie bine
C-aţi fost cei mai intimi prieteni?

Nici nu mai mergeţi laolaltă.
Nici nu vă salutaţi pe stradă.
Şi când te întâlneşte-n haltă
Se-ntoarce, nici să nu te vadă.

— E supărat – răspunse Jimmz
Fără a se clinti din loc
Probabil că din noaptea-aceea
Când i-a luat conacul foc.

Cum flăcările izbucniră.
Şi-nspăimântară fermierii.
Şi bulumacele trosniră
Şi au venit şi pompierii;

Toţi coborâră din odaie
Cuprinşi de spaimă ne-nţeleasă

Şi-nconjurat de vâlvătaie
Doar Deed întârzia să iasă.

Răzbise flacăra prin zid
Şi toţi urlau fără speranţă:
— Salvaţi pe Deed! Salvaţi pe Deed!

Văzând că focu-o să străpungă
Acoperişul, cu curaj.
Luai o scândură mai lungă
Şi i-am proptit-o de etaj.

Deed, fără multă ezitare
Simţind că totu-i de prisos.
Pe scândură veni călare
Şi, leşinat, ajunse jos!

De unde să ghicesc eu, Jackie.
În graba panicei, cum spui.
Că scândura aceea veche
Avea-n mijlocul ei un cui?
POVESTE TURCA
Boarea tremura smochinii
Împletiţi printre uluci
Iar în poarta muezinii
Dorm în fesuri şi-n papuci.
Într-o zi Ahmed, Sultanul.
Pufăind din narghilea
L-a chemat pe Aly, ministrul.
Şi i-a poruncit aşa:
— Dacă nu-mi aduci o lista.
Cu toţi prostii pana mâine.
Pun să ţi se taie capul
Sau te spânzur ca pe-un câine.
— Să te ţie Alah! Porunca
— Îţi va fi îndeplinită!
Şi a doua zi ministrul
I-a adus lista dorita

Sta Ahmed să se încrunte
Şi apuca iataganul
Căci pe lista chiar în frunte
E trecut chiar el, Sultanul!
— Cum de-ai îndrăznit, tâlhare.
Că te tai cu un cuţit.
Să mă treci drept cel mai mare
Şi mai caraghios tâmpit?
— Te-am trecut – a spus Aly
— Dârz şi plin de cutezanţă
— Fiindcă ai dat cinci mii de galbeni
— Lui Abdul – fără chitanţa.
Dac-ai dat fără chitanţa
Şi n-ai martori vistavoi
Păi, atunci slaba speranţă
Să-ţi dea banii înapoi!
Ţi-a promis el că-ţi aduce
Cai, de cea mai bună marca.
Şi uite c-a trecut o lună
Şi-a uitat să se întoarcă!
— Da dar ce te faci tu, câine
— Zise Ahmed să se descarce
— Dac-Abdul cu caii mâine
— Sau cu banii, se întoarce?
— Ce să fac? – Aly răspunde
— Ploconindu-se fidel
Păi, atunci te şterg pe tine
Şi îl trec tâmpit pe el!

PROBABIL

La o şcoală
Specială:

— Spuneţi o propoziţiune
Zice profesoru-amabil
Care să cuprindă musai

Şi acest cuvânt: probabil.

Nicu emoţionat
A răspuns imediat:

— Ieri văzând noroasă vremea
Şi fiind cu haina nouă
Mi-am luat cu mine umbrela
Că probabil o să plouă

— Foarte bine!
Tu, Marine?

— Transpirat de-alergătură
Deşi încă-n luna mai.
Mi-am pus puloverul-probabil
Să nu capăt guturai.

— Hm, şi asta merge, zise
Domnul profesor agale
Şi acum să spuie una…
Tu, Abramovici Ghidale.

Stă Ghidale, se pătrunde
Şi apoi voios răspunde:

— La vecinul nostru, care-i
Pianist, vine de-o lună
O elevă frumuşică
Şi fac muzică-mpreună.

Curios cum sunt din fire
Ieri, discret ca un strigoi
Am privit prin broasca uşii
Şi-am văzut cum amândoi.

El îşi lasă pantalonii
Fata fusta-n sus spontan

Şi mi-am spus că vor, probabil
Să se „uşureze”-n pian.
PROBLEME DE VEDERE
Vine Tache cu copilu-n
Zori de zi
La un medic specialist
De copii.
— Deja are fiul meu
— Un an bun
Şi n-a deschis ochii încă
Pân-acum.
Imediat, fără să spună
Vorbe multe
Doctorul se pregăteşte
Să-l consulte.
A privit atent copilul
Cam de sus
S-a uitat apoi la Tache
Şi i-a spus:
— Ochii să-i deschizi mata
— Trebuia
Căci copilul, să mă crezi.
E chinez.

PUTEA SĂ FIE ŞI MAI RĂU

Din foc de-azur îşi ţese luna firul
Şi varsă-n noapte stropi de aur mat
Când Gică năvăleşte sus la Spiru
Şi-i povesteşte crunt şi disperat:

— Venind la şapte acasă cu careta.
Gurău, proprietar de pe Aquile.
Găseşte pe nevastă-sa, pe Geta.
În braţele vecinului Vasile.

Când a văzut că scumpa lui soţie
Îi tăvăleşte numele-n noroi.

Fără să-şi dea seama ce-o să fie
A tras cu revolveru-n amândoi!

— Tu ce zici? îşi continuă Gică şiru
De această nebunie a lui Gurău?
— Eu ce să zic? răspunde cinic Spiru
Eu zic: putea să fie şi mai rău!

— Vasile are-o rană-n cap. Pe Geta
A dus-o la spital, la Făgădău.
Dar Spiru, calm, fumându-şi ţigareta
A zis: – Putea să fie şi mai rău!

— Eu nu-nţeleg deloc-răspunse Gică
Nici calmul tău şi nici răspunsul tău.
Dacă la împuşcat pe Vasilică.
Cum putea să fie şi mai rău?

— Putea să fie şi mai rău! Sunt fapte
Ce nu se spun atunci când nu-ţi convine…
Dacă venea acasă ieri, la şapte.
Era mai rău, căci mă-mpuşca pe mine!
RĂZBUNARE
Vine acasă Nuta Gragar
Voiajorul – c-o valiza
Şi nevesti-i spune: – Draga
Ţi-am făcut azi o surpriză:
Să uităm de sărăcie
Şi de grijă amândoi.
L-am chemat pa Fuchs să vie
Să ia masa azi cu noi.
— Astăzi, ţi-ai găsit, mai Nuta
(Zice ea), să-l chemi la masa
Când servanta-i dispărută
Şi e tărăboi în casa?
Când Frimuta are gripa
Şi sta-n pat de-o săptămână
Şi când mama mare tipa

C-are un abces la mana?
Când pisica noastră Sary
S-ar rămâie ei de cap.
A vărsat toţi gogoşarii
Peste zestrea din dulap?
Când e fum, pentru ca soba
Nu se curăţă cu anul
Şi-a venit şi al cu toba
Să ne sechestreze pianul?
Şi când micul nostru pudel?
Azorel, cu coada scurta.
Mi-a mâncat un sfert din ştrudel
Şi-urla c-are crampe-n burta?
— Tocmai d-aia-l chem. La masa
— Zice Nuta – Şi insist!
Ca să vadă ce frumoasă-i
Viaţa de familist.
Vreau să afle şi el focul
Şi-a familiei splendoare
C-am aflat ca dobitocul
Vrea mortis să se însoare!

REGELE ŞI BUFONUL
E o tradiţie rămasă
De pe vremea lui Neron
Ca un împărat să aibă
Lângă curte un bufon.
Să-l distreze cu o snoavă
Sau cu-n vitz mai piperat
Mai ales când suveranul
Este trist şi supărat.
Napoleon l-avea pe Marius
Wilhelm îl avea pe Glock
Umberto pe Tontolini
Don Alfonso pe Zamberlock.
Ştefan Vodă pe Păcală
Ţarul pe Ivan Dobcin
Iar Abdul Hamid Sultanul

Pe unul Hogea Nastratin.
Mai erau şi alţi pe vremuri
Şi în Indii şi-n Pompei
Cu bufoni, dar din păcate
Nu-mi mai amintesc de ei.
Doar pe unul mai ţin minte
Nimbus, regele Gorgon
Care îl avea pe Bimbo
Cel mai ghiduşar bufon.
Agreat de toţi curtenii
De prinţese şi dudui
Îl iubeau şi pajii pentru
Giumbuşlucurile lui.
Nu era aniversare
Ce se petrecere-n castel
Ori Consiliu de Miniştri
Să nu ia parte şi el.
Se strâmba, scotea şi limba
Păcălind pe fiecare
Se dădea apoi de-a tumba
Şi cădea drept în picioare.
Înghiţea o portocală
Şi o coadă de scrumbie
Şi scotea voios pe gură
O privighetoare vie.
Era vesel cu toţi prinţii
Mai ales după siestă
Chiar şi regelui, lui Nimbus
Îi juca cate o festă
Într-o zi i-a tras o palmă
S-a scuzat însă agale:
„— Păi să las să-şi facă musca
Treabă-n capul dumitale?”
Ştrengaret şi plin de verva
Şi chiţibuşar hai-hui
Într-o zi pe negândite
I s-a înfundat şi lui.
Tot sărind printre măsuţe

S-a uitat într-o hârtie
Cu secrete care nimeni
N-are voie să le ştie.
Furios peste măsură
Regele a început să-l certe
Că se tot tăvălea bufonul
În genunchi ca să îl ierte:
„— Zvârle-mă la cai stăpâne!
Am greşit, cer iertăciune!”
„— Bine, am să te iert, ia sama
Numai cu o condiţiune:
Mâine când vom fi în consiliu
Ai să intri foarte grav
Să ai să faci o glumă care
Să mă supere grozav!
Şi în scuza ce urma-vă
Când ai să-mi cerşeşti iertare
Chiar s-aceasta scuza Bimbo
Să mă supere mai tare!”
„— Mulţumesc prea luminate
Să-ţi dea Domnul preamărire
Pentru măreaţa-ţi bunătate
Şi a ţării înflorire!”
Bietul Bimbo… toată noaptea
S-a zbătut şi s-a gândit
Ce să spuie ca să scape
Şi acum nepedepsit…
Dis-de-dimineaţă goarna
Au vestit norodu-n goană
Că sunt convocaţi miniştrii
În consiliul de coroană.
Stau în frunte generalii
Şi a cultelor sobor
Pe când regele citeşte
Un mesaj către popor.
Când deodată intră Bimbo
Face o tumbă lângă tron
Şi pe rege îl ciupeşte

Tocmai depardon!… pardon.
Lumea-ncremeneşte, nimeni
Nu mai ştie ce să facă
Cu ochii-n flăcări Nimbus
Scoate sabia din teacă.
„— Cum de-ai îndrăznit păgâne
O atare fărădelege
Ca în faţa întreagii obştii
Să-ţi baţi joc de Nimbus, rege?
Du-te la spânzurătoare
Ispăşeşte-ţi acolo vina!”
„— Maiestate cer iertare.
Am crezut că e Regina!”

REGRETE ETERNE
Înalt şi deşirat ca o momâie.
La căpătâiul meu, un popă laic
Citeşte grav, pe nas, un vers ebraic
Prin mirosul de naft şi de tămâie.
Sicriul e-mbrăcat On stil arhaic
Şi-n colţ, Mimi, cu chip ca de lămâie
Dorind On amintire să-mi rămâie.
Depune un mănunchi de flori, prozaic.
Privind, apoi, zăbranicul umil.
În liniştea odăii sepulcrale.
M-a plâns cu lacrimi mari de crocodil…
Şi-ngenunchind, şopti cu multă jale:
— «Păcat de el, c-a fost băiat gentil.
Dar niciodată nu dădea parale!»

REMEDIU
În bar vagon, în partea stângă.
Venind dinspre Oradea Mare
Şedea un domn în vârstă, lângă
O duduiţă-ncântătoare.
În faţa lor pe o banchetă.
Pudrat şi cu obraji livizi.
Şedea citind dintr-o gazetă

Un donjuan cu ochi perfizi.
Duduia, plină de iapiţă
Şi-n ochi cu două peruzele.
Gemea-n răstimpuri, chinuită
De o durere de măsele.
Iar tânărul, sorbind-o toată.
Smerit ca-n faţa unui sfânt.
Murea de dor, numai să poată
Să-i adreseze un cuvânt.
— Mă scuzi, i-a spus cu ezitare.
— Am un remediu minunat:
Dacă îţi dau o sărutare
Durerea-ţi trece imediat.
Dar moşul a-ntrebat agale
Pe domnul cu obraji livizi:
— Mă ierţi, dar leacul dumitale
— E bun şi la hemoroizi?

SAMY CHIAR ACUM FUMEAZĂ
Mai sunt evrei habotnici prin Moldova.
Care păstrează datini strămoşeşti.
Crescuţi intru slăvirea lui Iehova.
Prin Vijnita, Buhuşi sau Ştefăneşti
Mănâncă kuser, gasca îndopată
Chefite fis cu hrean şi usturoi.
Se roagă-n sinagoga ziua toată
Şi nu se bat cu pietre, ca la noi.
De pildă, ei socot că-i o sfidare
Adusa celor sfinte, chestia asta!
Ca-n zi de sabat să fumezi ţigara.
Sau să te duci la baie, cu nevasta
Şi s-a-ntâmplat, ca rabinul să vadă.
Prin harul plin de-al sâmbetei văpaie.
Ca Samy a trecut, famând pe stradă.
Şi Ichil a fost cu Rifca lui la baie.
Un sacrilegiu-amarnic, care-apasa
Şi umple ’ntreaga obşte de păcat…
Şi rabinu-a chemat la el acasă.

Pe vinovaţi, şi astfel i-a mustrat:
— Tu Samy, – Domnezeu să te-nţeleagă
Fiindea-ai uitat ce scrie în Scriptura.
Ca să te pocăieşti, o luna-ntreaga
N-ai voie să mai pui ţigară-n gura
Iar tu, prea păcătosule Ichile.
Fiindcă în lume nu ştii să te porţi
Dormi-vei singur patruzeci de zile.
Şi fără Rifca, patruzeci de nopţi.
Şi ca să-ţi fie şi mai grea pedeapsa.
Să fii ferit de orişice ispite.
Dormi-vei, atât tu, cât şi nevasta.
În camere, cu totul despărţite.
Să nu cumva s-aud, bas-ve-halila
Că ai călcat preceptele divine!
Te-ai dus la ea ca să citeşti Maghila.
Sau pentru psalmi, venit-a ea la tine.
Veţi fi afurisiţi şi obstea-ntreaga.
Se va feri să stea cu voi la masă.
Iar vinovaţii-au prins să înţeleagă
Au spus „Amin” şi au plecat acasă.
Pe Samy nu l-a întristat prea tare
Şi ce şi-a zis în gândul lui sărac!
— Nu moare omul fără de ţigară.
Ş-apoi, o lună, nu ţine un veac.
Iar pe Ichil îl podidise plânsul
Gândind la prea-ncercata-i bărbăţie.
Dar şi mai crunt lovita decât dansul.
Fu Rifca, drăgălaşa lui sotie.

SCANDAL ÎN FAMILIE

În oraşul nu spun care
Nu departe de aici
Locuia un om cu stare
Domnul Natan Şmilovici

Şi pe lângă prăvălie

Şi o casă cu balcon
Natan mai avea soţie
Şi un singur fiu-Aron.

Tânăr cu purtări alese
Elegant şi studiat
El era mândria casei.
O podoabă de băiat.

Despre tatăl său de Natan
Fabricant de jaluzele.
Se spunea că-n tinereţe
A fost mare pui de lele!

A făcut el multe pozne
Când era mai tinerel
Dar cum vârsta potoleşte
S-a cam potolit şi el.

Într-o după-amiată vagă.
Vine Aron, îmbietor.
Şi îi spune-tată dragă.
Vreau cu Ester să mă-nsor!

— Care Ester? – sare Natan.
Parcă prins de-o amintire
— Fata Blinei de pe Carmel.
Una blondă şi subţire.

— Nu se poate! E o taină
Şi mi-e greu a-ţi relata
Că de mult… adică Ester.
Ester este sora ta!

A plecat Aron, da-n suflet
Clocotea ca un vulcan:
Şi încet, încet de-atuncea
S-a mai scurs aproape-un an.

Şi-ntr-o seară Aron aduse
Tatălui o veste proastă:
— Tată, o iubesc pe Leia
Şi-am s-o iau chiar de nevastă!

— Vai de mine! exclamă Natan.
Iartă-mă de-ţi stau în cale.
Însă şi de data asta
Fi-voi contra vrerii tale!

Fiinde-odată mama Leiei
— Crede şi nu cerceta
M-a convins până la urmă
Că şi Leia-i sora ta!

Tulburat de cele-aflate.
Bietu-Aron s-a dus distrus
La mămica lui iubită
Şi i-a spus:

— Mamă-mi vine să-mi iau viaţa
Toată lumea s-o împac.
Dă-mi mămico o povaţă
Şi mă-nvaţă ce să fac?

Când am vrut s-o iau pe Ester
Floare, fir de micşunea.
Tata m-a oprit spunându-mi
C-ar fi Ester sora mea.

Azi, când o-ndrăgesc pe Leia
Stea scăldată de-auroră
Tata iarăşi se opune
Că şi Leia-mi este soră!

Mama a rămas furată
Parcă de un gând ascuns.

Şi apoi, după o clipă.
Foarte veselă a răspuns:

— Ia pe care vrei din ele
Şi nici n-o să-ţi pară rău.
Fiindcă am să-ţi spun o taină:
Natan nu e tatăl tău!

SCHIMB DE TELEGRAME

Având să plece-n grabă-n misiune
Costică-şi strânse actele în geantă
Şi îşi lăsă soţia-n poziţiune.
Într-adevăr, foarte, foarte interesantă.

Ajuns în citadela ce-şi destramă
Şi-şi conturează-n aur roşu schiţa.
Costică a şi primit o telegramă:
„Avut băiat! Sunt sănătoasă! Miţa!”

De-atât noroc şi-n culmea bucuriei.
A tras un chef la Lambru c-o amică
Şi-a doua zi, distrat, a scris soţiei:
„Avut fetiţă! Sunt bolnav! Costică!”

SECRETUL LUI HECTOR

O zi de mai. Nici cald, nici rece
Ca atmosfera s-o mai schimbe
Prin Cişmigiu, moş Niţă trece
Cu Azor şi Hector, să se plimbe
Cu cureluşe lucitoare
Şi funde, cum la alţii nu-s
Câinii îi trec printre picioare
Privind în jos, privind în sus…
Pe pajiştea cu roşi muşcate
Venea o blondă încântătoare
Cu picioruşe minunate
Şi într-o rochiţă scurtă tare.
O ce plăcere…! a zis moş Niţă
Privind cu ochii plini de rouă.

Ce faci frumoasă cuconiţă?
Şi-i pupă mâinile amândouă…
— Merçi beaucoup! Dar mătăluţă?
— Consi-comsa! Văzând că-i soare.
— Ieşii la aer o lecuţă
Cu pechinezii la plimbare.
Şi-n timp ce firea stă să fiarbă
Căţeii se jucau nespus
Tot tăvălindu-se pe iarbă
Privind în jos, privind în sus.
Şi mârâiau cu nesimţire
Şi se trânteau în prund smintiţi
Că ades moş Niţă, scos din fire.
Spunea: Ţi-ai dracului să fiţi!
Au mai vorbit de-a ei rochiţă
De-al câinilor temperament
Şi pururea galant, Moş Niţă
Găsi prilej de compliment:
— Ce păr frumos ai, un tezaur
De parcă soarele subit
Te-a nins în păr cu stropi de aur
Şi-n bucle raze ţi-a-mpletit!
Prin prund cu salturi jucăuşe
Azor şi Hector cum v-am spus
Se încurcau printre picioare
Privind în jos, privind în sus.
Dar Hector, javră rubicondă
Lui Azorel a prins să-i spună:
— Moş Niţă crede că e blondă
Dar numai noi ştim că e brună!

SFAT PRACTIC

Trăia-n Braşov
O tânără pereche
Cum alta nu-i pe-ntregul continent.
Ea, fată din familie străveche.
El, blând, frumos şi-n plus, locotenent.

El năzuia ca-n urbea asta mică
S-ajungă cât mai grabnic căpitan
Şi ea.
Pe cât era de frumuşică
Pe-atât era geloasă pe Adrian.

Îl urmărea-n grădină, pe alee.
Dacă admira conturul unei rochii
Şi dacă se uita dup-o femeie
Mimy îl fulgera
De-i scotea ochii.

Îl controla ades şi la cazarmă.
Îl suspecta la fiecare pas
Că n-avea omul timp
Nici cât s-adoarmă.
Şi n-avea libertate niciun ceas.

Dar iată că-ntr-o zi.
O zi fatală.
Sosi un ordin confidenţial
Ca Adrian să plece-n capitală
Cu un mesaj scurt
La general.

Îi piere bietei Mimy tot elanul.
Suspină şi se vaită ne-ncetat
Iar Adrian îşi face geamantanul
Şi urcă-n tren
Şi gata!
A plecat!

În capitala plină de vedete.
Şi varieteuri, care-ţi dau îndemn.
Amicul nostru
Stete el cât stete.
Dar nici locotenentul

Nu-i de lemn!

Şi deodată prins ca-ntr-o poveste.
De-un vis ce ţese-a nopţilor năframă.
Primi din partea scumpei lui neveste
Mimy
Urgent
Această telegramă:

„Cu gândurile tot
Spre dorurile tale.
Îţi dau un sfat, de-aicea, din alcov:
Nu cheltui în Bucureşti parale
Pe ce ai gratis
În Braşov!”

ŞI LUNA A ÎNCHIS UN OCHI

Soarele îmbracă-n aur
Şi-mpăienjeniş de fire
Tot întinsul care duce
Spre Cosmeşti, spre mănăstire.

Două tinere măicuţe
În sutane lungi şi grele
Trec pe drumul plin de soare.
De nisip şi pietricele.

Harul Domnului, de-a pururi
Scaldă-n sfânta psalmodie
Chipurile lor suave
Pline de cucernicie.

Dicutând despre canoane
Şi porunciacele zece.
Şi luându-se cu vorba
Au uitat că vremea trece.

Într-atât se cufundară

Maicile preacuvioase.
Că nici n-au băgat de seamă
C-a trecut de ora şase.

Vorbele se pierd în haos
Risipindu-se ca fumul.
Dar deodată se opriră;
Nu cumva greşit-au drumul?

Parcă alta e şoseaua
Spre lăcaşul mănăstirii
Nicio casă nu se vede.

Nu mai ştiu ce să mai facă:
Să se-oprească în zăvoi?
Să mai meargă înainte?
Sau să meargă înapoi?

Însă, Dumnezeu e mare
Şi în toate-ndurător.
N-o să lase la ananghie
Două maici făr-ajutor.

Şi în timp ce implorară
Milostenia Sfintei vineri.
Ca prin farmec apărură
Chiar în urma lor doi tineri.

— Mergeţi înspre mănăstire?
A-ntrebat o maică-aparte.
— Da, pe-acolo trecem, însă
Noi ne ducem mai departe.

De ne daţi îngăduire
Noi putem să vă-nsoţim.
— Cu plăcere şi evlavie!
Celui veşnic mulţumim!

Şi-au pornit în grup tuspatru.
Pe şosea încetinel.
Panait la braţ c-o maică
Şi cu cealaltă Ionel.

Tot mergând de ele-aproape
Sângele-a-nceput să fiarbă
Şi alăturea, ici-colo
Câte-un pământuf de iarbă.

Iarba verde, mătăsoasă.
Ce te-ndeamnă şi te cheamă.
Şi-un crâmpei de zare-albastră
S-a întins ca o năframă.

Le-au vorbit de Magdalena.
De infern, de raiul sfânt
Şi despre iertarea celor
Păcătoşi de pe Pământ.

Până le-au convins, în fine.
Fiindc-au mers mai mult de-un ceas
Pentru odihnă ar fi bine
Ca să facă-un mic popas.

Şi s-au aşezat pe iarbă.
Pe când luna ce-i privea.
Prevăzând ce-o să urmeze
A închis un ochi şi ea.

Restul, nu interesează
Dar, o voce sub copac
Îngânat-a: – Iartă-i, Doamne!
Iartă-i că nu ştiu ce fac!

Dar olimpia, de-alături.
A răspuns printre suspine:
— Ba al meu, soră Varvara.

Ştie, şi-ncă foarte bine!

STRAŞNIC MEDICAMENT

Sandu, un amic simpatic
Cum sunt mulţi în Capitală
Era predispus, săracul
Totdeauna la răceală.

Şi s-a întâmplat deodată
Sandu să se-mbolnăvească.
Nu de tuse-obişnuită.
Ci de tuse măgărească.

Cu convulsii ne-ntrerupte
Că la faţă se-nroşea
Şi întruna, zi şi noapte.
Tot tuşea, şi iar tuşea.

A luat medicamente.
Prafuri, droguri şi chinină.
S-a frecat cu unguente
Cu eter, hemoglobină.

Şi-a pus prişniţi la picioare
Şi la baba Safta dus – s-a
Poate că-i prepară dânsa
Vreun leac să-i treacă tusea.

Mulţi tămăduiţi de dânsa.
O slăveau în chip şi fel.
D-aia, cu nădejdi, la babă
Într-o zi s-a dus şi el.

Baba Safta c-o privire.
I-a spus verde, fără teamă:
— Tusea o să-ţi treacă, numai
Dacă bei lapte de mamă!

Caut-o femeie care.
Are – un copilaş şi vrea.
Şi plăteşte-i să te lase
Lapte să sugi de la ea!

Şi-n cel mult o lună două.
Să nu-ţi pară curios.
Îţi dispare toată tusea
Şi te faci iar sănătos!

Şi-a găsit în Copşa Mică
Pe Frusina lui Tărâţă
Pieptoasă şi voinică
Şi c-un copilaş de ţâţă.

S-a-nţeles cu ea să vie
Zilnic între cinci şi şapte
Fără nicio silnicie.
Să-şi bea porţia de lapte.

Şi venea sărmanul Sandu
După sfatul bătrânicăi
Să se vindece cu leacul
De la pieptul Frusinicăi.

Să desăvârşească-efectul
Şi gâtleju-a-şi limpezi.
El venea să-şi bea tainul
Şi de două ori pe zi.

Drăgăstoasă şi avidă
După-aventuri tinereşti
Într-o zi i-a spus timidă:
— Altceva nu mai doreşti?

— A, ba da! Răspunde Sandu
Cu un aer mulţumit;
Dac-aş şti că nu te superi.

Aş dori ş-un biscuit!

SUNT PĂCĂTOS PĂRINTE

La părintele Vintilă
Vine-Arvinte, cam sfios
Şi îi spune: – Fie-ţi milă
De un suflet păcătos

Chiar în Săptămâna Mare
Când tot omul e smerit
Şi posteşte cu ardoare
Uite, am păcătuit!

— Ai furat? – întrebă popa
— Nu prea sfinte! Fără vrere
M-am dat diavolului, hopa
C-o grădină de miere!

— Vai de mine, vai de mine…
Greu păcat ai săvârşit…
Însă dacă-mi spui cu cine.
Poate fi-vei mântuit.

— Nu pot! a răspuns Arvinte.
Să-mi fac chinul şi mai greu.
Nu pot să divulg, părinte.
Că mă bate Dumnezeu!

Era-naltă şi frumoasă.
Părul blond şi ochii de jar.
Gura dulce, voluptuoasă.
Dinţii de mărgăritar…

— Nu cumva ai fost cu Tanţi
Din Smârdan, de peste drum?
— Nu pot s-o divulg, că Domnul
Mă trăsneşte chiar acum!

Şi-avea flori la cingătoare
Trup de crin îmbobocit.
Mijlocul de fată mare.
Numai bună de iubit…

— Poate-ai fost cu Miţa Creaţa.
Cea uşoară ca un fulg
Din Buzeşti? – Cere-mi şi viaţa
Însă nu pot s-o divulg!…

Durdulie, mbujorată.
Numai cântec, numai joc.
Când te-a strâns în braţe-o dată.
Ai simţit în vine foc!

— Măi Arvinte-ai fost cu Leana
Care şade pe Neptun?
— Sfinte, geaba-mi zgândări rana.
Fiindcă tot nu pot să spun…

O cocoană tăinuită.
Fruct în dragoste scăldat.
Toată plină de ispite.
Toată plină de păcat…

— Bine, du-te, meditează
Şi vii mâine mai dispus.
Domnul să te aibă-n pază!
— Sărut dreapta! Şi s-a dus.

Ajungând în colţ, ca vântul
S-a-ntâlnit cu Calistrat.
Care l-a-ntrebat: – Prea sfântul
De păcat te-a dezlegat?

— Încă nu! răspunse-Arvinte
Foarte vesel şi vioi.
Dar aflai de la părinte

Încă trei adrese noi!
TARA FĂGĂDUINŢEI
Încă din copilărie.
Fruct al scoalei şi-al credinţei
Am citit ca tara noastră-i
Tara a Făgăduinţei.
M-am convins şi eu de asta
S-o confirm prin jurământ:
Toţi făgăduiesc, dar nimeni
Nu se ţine de cuvânt
Zice-se ca un ministru
Nu spun din ce tara-anume
Dacă-l cheamă Smil sau Aizic.
Sau mai are şi alt nume.
Dacă poarta cioc sau barba.
De-i om simplu sau e snob.
Un ministru oarecare
Dintr-o ţară de pe glob
Fiind obişnuit de tânăr
Să colinde lumea mare.
Ajungând ministru, domnul.
Şi-a pus planu-n aplicare
A plecat întâi la New York
La Miami şi la Nissa.
A băut whisky la Londra
S-a plimbat şi pe Tamisa.
După ce-a văzut Parisul
Cum şi Roma cea măiastra.
S-a oprit ca să admire
Ce superba-i tara noastră.
Ce înfăptuiri măreţe
S-au produs în Israel.
Parca-i mai frumos, mai tânăr
De cum îl lăsase el.
Şi trecând prin piaţetă
C-un nume-al strămoşilor
A citit pe-o firmuliţă: „Clubul
Mincinoşilor”.

— Extraordinar! – îşi spuse
Reputatul om de Stat
A bătut discret la use.
I-au spus „intra! „şi-a intrat.
Membrii toţi, recunoscându-l
Din caricaturi, din ziare.
Ca la un resort mecanic
S-au sculat toţi în picioare.
I-au urat bunavenire
Şi i-au proslăvit fiinţa.
După care prezidentul
A deschis solemn şedinţa.
După ritul cabalistic
De la goţi şi de la huni.
Începură sa trântească
La minciuni, dar ce minciuni…
Unele cu perdeluţa
Gâdilau aproapele.
Altele mai gogonate
Care-nghiata apele.
Şi le debitau spumoase
Cu piper şi cu sacâz.
Ca toţi se ţineau de burta
Tăvălindu-se de ras.
Încât îmbătat ministrul.
De-atât farmec şi umor
I-a rugat ca să-l înscrie
Tot ca membru-n clubul lor.
— Imposibil! Nu se poate!
A spus Marele Limbut
Nu putem calcă-n picioare
Primu’ articol din Statut!
Noi primim în clubul nostru
E zadarnic să insişti
Numai amatori, ia seama!
Nu şi profesionişti!

TEATRUL DE AMATORI

Domnul Riciu Deldoreanu
Mic bancher în Piaţa Mare.
Mai avea pe lângă banca.
Şi-o sotie încântătoare
El, tranzacţii, dividende
Deponeneti, transfer, valuta.
Împrumuturi, bursa, credit
Şi dobânzi, atât la suta.
Pe când ea, frumoasa Gaby.
O comoara din poveşti.
Pian, Jour-fixe-uri, promenade.
Şi romane franţuzeşti.
Era foarte „en vogue „atuncea
Să se joace la serate.
Piese cu-amatori şi doamne
Din înalta societate.
Ce improvizau „artiştii”?
Mimy, Nutzy, Alexandra.
Fiecare închipuindu-şi
Că-i Zamora sau Bulandra.
Se închiria o sală
La „Modern”, sau „Alcazar”.
Bal cu tombola şi-o piesa.
Date-n scop umanitar.
Cu totalul sumei strânse
Se-ajuta lumea săracă.
Şi cu acest prilej, „Elita”.
Petrecea şi ea, oleacă.
D-aia-cred-frumoasei Gaby
Care-i nimeni nu-i rezista.
I-a intrat în cap să joace.
Ca vedeta-ntr-o revista.
Este drept, era superba
Parca din Eden răpită.
Ochi de foc, obraji de fildeş.
Gura, fraga şi ispita.
Umerii, spuma de Cărară
Sânii, doi boboci de crin.

Farmec tare mult cu tona
Dar talent, foarte puţin.
Dar când ai soţ din High-Life
Şi bancher, ca domnul Riciu.
Poţi, excentrica şi snoaba.
Să-ţi permiţi orice capriciu.
Un autor, i-a scris revista
Cu-n subiect original
Construit aşa ca Gaby.
S-aibă rolul principal.
Unde să apară sexy
Ca şi Eva-n paradis.
Şi să cante-mbrăţişata:
„Tu eşti singurul meu vis”.
Partener, ea şi-l alese
Pe Jenica Karablet.
Care-i expresiv şi bine
Şi e foarte cu talent.
Iar ca scena de amploare
Cât mai natural să iasă.
Repetiţia se face.
În salon, la Gaby acasă.
Şi venea domnul Jenica
Însetat de Trovazore.
Şi repeta, el cu Gaby
Rolul, cate două ore.
Dar servanta, Sevastiţa
Într-o zi – ca o tâmpită.
S-a uitat prin broasca uşii.
Şi-a rămas ca şi trăsnită.
C-a văzut acolo lucruri
Petrecute fără jena.
Care nu se întâmpla
Nici la teatru, nici pe scena.
Mai ales ca doamna Gaby
I-a dat ordine precise.
Să nu-i întrerupă nimeni
Cât timp usile-s închise.

Dar se vede ca satana
A împins din nou femeia.
Să se uite înăuntru.
Şi a doua zi, şi-a treia.
Şi-ntr-o zi, venind acasă
Domnul Riciu perspicace.
A-ntrebat-o pe servanta
— Unde-i doamna şi ce face?
— Să vedeţi-raspunse dansa
— Fără nicio exhibiţie
— Este tot cu dom Jenica
Şi fac iarăşi repetiţie!
— Bine! Lasă-i să repete
— Zise el cu simpatie
Să repete, cât le place.
Însă vorba este, ştie?
— Ştie, cum să nu? – adauga
— Ca o toanta, Sevastiţa
— Ştie şi domnu' Jenica
Dar mai mult ştie coniţa!

TESTAMENT

Stă să moară, bietul Lazăr.
Din moment în alt moment
Şi nevestei îi dictează
Punct cu punct, un testament:

— Las lui Sandu casa noastră…
Dar femeia îi replică:
— Pentru ce tocmalui Sandu?
Casa i-o lăsăm lui Lică!

— Bine! – zice muribundul.
Însă ceasul şi-un inel.
Cel cu monogramă-n aur
Le las lui Aurel!

— Aurel? E prea obraznic.
Plin de ifos şi ambiţii.
Juvaierurile astea
Poate le lăsăm lui Mitzy!

— Fie! spuse bietul Lazăr.
Dar covoarele şi banii
Le lăsăm să aibă zestre.
Nepoţicăi noastre, Fany!

— Toanta aia? sare soaţa
Nu admit şi nu dau voie.
Partea asta de avere.
O prescriem pentru Zoie!

— Pentru ea! suspină Lazăr.
Cum zici tu, aşa să fie!
Însă marfa din dugheană.
O va moşteni Oişie!

— Lui Oişie marfa noastră?
Asta nu admit de loc!
Decât el s-o irosească
Eu mai bine îi dau foc!

— Vechea noastră prăvălie?…
— Imposibil! soaţa plânge
Asta i-o lăsăm lui Victor
Care mi-e nepot de sânge!

Muribundul scos din fire.
Ţipă la nevasta sa: – Nu!
Vreau să ştiu, în casa asta
Cine moare, eu sau tu?

ŢINTAŞUL

Bebzic a venit la rabi
Şi plângând amar i-a spus:

— Rabi, dă-mi un sfat, că altfel.
Altfel, sunt un om distrus…

— Ce-i cu tine? – ntreabă Rabi
Cu privirea dilatată.
— Ţi-a ars casă, sau la poker
Ţi-ai pierdut averea toată?

— Nu! O altă catastrofă
A dat crâncen peste mine.
Că îmi vine să-mi iau viaţa
Şi să urlu de ruşine.

Şase luni abia trecură
De când tu ne-ai cununat.
Şi-uite, Rivca mea, frumoasă.
Mi-a născut ieri un băiat!

— Mazi tov! A spus rabinul
Scărpinându-se-n perciuni
fără Bebzic: – Cum se poate.
Un copil la şase luni?

— Slavă Cerului! vorbit-a
Rabi, peste ochelari
Dumnezeu cel Bun şi Veşnic
A făcut minuni mai mari!

De pe munte-n flăcări, Moise
N-a adus credinţa nouă?
Şi în fuga din Egipt
N-a spart Marea Roşie-n două?

Nee-n plin potop, c-o arcă.
N-a ajuns pe Ararat?
David n-a învins prin knock-out
Uriaşul Goliat?

Mergi la sinagogă, Bebzik.
Şi te roagă la amvon.
Ca feciorul tău s-ajungă
Înţelept ca Solomon.

Poate că-i sortit să fie
O mândrie pentru neam.
Sau un mare Tzadik
Ca şi patriarhul Abraham?

Dacă Rivca-i sănătoasa.
Domnul nu te va uita
Şi din Ceruri va trimite
Har divin în casa ta!

Şase luni, sunt şase îngeri
Care zilnic strâng comori.
Fiului tău drag să-i fie
Drumul presărat cu flori.

Dacă sorţii-i hărăziră
Ale lumilor destine.
Dumnezeu ştie ce face
Şi ce face El e bine.

— Bine, Rabi, toate-s bune.
Zice Bebzic pătimaş.
Eu în Tzahal, în armată.
Am fost cel mai bun ţintaş.

Într-o zi, într-o pădure.
Plină toată de mister.
Am văzut zburând un uliu
Care se-nvârtea pe cer.

L-am luat la ochi, şi-n clipa
Când să trag vertiginos.
Văd că uliul se prăvale

De un glonţ şi cade jos.

Ştiu c-am tras cu-ndemânare.
Drept în el, şi asta ştiu.
Totuşi, parc-am tras, îmi pare.
C-o secundă mai târziu.

De-aia vreau să-ţi spun, că oricât
De ciudat ţi s-ar părea.
Tu nu-mi scoţi din cap că altul
A tras înaintea mea!
TOATE TREC, TOATE SE DUC…
Prin a vieţii volburare.
Anii trec cu şovăiala.
Ca şi florile din care
Cad petala cu petala.
Peste visuri, o năframă
De regret, s-a aşternut
Ca nici n-am băgat de seama
Cât de repede-au trecut.
De-aia poate, într-o seară
Fiind cu păreri de rău.
M-am lăsat furat de-o vioara
Cu-amintiri despre Buzău!
Orăşelul cu uliţi drepte
Cu grădini şi cu ispite.
Cu coniţe şi cu crâşme
Şi cu vinuri renumite.
Tu mi-ai fost întâiul dascăl
Leagănul copilăriei.
Şi mi-ai desfătat privirea
Spre mirajul poeziei.
Aşadar din Piaţa Daciei
După ce treci strada mare.
Intri în uliţă Candescu
Plină de prăvălioare.
Haine, pălării, mătăsuri
Şi cămăşi de borangic.

Însă cea mai asortata
E-a lui Samy Boberic.
Fiindcă Samy aduce marfa
Care o vinde în iarmaroc.
De la Bucureşti, din firma
„Vulturul cu gaşca în cioc”.
Când întârzia cu plata
La o dată oarecare.
Venea voiajorul firmei
Şi-aranjau o amânare.
Şi s-a întâmplat ca firma
L-a înştiinţat de la birou.
Ca în vizita o să-i vie
Voiajorul ei cel nou.
Chiar a doua dimineaţa
I-a intrat un domn bondoc.
— Bună ziua! Eu sunt de la
„Vulturul cu gaşca în cioc”.
— Şi cam ce doreşti?
— Cu Samy
Să vorbesc neapărat
Fiindcă astăzi are nişte
Poliţe de achitat.
— Je regret, dar nu se poate
— I-a răspuns Samy gentil
— Domnul Boberic acuma
E la bâlciul din Mizil.
Şi când vine? Păi, depinde
Cum îi vine la îndemână.
Dacă e vânzare, bâlciul
Ţine şi o săptămână.
Peste-o luna iar soseşte
Voiajorul lat în fălci.
— Domnul Boberic e aicea?
— Nu! E-n Câmpulung la bâlci!
— Şi când vine? – Asta nu ştiu
— Nu mi-a spus când o să vie.
Ştiu ca Câmpulungul ţine

Până la Sfântu Ilie.
— Asta-i culmea! Lei trei sute
— Poliţele neplătite.
Viu şi nu-l găsesc! Dar unde-i
Zău, ma scoate din sărite.
Dacă l-aş avea în faţa
Jur pe tinerii mei ani.
Că i-aş trage două palme
Şi as renunţa la bani!
— Dacă juriexclama Samy
— Că nu-i mai pretinzi nimic.
— Atunci trage-mi două palme
— Eu sunt Samy Boberic!

TOT UNA E!

Rifca a venit la rabi
Şi e plină de obidă:
— Rabi, sunt nefericită
Iarăşi am rămas gravidă!

Dă-mi un sfat, că tu eşti ţadic
Eşti de Dumnezeu aproape
Sau citeşte-un psalm şi roagă-l
Să mă scape, să mă scape!

— Greu, femeie! Nu se cade
Firii să vă împotriviţi
Chiar şi în Scriptură zice:
„Creşteţi şi vă înmulţiţi”.

— Da, dar am copii vreo şapte
Fete mici şi băieţei
Numai Cel de sus mă ştie
Cât de greu o duc cu ei.

Rabinul deschide-o carte.
Murmură o rugăciune

Şi cu ochii către ceruri
Se înclină ş-apoi spune:

— Uite ce-ai să faci femeie:
Mâine dis-de-dimineaţă
Mergi şi-ţi târguieşti o oală
Cât mai mare de la piaţă

Iar târziu, când vraja firii
Te învăluie domoală
Toată noaptea, toată noaptea
Ţii picioarele în oală.

De se-apropie sortitul
Pentru clipa de noroc
Tu, picioarele în oală
Nu le scoţi deloc, deloc!

Dac-asculţi povaţa asta
Care-i binecuvântată
Nu se poate, nu se poate
Să rămâi însărcinată!

Opt luni au trecut degrabă
Sau chiar nouă-mi se pare
Şi într-o zi veni la rabi
Rifca, dar cu burta mare.

— Nu mi-a folosit povaţa
Zice ea foarte timidă
Fiindcă, uită-te la mine
Iarăşi am rămas gravidă.

— Cum se poate? Îţi spusesem
Când te-i duce la culcare
Tu, picioarele amândouă
Să le ţii-ntr-o oală mare!

— Păi, să vezi cinstite rabi.
Zice ea cu mult lipici
N-am găsit o oală mare
Şi am luat două mai mici…

TREI DORINŢE

De la Hudson înspre Kansas
Într-o zi de mai frumoasă
Tomy Bill, cowboy din Texas
Vesel călărea spre casă.

Urâţel era băiatul
Şi înalt n-a fost deloc
De aceea el la fete
N-a avut nicicând noroc.

I-ar fi drag şi lui să fie
Fericit câteva clipe
Cu o fată şi s-o strângă
În grădina cu tulipe.

Dar cum din vecinătate
Fetele l-au ocolit
Fiindcă e ciupit la faţă.
Şleampăt şi pipernicit.

Ce să facă bietul Tomy?
Deşi i-a venit cam greu
S-a lăsat în voia sorţii
C-aşa a vrut Dumnezeu.

Şi cum străbătea şoseaua
Plină de nisip şi veche
Simte că ceva îl pişcă
Dinspre ceafă spre ureche.

Duce-o mână peste umăr
Şi prin boarea de lumină

Vede-n juru-i cum se-nvârte
Şi cum bâzâie o albină.

L-a pişcat din nou; atuncea
Tomy mâna a întins-o
Şi-aşteptând să-i zboare-aproape
Într-o clipă a şi prins-o.

Şi cum o ţinea în palmă
Încă fără a o închide
El aude o voce: – Tomy.
Fii uman, nu mă ucide.

Că eu nu-s albina care
Zboară din floare în floare
Ci ozână fermecată
De o ursită vrăjitoare.

Şi dacă mă laşi în pace
Vie, fără suferinţe
Îţi voi amplini prin vrajă
Într-o oră, trei dorinţe.

— Bine! spuse Tomy-bine!
Vreau să fiu, dacă-i pe alese.
Mai frumos ca Richard Burton
Şi la fete s-am succese.

Să mă vrea, să mă dorească
Şi să vie fericite
Mai cu seamă să se lase
Sărutate şi iubite.

— S-a făcut! A doua care-i?
— Cum sunt mic şi n-am fason
Să fiu zdravăn şi puternic
Ca şi biblicul Samson.

Să dărâm c-un pumn o casă
Şi de-o fi să lupt cu hoţii
Dintr-o singură scatoalcă
La pământ să-i culc pe toţi!

— Se va face! zise-albina.
Dacă aşa ţi-a fost ideea
Dar să nu ne pierdem vremea
Spune-mi şi dorinţa-treia.

— Mi-e cam greu-răspunse Tom.
Stai să mă gândesc mai bine…
Vreau să fiu viril întocmai
Ca şi calul de sub mine.

— Şi-asta ţi-oi îndeplini-o!
Zise albina cu emfază.
Şi acum te du cu Domnul
Să te aibă el în pază.

Ajungând la han se uită
În vitrină şi se vede
Înalt, frumos ca un Adonis
Chipeş, că nu-i vine-a crede.

Fetele îi dau târcoale
Cu-nţelesuri anumite
Toţi rivalii de-odinioară
Vin spre el să-l felicite.

Vasăzică, din dorinţe
Două i s-au împlinit
Repede aleargă acasă
Se dezbracă gol, grăbit

Şi uitându-se-n oglindă
De necaz obrazu-i crapă
Fiindcă calul de sub Tomy

N-a fost armăsar, ci iapă!

TREI NASTURI

S-a oprit tramvaiu-n piaţă
Lume multă şi pestriţă
Şi prin iureş se-mpinge
O frumoasă cuconiţă.

Cum avea rochiţa strâmtă
Şi cu nasturi mulţi pe spate
Vrea să urce, dar din cauza
Rochii strânsă-n trup, nu poate.

Trece mâna-i mititică
Lată ca un plăsturel
Înspre spate şi gingaşe
Ea deschide-un năsturel.

Imposibil să se urce
Dar ca şi orice femeie
Îşi mai trece mânuşiţa
Şi înc-un nasture descheie.

Dar cum treapta enăltuţă
Şi e-aproape imposibil.
Ce să facă, ce să facă?
Vezi, momentul e penibil!

Mai deschise încă unul
Dar zadarnic îi e dorul.
Nici acum nu poate doamna
Să-şi ridice sus piciorul.

Dar un domn ce e în urmă-i
Fără niciun fel de formă
O apucă de contururi
Şi o saltă pe platformă.

Doamna roşie la faţă
Fulgerând priviri haine.
Se întoarce şi îi spune
Bombănind: – Nu ţi-e ruşine?

— N-ai dreptate, cuconiţă
Zice el cu nepăsare
Dumneata te superi fiindcă
Fără vrere am pus mâna

Pe când eu tăcui din gură
Când nici nu mi-ai spus „pardon”.
Şi mi-ai descheiat din grabă
Trei nasturi la pantaloni!
TRISTEŢE
Într-un amurg senin ca visul
Ce poleia Constanta-n aur.
Pe ţărmul Mării Negre.
Zisu venea vorbind cu Nae Graur:
— Să nu te superi, – întrebarea
— Ţi-o pun fiindcă suntem amici.
De ce eşti trist şi masori marea
De câte ori te plimbi pe-aici?
— De ce să nu fiu trist, mai Nae.
— Când colo, chiar în locu-acela.
S-a înecat făcându-şi baie.
Nevastă-mea dintâi, Angela.
— Ei da! Dar totuşi trebuie
— Să uiţi de tot ce-a fost altădată.
Şi mai ales ca-acum ai alta
Nevasta, culta şi bogata.
— Da, ştiu că am nevasta culta
— Şi inteligenta chiar! Aşa e!
Dar asta nu vrea niciodată
Să vie aici să facă baie!

ULTIMA DORINŢA
S-au întâlnit la Poşta Mare –

La poştă-n Allenby – fireşte –
Şi cum erau şi buni prieteni.
Avram lui Smil îi povesteşte:
Remizier la Bursă, Bibkes.
Deştept şi făr-asemănare.
Se pricepea să descifreze
Oricare ’nourcături bancare.
Întâi, credeam că e o glumă.
Pe urmă ne-am mai dumirit.
Dar nimeni nu putea să creadă
Că domnul Bibkes a murit.
Voinic şi sănătos ca tunul.
Şi cu pomete în obraz.
Un om de lume, plin de viaţă.
Şi totdeauna plin de haz.
Valorile din toată lumea
Şi a Finanţei cavalcadă.
El prevedea când or să urce
Şi presimţea când or să scadă.
Când Geţii au cedat petrolul
Unui consorţiu Cutzo-Vlah.
El a zvârlit acţiuni pe piaţă.
Fiindcă i-a bănuit în crah.
Şi când lansa o „bombă” Bibkes.
Despre un trust îndepărtat
La zeci de mii de kilometri.
Se împlinea imediat.
Chiar şi „Afacerea Stravitzky”.
„Banca-Fantomă” din Paris.
Şi falimentul din Bayonne.
Tot domnul Bibkes le-a prezis.
Şi, cum şedea în cabinetu-i.
Citind „Finanz Post”, în ivrit.
Deodată, a simţit că moare.
Şi ce să facă? A murit!
Lucrând atâţia ani, alături.
Ne îndrăgeam ca nişte fraţi.
Şi el murind, noi patru, sigur.

Că am fost foarte-ndureraţi.
În testament, cu bună ştire.
A scris dorinţa lui cea mare:
Ca în sicriu să-i punem lire.
Câte o mie fiecare.
Şi cum „De Gustibus” înseamnă
Precis, „Non Disputandum Est”.
Am căutat să-l satisfacem.
În termeni financiari „Pă şest!”
Au pus Milică, Jean şi Samy.
Şi când să pun şi eu, mi-am zis:
— Ce-i trebuie în groapă, banii?
Ce? Parcă pleacă la Paris?
Şi cu conştiinţa împăcată.
A unei sacre datorii.
Luai cele trei mii de lire.
Ş-am pus un cec de patru mii.

VERIŞOARA

Prin anul nouă sute nouă
Nu mai eram un oarecare.
Veneam la clubul „Lumea Nouă”.
Şi alte cercuri literare.

Îl cunoscusem pe Gârleanu.
Pe Cincinat, pe Eftimiu
Şi-a apărut, de Minulescu.
„Romanţe pentru mai târziu”.

Visam să cuceresc o lume.
Să schimb humorului tiparul.
Că publicasem nişte versuri
Într-un săptămânal. „Ţânţarul”.

Văzând directorul revistei
Că am talent de pamfletar.
Fără să stea mult pe gânduri

M-a angajat ca secretar.

Redacţia era în centru;
O cameră unde-ncăprea
Biroul, scaune, dulapul.
Maculaturi şi-o canapea.

De joi, când apărea revista
Şi până lunea care vine
Redacţia era închisă
Şi cheile erau la mine.

Directorul, un om politic.
Cu redingotă şi cu cioc.
Venea în timpul săptămânii.
Însă duminica de loc.

Aşa că tânăr, cu speranţe.
Plutind în sferele senine.
Mi-nchipuiam că-n toată ţara
Nu-i altul mai grozav ca mine!

Şi într-o sâmbătă, pe seară.
Plimbându-mi visul pe Lipscani.
M-am cunoscut cu o fetiţă
Cam de vreo douăzeci de ani

De parcă Dumnezeu din ceruri
Vrând dorurile a-mi înfrâna.
O nimfă mi-a trimis în cale
Şi mi-a şoptit: – Ionică, na!

Nici nu-mi mai încăpeam în piele
De-acest potop de fericiri.
C-avea cosiţa în inele
Şi-n sân, ascunşi, doi trandafiri.

Guriţa roşie şi mică

Şi ochii negri, plini de foc.
Că tot privindu-i mi-era frică
Să nu plesnesc de-atât noroc!

Ne-am dus la cinema, la „Clasic”.
Un film cu Eva şi Adam.
O vorbă n-am scos pe-ntuneric.
Că doar prin mâini ne-nţelegeam.

Târziu, cam după miezul nopţii.
Ca-un autentic amorez.
Am invitat-o ca să vadă
Redacţia unde lucrez.

În cameră, printre săruturi.
Înghirlandate în rondele
Am proclamat-o-ntr-o poemă
Prinţesa visurilor mele!

Şi dimineaţa, pe la zece.
Când vream să-io mai dedic o strofă.
Deodată, a bătut în uşă
Directorul! O catastrofă!

În clipe de-astea, turbulente.
Tu nu ştii singur ce să faci:
S-ascunzi după birou fetiţa.
Sau cât mai grabnic să te-mbraci

Şi s-a-ntâmplat cum se întâmplă
Când n-ai un pic de prevedere:
Eu, numa-n pantalon şi guler.
Şi ea cu nudul la vedere!

Directorul, galant din fire.
Privind-o a şoptit: – Scuzaţi!
Iar eu am spus: – Mi-e verişoară.
Venit-aseară din Galaţi!

A scotocit printre sertare.
A scos grăbit un manuscris.
Şi când fu gata de plecare.
M-a tras de-o parte şi mi-a zis:

— Să nu fii supărat, Ionică.
Însă aş vrea să-ţi spun ceva:
Acum trei luni, fetiţa asta.
A fost şi verişoara mea!

VESELA FAMILIE

Într-o zi la societatea
„Phoenix” de asigurare
A intrat un domn în vârstă.
Slab, cu ochelari de soare.

— Să dori, se adresează
Funcţionarului din faţă.
Ca să fac o-asigurare.
Cum m-am hotărât, pe viaţă.

Funcţionarul, măsurându-l
Cu minuţiozitate.
Slab, cu ochelari şi vârstnic.
Îi răspunse: – Nu se poate!

Eşti slăbuţ, vedere scurză.
Ai şi semne de vărsat!
Nu-ntruneşti anume puncte
Ca să fii asigurat.

— Da, dar tata, zise domnul.
Care-i mai bătrân ca mine
E asigurat aicea
De-un deceniu şi mai bine!

— Cum îl cheamă? – Stan Belşuga.

— Stan Belşuga? Un moment
Ca să văd în fişe dacă
Nu-i vreun inconvenient.

Stan Belşuga… Da! Se află.
Însă în conformitate.
Trebuie îndeplinită
Încă o formalitate.

Iei un formular cu timbru
Şi îl completezi acasă
Şi veniţi cu tata-aicea
Marţi sau miercuri după masă.

— Marţi sau miercuri nu se poate
Fiindcă mergem la Slănicu
Cu nepoţi şi dtrănepoate
Toţi, la nunta lui bunicu'!

— Cum!? Bunicu' se însoară?!
Asta-i culmea, pe toţi sfinţii!!
— Se însoară! Da! Cu toate
Că sunt contra lui părinţii!

VILA BOMBONICA

Se ştia-n Constanţa toată
Că artiştii, toată clica
De tenori, soprane, comici
Trag la vila „Bombonica".

Că veneau actori de unde
Nici cu gândul nu gândeşti
De la Iaşi şi din Craiova
Şi mai mulţi din Bucureşti.

E adevărat că vila
Este cea mai arătoasă
Dar şi doamna Bombonica

Tare-i dulce şi frumoasă…

Naltă, trupeşă, vioaie.
Chipul bun de pus în ramă.
Ochii adânci şi o privire.
Ce te-ndeamnă şi te cheamă!

Veselă şi primitoare
Şi cu sânii rotofei…
Mulţumea vizitatorii
Ce trăgeau la vila ei.

Dar şi vila-o plăcere
Un miraj, un colţ de vise.
Cu prea multe maniere
Şi prea multe uşi închise.

Bombonica, cu turiştii
Era foarte ocupată.
Forfotea mai toată ziua
Ba şi noaptea câteodată.

Soţul ei, domnul Popescu.
Filosof de meserie.
Mai îndeplinea o slujbă:
Arhivar la Primărie.

El punea la acte timbre.
Vize toată ziulica.
Pe când treburile vilei
Le-aranja doar Bombonica.

— Ştii, mi-a spus el într-o seară.
Când şedeam sub un umbrar
Şi vorbeam aşa-ntr-o doară.
Un pahar de Murfatlar.

— Orice prunc care se naşte.

Moşteneşte-n timpul „dramei”.
Cele de pe urmă mofturi
Şi capricii ale mamei.

Am şi probe evidente:
Mai de mult, dintr-un hazard
Locuia la noi în vilă
Prinţul scenei-Leonard!

N-o să crezi, dar Bombonica
Când mi-a dăruit feciorul
Pe Socrat, fă-ţi cruce Ioane!
Seamănă leit cu tenorul!

Ba mai mult: are şi voce.
Toată ziua se zmuceşte
Şi tot cântă: „Zi, ţigane”.
„Cine-n lume nu iubeşte”!

Altă probă! Vremea zboară.
Anii trec vreo cinci sau şase
Şi-ntr-o vară vine-n vilă
Nici n-ai să gândeşti: Tănase!

Bombonica, iar gravidă.
Cum se-ntâmplă, a rămas
Şi mi-l naşte pe Horaţiu.
Cu un nas, dar ce mai nas!

Ei, să-l vezi cum zice snoave
Şi cuplete savuroase.
Să te strâmbi de râs, nu alta.
Mot-a moţ, leit Tănase!

Ca să vezi că am dreptate.
Când susţin că-n timp de ani
Pruncul moşteneşte tocmai
Din afecţiunile mamei!

Mai ales Ionică dragă.
Nu uita de crezul meu:
Tot ce se întâmplă-n viaţă
E c-aşa vrea Dumnezeu!
…

Ei, dar anii trec de-a valma
Şi nutrind mereu speranţa.
Trei sau patru ani de-a rândul
N-am mai dat pe la Constanţa.

Şi-ntr-o zi mergând pe stradă
Fără să prevăd nimica.
Mă-ntâlnesc cu domn-Popescu.
Soţul doamnei Bombonica.

— Ce faci nene? Unde-mi umbli?
Că te caut pe la ziare
Zice şi mă-mbrăţişează
Să-ţi aduc o veste mare!

Ţi-am vorbit eu, într-o seară.
Ţi-aminteşti? La nişte şpriţuri…
Că copilul moşteneşte
Ale măsii mici capricii?

După ce-ai stat tot sezonul
Şi ne-ai delectat, hazliu.
Bombonica mea cea dragă
Iar mi-a dăruit un fiu.

Şi acum ţine-te Ionică.
Să nu cazi cu trupu-n jeţ:
Seamănă leit cu tine.
Tot aşa: Bondoc şi creţ!

Vesel şi vorbeşte-n rime.

Că ţi-e, zău, mai mare dragu.
Dacă-i pui şi ochelarii
Pot să juri că e Pribeagu!

Să mai pui la îndoială
Crezul şi principiul meu!
— Ba de loc, domnu' Popescu.
Totu-i de la Dumnezeu!

Când m-am despărţit de dânsul.
Mă-ntrebai şi eu ca proasta:
— Ce amestec poate s-aibe
Dumnezeu în treaba asta?

VOIAJ ÎN LUNA
Au deschis Naftule Johnsohn
Şi cu Goldsprontz împreună
Un birou pentru înscrieri:
„Cine vrea să plece-n luna".
Sus pe Broadway, cinci etaje
Şi cu firme luminoase.
Ce-ndrăzneţilor oferă
Avantaje valoroase:
Costumaţie, aparate.
Retransmisii, legământ.
Plus o glorie cum nimeni
N-o s-o aibe pe pământ.
Şi-a venit Sin Moise Sproncik.
— Hello boy!
— Good by!
— Bonjour!
Pentru un voiaj în luna
Daţi bilete tur-retur?
— Nu! Noi nu vindem bilete
A răspuns Johnson mirific
Planul nostru se bazeza
Pe un interes ştiinţific
Plan şi interes? Mă bucur!

Zice Mosoila spontan
Ma interesează, fiindcă
Eu sunt „Moise mă a plan” (Moise face un plan – în idiş)
Şi ca orice om de-afaceri
Spuneţi-mi şi chibzuiţi.
Pentru aventura asta
Cam ce suma oferiţi?
— Dacă vrei să pleci în luna.
Zice Goldsprontz monoton.
Noi putem să-ţi dam în mâna
Jan-cotan – un milion!
— Nu convine – zise Sproncik
— Am motive pur umane.
Şi fiindcă-mi rizic viaţa.
Eu vreau zece milioane.
— Zece? – întreabă iute Goldsprontz
— Şi deschide ochii mari
Ce-ai să faci în cer cu zece
Milioane de dolari?
Patru milioane – zice
Moisoila cu ochii vii
Banii ăştia-i las acasă
La nevasta şi copii!
Poate mor lovit de-o nava.
Şi-o prăpastie mă-nghite?
Poate Rifca mea iubita
Ar dori să se mărite?
Poate că îmi sparge capul vreun bolid
Vre – un bolovan?
Poţi să ştii? Să se găsească
Şi în casa lor un ban!
Alte patru milioane
La iau eu, că-s cu tipic.
Orişiunde, chiar şi-n luna
Fără bani nu faci nimic!
Parca poţi să ştii de-aicea
Ce afaceri sunt acolo?

Poate cumpăr nişte stienlah (diamante)
De la Venus sau Apolo?
Poate ca madam La Luna
Cocoţata sus în turn.
Vrea să-mi vândă diadema
Sau inelul lui Saturn?
Poate fac tovărăşie
Cu Mercur sau alţi titani
Eu să pun experienţa
Ei să puie gologani?
Poate închiriez de Purim
Sau de alta sărbătoare.
La turişti pentru excursii
„Carul mic „sau „Carul mare”?
Am eu şpilurile mele
De-investiţii şi contract;
Pentru astea-mi trebuie
Zece milioane, exact!
— Bine! Patru laşi acasă
— Să-şi croiasca-o viaţă nouă.
Patru iei cu tine-n ceruri.
Dar cu celelalte două?
— Cele două milioane
Zice Moise, oftând din greu
Păi, le dau acelui care
Va pleca în locul meu!